

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN

Ban biên tập
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ
G. NGUYỄN KHẮC TOÀN

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Chấp nhận luật chơi toàn cầu !

Giải Túc cầu Thế giới vừa kết thúc với sự đấng quang vô địch lần thứ 4 của đội Italia. Suốt cả một tháng trời, tất cả hành tinh như lên cơn sốt. Người ta tham dự, theo dõi, bình luận hay cá cược về các trận đấu.

Nhân loại say sưa quan sát trên cầu trường các đội bóng thời danh từ mọi châu lục, các cầu thủ tài năng thuộc mọi màu da, các kiểu lừa bóng, làm bàn đẹp mắt đủ mọi trường phái; thậm chí người ta còn thích thú ngắm nghĩa các cổ động viên với vô số kiểu ủng hộ đội nhà cách rất độc đáo và đa dạng.

Giải Túc cầu Thế giới đã thật sự quyền rũ hàng tỉ con người, có lẽ vì nhiều lý do : Trước tiên đó là một trò chơi **đỉnh cao tập thể mang tính văn hoá đặc trưng của Nhân loại hiện đại** (cộng tác, phối hợp nhịp nhàng và điều luyện giữa các vai trò). Thứ đến, đó là một **cuộc giao đấu công bằng** giữa nhiều quốc gia (đã qua được vòng loại) thuộc mọi châu lục, không hề có sự phân biệt màu da nước tóc (đầu mỗi trận, khán giả đều thấy một biểu ngữ lớn giăng ngang giữa sân : "Say no to racism", tạm dịch : Không phân biệt chủng tộc). Tiếp nữa, đó là một **cuộc thi thố tài nghệ cách công minh** (dĩ nhiên đôi lúc cũng có sai lầm của trọng tài và có may rủi nhưng không đáng kể), trong **tinh thần thượng võ** (không chấp nhận bạo lực, gian dối, bán độ, dung túng, cà nể). Danh thủ Zidane, thần tượng của bóng đá nước Pháp hiện thời và đang mang danh đội trưởng, vậy mà đã phải nhận thẻ đỏ và lia sân trong trận chung kết hôm 9-07 chỉ vì có hành động vũ phu ! "**Fair play**" (**chơi ngay thẳng**) là khẩu hiệu hầu như trên cửa miệng cầu thủ, trọng tài lẫn khán giả ! Có thể nói cuộc chơi thể thao, đấu trường thể thao toàn cầu này - với các yếu tố và luật lệ của nó - là hình ảnh các "cuộc chơi", "các đấu trường" khác của Nhân loại, tại các quốc gia.

Trên sân chơi chính trị tại Việt Nam hiện giờ, rõ ràng **thiếu những yếu tố và luật lệ của một cuộc chơi ngay thẳng**. Đảng Cộng sản, như dân chúng thường mai mỉa, "vừa đá bóng vừa thổi còi". Tuy luôn ra rả những câu Hiến pháp : "Nhà nước bảo đảm và không ngừng phát huy quyền làm chủ về mọi mặt của Nhân dân" (điều 3), "Công dân thực hiện quyền làm chủ của mình... bằng cách tham gia công việc của Nhà nước... bảo vệ quyền và lợi ích hợp pháp của Công dân... tổ chức đời sống công cộng" (điều 11), "Công dân có quyền tham gia quản lý Nhà nước và Xã hội, tham gia thảo luận các vấn đề chung của cả Nước và địa phương" (điều 53), **đảng CSVN vẫn một mình một chợ thao túng nền chính trị Quốc gia**, đặt mình làm tập thể lãnh đạo tối cao, duy nhất, vĩnh viễn qua điều 4 Hiến pháp, coi Nhân dân như một lũ bầy tôi chỉ biết vâng lệnh ; các đảng viên cộng sản vẫn nằm trong tay hầu hết các chức vụ lãnh đạo từ cao xuống thấp trong guồng máy Nhà nước. Quốc hội, Tòa án, Chính phủ, Quân đội, Công an, Báo chí, Tôn giáo quốc doanh... hết thảy chỉ là công cụ chính trị của đảng. Nhân dân "bình thường" bị gạt ra ngoài vòng, Nhân dân "phản động" thì bị nhốt vào trong ngục ! Nếu đôi lúc đảng có "cầu hiền" bên ngoài đảng thì cũng với mục tiêu "công an hóa", "tình báo hóa". Bằng chứng điển hình là chuyện ông Phó ban Dân vận tỉnh An Giang mời Thượng tọa Thích Chơn Tâm cộng tác bằng cách "cung cấp thông tin về sinh hoạt của GHPGVNTN" rồi trấn an : "Đây không phải là việc chỉ riêng một mình thầy làm. Các tôn giáo khác đều có người của chúng tôi như vậy cả !" (*Phòng Thông tin PGQT, Thông cáo báo chí 22-5-2006*). Câu khẩu hiệu "Nhà nước và Nhân dân cùng làm" không bao giờ chỉ sự phối hợp, cộng tác giữa Chính quyền và Nhân dân để chung lo việc Nước, một chỉ có nghĩa là Dân phải è cổ ra để góp thêm vào công quỹ xây dựng một công trình phúc lợi xã hội nào đó, vốn sẽ mau chóng bị cán bộ đảng viên rút ruột. Có phối hợp cộng tác chẳng là phối hợp giữa Chính quyền, Công an, Mặt trận trong việc khủng bố, hăm dọa, đàn áp Nhân dân, hay trong việc tham ô, những lạm, ăn chặn ngoại viện, bóc lột Đồng bào. Nguyên tắc "Đảng lãnh đạo, Nhà nước quản lý, Nhân dân làm chủ" nghe như toát lên tinh thần cộng tác, phối hợp, phân nhiệm. Trong thực tế, nó phải hiểu thật chính xác là "**Đảng lãnh đạo Nhà nước, quản lý Nhân dân, làm chủ**" !!!

Sân chơi chính trị Việt Nam cũng **thiếu sự thi thố tài nghệ công bằng và minh bạch**. Tự hào có chủ nghĩa xã hội "bách chiến bách thắng", có chế độ "dân chủ và tự do gấp triệu lần các nước tư bản", có tư chất "đỉnh cao trí tuệ loài người", đảng CSVN thấy không còn ai xứng đáng hơn mình để cai trị Đất nước và Dân tộc. Các đảng phái khác thì theo nguyên tắc và ngay từ đầu, đã bị cấm xuất hiện và hoạt động, vì không được trang bị học thuyết Mác-Lê và tư tưởng Hồ Chí Minh "cao siêu ưu việt" (hai đảng Dân chủ và Xã hội trước đây tại miền Bắc chỉ là chậu kiếng bù nhìn đến năm 1988 thì bị giết hẳn). Thật ra, các lãnh đạo CSVN từ trước tới nay đa phần đều "bỏ học đi làm cách mạng theo tiếng đảng gọi..... (*xin xem tiếp trang sau*)

TRONG SỐ NÀY :

- Trg 01 ➤ **Chấp nhận luật chơi toàn cầu**
  - Trg 03 ➤ **Hạn chế và tước đoạt nhân quyền**
-Ls Nguyễn Hữu Thống
  - Trg 07 ➤ **Tuyên ngôn 01-07-2006**
-GH Phật giáo Hòa Hảo
  - Trg 08 ➤ **Thư ngỏ gửi các bạn Tập Hợp Thanh Niên Dân Chủ**
-TT Thích Thiện Minh
  - Trg 10 ➤ **Vâng phục nhà cầm quyền như thế nào?**
-Ms Nguyễn Huệ Nhật
  - Trg 13 ➤ **GH Công giáo và thực trạng quê hương VN năm 2006**
-Lm Nguyễn Văn Lý
  - Trg 17 ➤ **Đại hội Thể giới Phong trào Sài Gòn –**
-Lời Tuyên bố của Phong trào và phát biểu của Gs Nguyễn Chính Kết và Lm Phan Văn Lợi
  - Trg 20 ➤ **Sự hình thành và phân hóa giai cấp xã hội VN hiện nay**
-Trần Tâm Giao
  - Trg 21 ➤ **Thư ngỏ kính gửi các vị nguyên thủ quốc gia tham dự Hội nghị Thượng đỉnh APEC 2006 tại VN**
-Tập hợp TNDC Việt Nam
  - Trg 22 ➤ **Quốc hội độc đảng: những rào cản không thể vượt**
-Bùi Tín
  - Trg 24 ➤ **Bệnh thành tích hay bệnh dối trá?**
-Ngô Nhân Dụng
  - Trg 25 ➤ **Phen này Cộng sản... (thơ)**
-Trần Việt Yên
  - Trg 26 ➤ **Vụ trộm cổ vật ở Bắc Giang. Tiếng oan dậy đất, án ngờ lừa mây!**
-Nguyễn Thái Hoàng
- Rải rác ➤ Tin tức

...ít học nhưng gánh vác quốc sự vì được đảng giao"! Nếu cần tỏ ra có tài năng và đức độ hơn người thì cứ tự mình viết sách đề cao mình lên tận mây xanh, trên cả các anh hùng dân tộc quá khứ, dưới một cái tên giả; cứ bịa chuyện lãnh tụ tối cao được tổ chức UNESCO tôn vinh như "danh nhân văn hóa toàn cầu"; cứ ra lệnh cho hệ thống báo đài công cụ vẽ vời thành tích thật vĩ đại, cứ kiểm cho được bằng tiền sí giả, thậm chí bằng tiền sĩ thật có đóng dấu của các đại học quốc gia hẳn hoi !

Ngay trong đảng mà nếu không phe cánh mạnh thì 1.178 đại biểu đại hội đảng cũng chỉ trở mặt nhìn quyền lực mà đặt lên "tứ trụ triều đình" và toàn bộ nhân sự 160 uỷ viên trung ương đảng đứng như mong muốn của nó, chẳng làm gì có chuyện tranh tài cao thấp sòng phẳng. Ngay như quốc hội bù nhìn, gồm hơn 500 người, đa phần là đảng viên, mới đây cũng chỉ được/phải "bầu" những chức vụ cao cấp nhất Nước (với một ứng viên cho mỗi chức!) mà chính quyền lực ma nội đảng đó đã quyết định, dù tài năng và đức độ của các ứng viên này thế nào chẳng nữa. Theo dư luận cho biết, tân thủ tướng, vốn sẽ chủ yếu điều hành kinh tế, lại là người chuyên ngành công an, và từng gặp nhiều thất bại thê thảm khi làm phó thủ tướng thường trực phụ trách các ngành dầu khí, xây dựng cơ bản, giao thông vận tải, bưu điện viễn thông; tân phó thủ tướng là cựu bộ trưởng tài chính vô trách nhiệm, lỏng lẻo về quản lý ngân sách đến độ kinh hoàng, để tiền bạc của dân mất trắng hàng chục tỷ đô-la; tân bộ trưởng ngoại giao chưa từng ở ngành ngoại giao đến một ngày, chưa hề biết mặt mũi LHQ ra sao; tân bộ trưởng giáo dục chưa biết nghề giáo dục, cũng chưa từng quan tâm phát biểu một ý kiến gì về cải cách giáo dục, một lĩnh vực cực kỳ hệ trọng lại đang khủng hoảng gay gắt. Thế thì trông mong gì Nhân tài Đất nước có chỗ đứng trên sân chơi chính trị ? Vì "chuyên" cho lắm nhưng chẳng "hồng" và chẳng "thần thánh" thì cũng bị cho ra rìa mà thôi. Có đồ đạc thành tài ở ngoại quốc nhưng không phải là những hạt giống "đỏ", được bố trí để tương lai kế nghiệp cha ông làm lãnh đạo trong đảng và nhà nước thì cũng bằng thừa !

Chính vì để **bước đầu thiết lập tinh thần "fair play"** trên sân chơi chính trị, đấu trường dân chủ tại VN hiện thời, Khối 8406 cùng bao tổ chức đấu tranh dân chủ chân chính trong và ngoài Nước đã liên tục ra các Tuyên ngôn, Lời gọi, Kháng thư, Chiến dịch... để áp lực đảng Cộng sản **phải chấp nhận luật chơi toàn cầu, quy định quốc tế, thông lệ hoàn vũ, cung cách văn minh.** Việc vận động để hưởng Quy chế Mậu dịch vĩnh viễn với HK, để vào Tổ chức Thương mại quốc tế và việc tổ chức hội nghị Hợp tác Kinh tế Châu Á-TBD có làm cho nhà cầm quyền cộng sản thức tỉnh, khôn ngoan, sáng suốt hầu ứng xử chuẩn xác hơn không, hay lại phải nhận một thể đồ để bị loại khỏi sân chơi toàn cầu ?

Ban Biên Tập

Babui 15/11/2013

Tác giả: Babui - Nguồn: Danchimviet.online

HẠN CHẾ VÀ TƯỚC ĐOẠT NHÂN QUYỀN

.....L.S. Nguyễn Hữu Thống .....

TẠI SAO QUỐC GIA PHẢI TÔN TRỌNG NHÂN QUYỀN?

Từ khi con người biết sống hợp quần trong xã hội để thành lập quốc gia, giữa người dân và quốc gia có những nghĩa vụ hỗ trợ phát sinh từ một khế ước mặc nhiên mệnh danh là khế ước xã hội. Chiếu nguyên tắc quân bình giữa quyền lợi và nghĩa vụ, người dân có nghĩa vụ phải đóng thuế để nuôi dưỡng quốc gia, phải đi lính để gìn giữ bờ cõi của quốc gia. Để đáp lại những hy sinh về tài sản và sinh mạng của người dân, quốc gia cũng có nghĩa vụ phải bảo đảm cho người dân những quyền căn bản như quyền sống, quyền tự do và quyền mưu cầu hạnh phúc. Đó là những dân quyền xuất phát từ tư cách công dân.

Nhân quyền bao quát hơn và có trước dân quyền. Nhân quyền là những quyền bẩm sinh, tự nhiên, thiêng liêng và bất khả chuyển nhượng do Tạo Hóa ban cho con người. Nhân quyền xuất phát từ nhân phẩm, từ giá trị nội tại của con người.

Với tư cách công dân, người dân có quyền tham gia chính quyền. Chỉ công dân mới có quyền bầu cử và ứng cử vào các chức vụ công cử trong bộ máy chính quyền.

Trái lại, bất cứ ai sống trong lãnh thổ quốc gia, dầu là công dân hay không công dân, cũng có quyền tự do thân thể, tự do tư tưởng, tự do tôn giáo, tự do phát biểu, tự do hội họp, tự do lập hội, tự do đi lại v.v... Đó là những nhân quyền được thừa nhận cho tất cả mọi người, không phân biệt chủng tộc, màu da, tôn giáo, ngôn ngữ, nam nữ, chính kiến hay thành phần xã hội.

Năm 1945, tại San Francisco, 50 quốc gia hội viên sáng lập Liên

Hiệp Quốc ký Hiến Chương Liên Hiệp Quốc nhằm bảo vệ hòa bình cho các quốc gia và đề xướng nhân quyền cho con người. Chiếu Điều 56 Hiến Chương, các quốc gia hội viên cam kết cộng tác với Liên Hiệp Quốc trong việc thực thi nhân quyền trên toàn cầu. Từ đó nhân quyền không còn là một vấn đề quốc nội mà đã được quốc tế hóa. Các quốc gia hội viên Liên Hiệp Quốc không thể chủ trương rằng việc họ thù tiêu hay đàn áp các công dân của họ chỉ là vấn đề nội bộ.

Nhân quyền là quyền của người dân mà quốc gia có nghĩa vụ phải bảo vệ. Vi phạm những quyền này, quốc gia phải trả lời trước Ủy Ban Nhân Quyền Liên Hiệp Quốc. Đại Hội Nhân Quyền Vienna năm 1993 ra Tuyên Ngôn nhắc nhở các quốc gia ký kết các Công Ước Quốc Tế phải tôn trọng chữ ký của mình: “Các quốc gia vi phạm luật quốc tế nhân quyền phải chịu trách nhiệm quốc tế về những hành động vi phạm của họ”.

Khi ký kết tham gia vào Công Ước về những Quyền Dân Sự và Chính Trị, các quốc gia cam kết KHÔNG ĐƯỢC LÀM một số hành động vi phạm nhân quyền, như không được bắt bớ và giam cầm trái phép, không được tra tấn hành hạ, không được cản trở việc hành sử quyền tự do tôn giáo, tự do báo chí, tự do hội họp, tự do lập hội, tự do tuyên cử, tự do đi lại v.v... “Cấm làm” chỉ đòi hỏi những hành vi tự chế, không tùy thuộc vào điều kiện kinh tế quốc gia. Do đó Công Ước về những Quyền Dân Sự và Chính Trị có hiệu lực chấp hành tức thời.

Khi ký kết tham gia vào Công Ước về những Quyền Kinh Tế, Xã Hội và Văn Hóa, các quốc gia kết ước có nghĩa vụ PHẢI LÀM tuần

tự, tùy theo các điều kiện kinh tế tài chánh được phát triển do những chương trình kế hoạch quốc gia hay do sự hợp tác quốc tế và sự hỗ trợ của Liên Hiệp Quốc qua Quỹ Tiền tệ Quốc tế, Ngân hàng Thế giới, Ngân hàng Phát triển Á châu v.v...

VIỆC HÀNH SỬ NHÂN QUYỀN CÓ THỂ BỊ GIỚI HẠN KHÔNG ?

Chiếu nguyên tắc quân bình giữa quyền lợi và nghĩa vụ, bất cứ việc hành sử quyền hạn nào trong xã hội cũng đòi phải có nghĩa vụ và giới hạn. Muốn mọi người tôn trọng tự do của mình, thì mình cũng phải tôn trọng tự do của người khác. Theo tôn chỉ Liên Hiệp Quốc, quyền tự do phát biểu, tự do ngôn luận không được hành sử để cổ vũ chiến tranh, kích thích bạo động, gieo rắc hận thù và kỳ thị giữa các quốc gia, các chủng tộc, các giai cấp và các tôn giáo.

Chiếu Điều 29 Tuyên Ngôn Quốc Tế Nhân Quyền “trong khi hành sử những quyền tự do của mình, ai cũng phải chịu giới hạn do luật pháp đặt ra, ngõ hầu những quyền tự do của người khác cũng được tôn trọng, những đòi hỏi chính đáng về đạo lý, trật tự công cộng và an lạc chung trong một xã hội dân chủ cũng được thỏa mãn”.

Chiếu Điều 2 Công Ước về những Quyền Dân Sự và Chính Trị, các quốc gia cam kết tôn trọng và bảo đảm thực thi những quyền con người được thừa nhận trong Công Ước. Các quốc gia cũng cam kết sẽ ban hành các đạo luật theo các điều khoản của Công Ước để những quyền này có hiệu lực.

Chiếu Điều 5 Công Ước, các quốc gia không có quyền giải thích [xuyên tạc] Công Ước để cho phép họ làm những hành vi nhằm tước đoạt hay tiêu diệt những quyền tự do đã được Công Ước thừa nhận. Các quốc gia cũng không được ban hành các đạo luật để giới hạn những quyền tự do này quá mức ấn định trong Công Ước.

Tại các quốc gia không theo chế độ dân chủ pháp trị, tòa án không độc lập, và chính quyền thường có khuynh hướng hạn chế

nhân quyền quá mức. Kết quả là những quyền căn bản của người dân đã bị vi phạm, tước đoạt hay tiêu diệt.

Đối với những quyền tự do tinh thần và tự do chính trị, chỉ có 5 hạn chế được Công Ước Quốc Tế chấp nhận vì nhu cầu bảo vệ:

1. An ninh quốc gia
2. Trật tự công cộng
3. Sức khỏe công cộng
4. Đạo lý công cộng (thuần phong mỹ tục)
5. Tự do và danh dự của người khác.

Đây là những nhu cầu cần thiết trong sinh hoạt xã hội dân chủ. Ngoài 5 hạn chế kể trên, Công Ước Quốc Tế không chấp nhận thêm bất cứ hạn chế nào khác. (No restrictions other than...)

Nghị Định 56/CP/2006 ngày 6-6-2006 hiển nhiên bất hợp pháp. Vì Công Ước Quốc Tế không cho phép cơ quan hành pháp tự tiện hạn chế việc hành sử những quyền tự do dân chủ bằng một nghị định của thủ tướng (decree). Chỉ có một đạo luật (law) do cơ quan lập pháp biểu quyết và ban hành mới có quyền quy định những hạn chế này (limitations prescribed by law). (Điều 18 khoản 3 Công Ước Dân Sự Chính Trị về quyền tự do tôn giáo; Điều 19 khoản 3 về quyền tự do phát biểu, tự do thông tin ngôn luận; Điều 21 về quyền tự do hội họp, và điều 22 khoản 2 về quyền tự do lập hội và lập đảng).

Trong chế độ dân chủ ý nguyện của người dân được coi là căn bản của mọi quyền lực quốc gia. Khi hành sử quyền dân tộc tự quyết, người dân có quyền bầu lên các đại biểu của mình trong các cơ quan công quyền như quốc hội. Và chỉ có quốc hội mới có quyền soạn thảo và ban hành những đạo luật liên quan đến những quyền tự do căn bản của người dân như tự do tôn giáo, tự do phát biểu, tự do hội họp, tự do lập hội, tự do tuyên cử v.v...

Do đó, những cấm đoán và hạn chế ghi trong Nghị Định 56-CP-2006 về quyền tự do tư tưởng và tự do phát biểu, như truyền bá tư tưởng phản động, thông tin mang nội dung độc hại, tiết lộ bí mật của

Đảng, Nhà Nước, hay các bí mật khác do pháp luật quy định, xuyên tạc sự thật lịch sử, phủ nhận thành tựu cách mạng, xúc phạm anh hùng dân tộc, hay xúc phạm uy tín của các cơ quan tổ chức v.v... đều là những hạn chế bất hợp pháp vì vượt quá giới hạn ấn định trong Công Ước Quốc Tế. Dầu rằng những hạn chế này được quy định thành văn trong một đạo luật do quốc hội biểu quyết và ban hành, thì đạo luật này cũng vi phạm luật pháp quốc tế.

HUÔNG CHI ĐÂY CHỈ LÀ MỘT NGHỊ ĐỊNH CỦA MỘT ÔNG THỦ TƯỚNG TỰ TIỆN TƯỚC ĐOẠT QUYỀN TỰ DO THÔNG TIN NGÔN LUẬN CỦA TOÀN THỂ MỘT DÂN TỘC.

Như vậy nghị định này bất hợp pháp vì tiếm quyền Quốc Hội, vi phạm Hiến Pháp (Điều 69), và vi phạm Công Ước Quốc Tế về những Quyền Dân Sự và Chính Trị (Điều 5 và Điều 19).

Cách đây 9 năm, ông thủ tướng Võ Văn Kiệt cũng ký Nghị Định 31/CP/1997 ấn định quy chế quản chế hành chánh để tước đoạt những quyền tự do căn bản của người dân.

Sự quản chế hành chánh vi phạm quyền của người dân được suy đoán là vô tội, quyền không bị bắt giam độc đoán, quyền được tòa án xét xử công bằng, quyền được luật pháp bảo vệ, quyền tự do cư trú và đi lại, quyền riêng tư, quyền làm việc, quyền tự do phát biểu, tự do hội họp, tự do lập hội và lập đảng, tự do tuyên cử và quyền tham gia chính quyền.

Về việc thực thi nhân quyền, người Cộng Sản nói một đảng làm một nẻo. Miệng nói thì tự do dân chủ mà làm thì đàn áp khủng bố. Sách Trắng về Nhân Quyền 2005 khẳng định Nhà Nước chủ trương đề xướng, bảo vệ và phát huy nhân quyền, đặc biệt là quyền tự do thông tin ngôn luận.

Điều 69 Hiến Pháp công nhận người dân có quyền tự do phát biểu (tự do thông tin ngôn luận, tự do báo chí), tự do hội họp (mít tinh), quyền biểu tình và quyền tự do lập hội. Trong những quyền này, quan trọng nhất là tự do phát biểu. Vì nếu không có tự do phát biểu, trao đổi

tin tức ý kiến, dầu có hội họp hay lập hội thì cũng như không.

Mặc dầu vậy, trên thực tế Đảng Cộng Sản đã vận dụng nhiều kỹ thuật và thủ đoạn để hạn chế và tước đoạt tất cả 26 nhân quyền và những quyền tự do căn bản của người dân, đặc biệt là quyền tự do phát biểu. Họ đã vận dụng cả 3 cơ quan, lập pháp, tư pháp và hành pháp để định tội, truy tố và bắt giam những người đối kháng có dũng cảm đứng lên đòi tự do, công lý, dân chủ và nhân quyền:

1. Đảng đã vận dụng quốc hội (đảng cử dân bầu) để quy định thành văn một số tội hình sự giả tạo, không tìm thấy trong các bộ luật hình sự của các quốc gia văn minh trên thế giới, như các tội phá hoại chính sách đoàn kết quốc gia, tuyên truyền chống chế độ, tuyên truyền chống nhà nước, tội trốn đi nước ngoài nhằm chống chính quyền (nhân dân), tội lợi dụng quyền tự do dân chủ v.v...

Đồng thời quốc hội còn quy định thành văn những yếu tố cấu thành tội trạng quá bao quát và mơ hồ để mở đường cho tòa án tuyên phạt bị can theo chỉ thị của Đảng.

Trong chiều hướng đó, sẽ phạm tội phản bội tổ quốc (mà hình phạt có thể đến tử hình), những ai cấu kết với nước ngoài nhằm gây nguy hại, không phải cho quốc gia, mà cho chế độ xã hội chủ nghĩa.

Tội phản nghịch chỉ đòi hỏi yếu tố thành lập hay tham gia một tổ chức nhằm lật đổ chính quyền. Trong các nước dân chủ thì tổ chức này chính là các đảng đối lập công khai và hợp pháp: Dân Chủ chống Cộng Hòa, Lao Động chống Bảo Thủ v.v...

Chỉ cần cung cấp cho nước ngoài những bí mật nhà nước (không nhất thiết là bí mật nguyên tử hay bí mật quân sự) để nước ngoài sử dụng chống lại quốc gia (không nhất thiết sẽ gây nguy hại cho quốc gia) cũng cấu thành tội gián điệp mà hình phạt có thể đến tử hình.

2. Đảng đã vận dụng tòa án (công cụ) để giải thích xuyên tạc luật pháp căn cứ vào những yếu tố

cầu thành tội trạng quá bao quát và mơ hồ để kết án oan uổng những người đối kháng ôn hòa bất bạo động trong việc hành sử những quyền tự do căn bản, đặc biệt là **quyền tự do phát biểu**:

Năm 1991, Bác Sĩ Nguyễn Đan Quế đã hành sử quyền tự do phát biểu bằng cách công bố Lời Kêu Gọi đòi thực thi quyền dân tộc tự quyết cho người dân thiết lập chế độ dân chủ pháp trị thay thế chế độ độc tài đảng trị. Mặc dầu vậy ông đã bị kết án 20 năm tù về tội phản nghịch hay “hoạt động nhằm lật đổ chính quyền nhân dân”.

Năm 1996, sau khi công khai phủ định chủ nghĩa cộng sản (chia tay ý thức hệ), thay vì tội tuyên truyền chống chế độ, Hà Sĩ Phu đã bị truy tố và kết án 1 năm tù về tội bịa đặt “*tiết lộ bí mật nhà nước*”, *bí mật này chỉ là bản phúc trình của ông Võ Văn Kiệt gửi Trung Ương Đảng Bộ Cộng Sản*.

Một tháng sau vụ Đại Khủng Bố ngày 11-9-2001, Linh Mục Nguyễn Văn Lý đã bị kết án 15 năm tù về tội giả tạo “phá hoại chính sách đoàn kết quốc gia” và tội “vi phạm quyết định quản chế hành chính”, *chỉ vì đã gửi bản điều trần đến Quốc Hội Hoa Kỳ tố cáo những vi phạm tự do tôn giáo của nhà cầm quyền Hà Nội*.

Năm 2002, sau vụ phát giác Đảng Cộng Sản nhượng đất biên giới và bán nước Biển Đông cho Trung Quốc, Lê Chí Quang đã công bố lời Cảnh Giác Bắc Triều, và đã bị kết án 4 năm tù về tội “tuyên truyền chống nhà nước”.

Cũng trong thời gian này Nguyễn Khắc Toàn, Phạm Hồng Sơn và Nguyễn Vũ Bình đã bị truy tố và kết án 12 năm tù, 5 năm tù và 7 năm tù về tội lộ bịch “gián điệp”.

Nguyễn Khắc Toàn chỉ phổ biến ra nước ngoài tin tức về những cuộc mít tinh biểu tình của nông dân 2 miền Nam Bắc kéo về Hà Nội đòi lại các ruộng đất tài sản đã bị chính quyền địa phương tước đoạt trái phép.

Nguyễn Vũ Bình chỉ gửi bản điều trần đến Quốc Hội Hoa Kỳ để tường trình về những vi phạm nhân quyền tại Việt Nam. Ngoài ra anh

còn đòi thành lập Đảng Tự Do Dân Chủ, bãi bỏ chế độ độc đảng và độc quyền lãnh đạo của Đảng Cộng Sản,

Bác Sĩ Phạm Hồng Sơn cũng bị kết tội gián điệp chỉ vì đã xuất bản cuốn “*Thế Nào Là Dân Chủ?*” dịch từ một tài liệu thông tin của Bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ!

Năm 2004, hai nhà trí thức lãnh đạo nhóm Dân Chủ là Phạm Quế Dương và Trần Khuê đã bị kết án 19 tháng tù về tội “lợi dụng quyền tự do dân chủ”, chỉ vì đã lên tiếng tố cáo Đảng Cộng Sản nhượng đất biên giới và bán nước Biển Đông cho Trung Quốc. Ngoài ra hai ông còn đòi thành lập Hội Nhân Dân Chống Tham Nhũng.

3. Đảng Cộng Sản còn vận dụng hành pháp (cơ quan thừa hành) để tiếm quyền quốc hội bằng cách công bố những nghị định của thủ tướng chính phủ để tước đoạt nhân quyền và những quyền tự do căn bản của người dân.

a. Như đã trình bày, Nghị Định 31/CP/1997 của Võ Văn Kiệt cho phép cơ quan hành chánh (cấp tỉnh) bắt giam phòng ngừa và quản thúc tại gia tới 2 năm những phân tử đối kháng không phạm tội hình sự nào. Nghị Định này hiển nhiên vi hiến vì đi trái Điều 72 Hiến Pháp, theo đó mọi người được suy đoán là vô tội và không phải chịu hình phạt khi chưa có bản án kết tội của Tòa Án đã có hiệu lực chấp hành.

b. Nghị Định 38/CP/2005 của Phan Văn Khải quy định những biện pháp tước đoạt quyền tự do hội họp, tổ chức mít tinh biểu tình quy định nơi Điều 69 Hiến Pháp, viện cớ bảo vệ trật tự công cộng, Nghị Định buộc người dân phải đăng ký tập trung từ 5 người trở lên ở nơi công cộng như vỉa hè, lòng đường, quảng trường, các cơ sở kinh tế văn hóa, các trung tâm sinh hoạt cộng đồng, trụ sở các cơ quan nhà nước và các tổ chức chính trị xã hội v.v..

c. Nghị Định 56/CP/2006 cũng của Phan Văn Khải chỉ thừa nhận “tự do ngôn luận theo định hướng xã hội chủ nghĩa”, và đã đề ra những vi phạm quy tắc quản lý nhà nước trong lãnh vực văn hóa thông tin với những hình phạt hành chánh

đến 30 triệu đồng (khoảng 2 ngàn mỹ kim).

Viện dẫn Điều 4 Hiến Pháp, Đảng Cộng Sản giành độc quyền lãnh đạo Nhà Nước và xã hội. Điều này đi ngược lại tinh thần và bản văn của Điều 2 và Điều 6 Hiến Pháp theo đó “quyền lực Nhà Nước thuộc về nhân dân, của nhân dân, do nhân dân và vì nhân dân. Nhân dân sử dụng quyền lực Nhà Nước thông qua Quốc Hội là cơ quan đại diện cho ý chí và nguyện vọng của nhân dân, do nhân dân bầu ra và chịu trách nhiệm trước nhân dân”.

Muốn sử dụng quyền lực nhà nước, người dân có quyền tham gia chính quyền, trực tiếp bằng cách ứng cử vào các chức vụ công cử trong guồng máy quốc gia, hay gián tiếp bằng cách bầu ra các đại biểu của mình trong Quốc Hội. Do đó, Quốc Hội phải thừa hành và thực hiện ý chí và nguyện vọng của người dân, và không được vi phạm và tước đoạt nhân quyền và những quyền tự do căn bản của người dân.

Kinh nghiệm cổ kim Đông Tây nói về sự cần thiết của kết hợp hay đoàn kết do việc hành sử quyền tự do hội họp, tự do lập hội, tự do phát biểu:

Hợp quần gây sức mạnh (L'union fait la force).

Một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao.

Có thảo luận mới tìm ra ánh sáng (De la discussion jaillit la lumière).

Có quyền hội họp, thảo luận, trao đổi tin tức ý kiến mới nhìn thấy các khía cạnh của những vấn đề quốc gia xã hội (thường khi phức tạp và nan giải). Đặc biệt từ thời chiến tranh ý thức hệ, võ khí chiến lược là thông tin tuyên truyền (thường khi xuyên tạc và phóng đại).

Từ 3 thế kỷ nay nhân loại văn minh đã ý thức tầm quan trọng đặc biệt của quyền tự do tư tưởng và tự do phát biểu.

Năm 1789, các nhà Cách Mạng Pháp ra Tuyên Ngôn Nhân Quyền và Dân Quyền thừa nhận “quyền tự do phát biểu là một quyền cao quý nhất của con người”. Đây cũng là

một quyền quan trọng nhất để xây dựng dân chủ.

Chúng ta chỉ đơn cử một thí dụ điển hình: Sau cuộc Cách Mạng Âu Châu 1848, Các Mác công bố tại Luân Đôn bản **Tuyên Ngôn Đảng Cộng Sản, kêu gọi vô sản toàn thế giới đứng lên đấu tranh vũ trang để lật đổ chế độ tư bản** (mà Anh Quốc là nước dẫn đầu bằng cuộc Cách Mạng Kỹ Nghệ). Mặc dầu vậy Tòa Án Luân Đôn đã không truy tố Các Mác về một tội hình sự nào. Vì tòa án chỉ trừng phạt về tội phản nghịch (hành động nhằm lật đổ chính quyền) nếu các bị can đã tập hợp vũ trang và đã khởi sự hành động nhằm lật đổ chính quyền. Nếu chỉ tuyên truyền kêu gọi trên lý thuyết (abstract doctrine) thì không phạm tội phản nghịch. Tuyên truyền không phải là một tội hình sự. Tuyên truyền chỉ là việc hành sử quyền tự do tư tưởng và quyền tự do phát biểu được nhân loại văn minh trân trọng.

Trong giả thuyết Anh Quốc áp dụng luật pháp và chính sách của nhà cầm quyền Hà Nội ngày nay thì Các Mác sẽ có thể bị truy tố và kết án về những tội đại hình sau đây:

1. Phản nghịch hay “hành động nhằm lật đổ chính quyền” mà hình phạt có thể đến tử hình. Nguyễn Đan Quế, Đoàn Viết Hoạt và Nguyễn Đình Huy đã bị kết án 20 năm tù và 15 năm tù về tội này.

2. “Tuyên truyền chống nhà nước” hay “tuyên truyền chống chế độ”. Đoàn Thanh Liêm, Trần Vọng Quốc và Lê Chí Quang đã bị kết án 12 năm tù, 8 năm tù và 4 năm tù về tội này.

3. “Phá hoại chính sách đoàn kết quốc gia”. Linh Mục Nguyễn Văn Lý, Hòa Thượng Thích Quảng Độ và cụ Hoàng Minh Chính đã bị kết án 13 năm tù, 5 năm tù và 1 năm tù về tội này.

4. “Lợi dụng quyền tự do dân chủ”ù. Phạm Quế Dương và Trần Khuê đã bị kết án 19 tháng tù về tội này.

5. Ngoài ra Các Mác còn có thể bị nhà cầm quyền Bá Linh đòi dẫn độ về Đức để trả lời về “tội trốn đi nước ngoài nhằm chống chính

quyền” với hình phạt từ 3 năm tù đến tù chung thân.

6. Nếu Phạm Hồng Sơn đã bị kết án 5 năm tù về tội “gián điệp” chỉ vì đã xuất bản cuốn “Thế Nào Là Dân Chủ?”, thì Các Mác cũng có thể bị tuyên phạt về tội này sau khi công bố bản “Tuyên Ngôn Đảng Cộng Sản” và xuất bản cuốn “Tư Bản Luân”.

Trong chế độ Dân Chủ, tòa án và luật pháp được thiết lập và ban hành để ban phát công lý cho người dân, và bảo vệ con người về sinh mạng, tự do, danh dự và tài sản.

Trong chế độ Cộng Sản, tòa án và luật pháp được Đảng và Nhà Nước dùng làm công cụ để đàn áp đối lập và củng cố chế độ tài toàn trị.

Kinh nghiệm 60 năm cho biết Luật Pháp Cộng Sản là Luật Rừng Xanh (Jungle Law), và Tòa Án Cộng Sản là Tòa Án của Loài Đại Thù (Kangaroo Court).

(Tháng 7, 2006)

TỰ DO NGÔN LUẬN
Bán nguyệt san ra ngày
1 và 15 mỗi tháng
IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

binhan2005@gmail.com
 trungsonvn81@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng,
xin mời ghé:

http://tudongonluan.atspace.com
http://www.tdngonluan.com
www.tudodanchvietnam.net

Trong trang mạng thứ 2 và 3 trên đây, Quý vị có thể tìm thấy nhiều tài liệu đấu tranh cho dân chủ tại Việt Nam

Xin góp tay phổ biến
rộng rãi cho Đồng
bào quốc nội

TIN TỨC

UBND quận 3 Sài Gòn ra quyết định cưỡng chế Phương Nam Đỗ Nam Hải thi hành lệnh phạt 20 triệu

Theo các bản tin đã loan trước đây, chiều ngày 8-12-2005, anh Đỗ Nam Hải đã tới tiệm photocopy Lộc đường Hai Bà Trưng, Tân Định, quận 1 để lấy 12 cuốn sách “HÃY TRUNG CẦU DÂN Ý” do anh là tác giả, mà anh đã nhờ photo máy ngày trước. Khi vừa rời tiệm photocopy để ra về lúc 4g45, có 2 thanh niên đi xe máy lách lên phía trước rồi cố tình va quệt nhẹ vào xe máy của anh, sau đó quay lại gây sự, hăm dọa, bắt lỗi đòi đánh anh. Rồi Công an xuất hiện ngay sau đó giải anh và 2 thanh niên kia về đồn Công an tại số 18 Võ Văn Tần, Q. 3, lập biên bản giữ anh lại từ 5g chiều ngày 8-12-2005 đến 5g chiều ngày 9-12-2005 mới thả. Anh còn phải làm việc với công an nhiều ngày khác nữa về việc anh photo cuốn sách “HÃY TRUNG CẦU DÂN Ý” của anh mà họ cho là có nội dung xấu.

Ngày 16-1-2006, ông Nguyễn Thành Tài, Phó chủ tịch UBND thành phố, đã ra quyết định số 199/QĐ-UBND phạt anh 20.000.000 đồng. Lý do: “phát hành hoặc tàng trữ nhằm mục đích lưu hành xuất bản ấn phẩm thuộc loại không được phép lưu hành hoặc đã có quyết định thu hồi, tịch thu”. Việc phạt này được ghi là căn cứ theo điểm a, khoản 3, điều 18 Nghị định số 31/2001/NĐ-CP. Quyết định này đòi buộc anh phải thi hành trong thời hạn 10 ngày, kể từ ngày nhận được quyết định. Nhưng anh cho rằng quyết định này là đi ngược lại tinh thần của hiến pháp và pháp luật VN, nên cho đến nay, tức gần 6 tháng sau, anh vẫn không chịu nộp phạt, bắt chấp những biện pháp, đe dọa của nhà cầm quyền trong nhiều ngày làm việc tại công an quận Phú Nhuận.

Mới đây, ngày 30-6-2006, anh Đỗ Nam Hải nhận được một giấy mời của UBND phường 9 quận Phú Nhuận, mời anh đến trụ sở UBND phường vào chiều 3-7-2006 để làm việc. Mục đích là để “thông báo về việc thực hiện cưỡng chế xử phạt hành chính đối với ông”.

Vi thế, chiều 3-7-2006, anh Hải đã đến trụ sở UBND phường 9 để làm việc với ông chủ tịch phường. Ông chủ tịch phường chỉ có nhiệm vụ trao cho anh Hải quyết định số 627/QĐ-UBND, ngày 21 tháng 6 năm 2006 của UBND quận 3 (nơi anh bị tịch thu những cuốn sách) nhằm thực hiện các biện pháp cưỡng chế đối với anh do anh đã không tự nguyện thi hành biện pháp xử phạt hành chính theo quyết định số 199/QĐ-UBND của ông Nguyễn Thành Tài (xem tiếp trang 9)

PHẬT GIÁO HOÀ HẢO THUẦN TÚY TẠI VIỆT NAM

TUYÊN NGÔN 01-07-2006

Phật Giáo Hòa Hảo do Đức Giáo Chủ Huỳnh Phú Sổ khai sáng vào ngày 18 tháng 5 năm Kỷ Mão (1939) tại Thánh Địa Hoà Hảo, Huyện Tân Châu, Tỉnh Châu Đốc, thuộc Miền Tây Nam Bộ nước Việt Nam.

Phật Giáo Hòa Hảo là một tôn giáo mang bản chất đặc thù dân tộc, sinh ra từ lòng dân tộc, lớn lên trong khí thiêng sông núi của Tổ Quốc, nên Phật Giáo Hòa Hảo sống với Dân Tộc và chết vì Tổ Quốc, theo nguyên lý:

**“ĐỜI ĐẠO LIÊN QUAN
RANG CHỐI NGÔI”**

Vì là một tôn giáo dân tộc, Phật Giáo Hòa Hảo trở thành khắc tinh hàng đầu đối với Cộng Sản Đệ Tam Quốc Tế (không Gia đình, không Tổ quốc, không Tôn giáo), hiện thân là đảng Cộng Sản Việt Nam (CSVN) tại đất nước VN.

Vì là một đối tượng quan trọng trên con đường xích hoá VN, nên Việt Minh (VM) tức là Cộng Sản (CS) ngày nay phải quyết tâm tiêu diệt Phật Giáo Hòa Hảo.

Năm 1947, VM đã ám hại Đức Huỳnh Giáo Chủ một cách đê hèn nhất trong lịch sử VN và sau đó VMCS tiếp tục tận diệt Phật Giáo Hòa Hảo trong mọi cơ hội, mọi tình huống, mọi môi trường có thể được.

Từ năm 1947 đến năm 2006, hàng vạn... vạn nhân sĩ, cán bộ Phật Giáo Hòa Hảo phải rơi đầu dưới lưỡi dao “đồ tể” của VMCS... hàng trăm... trăm người bị tù đầy vì chánh sách bạo tàn, phi công lý của Đảng CSVN... hàng vạn gia đình phải nhà tan cửa nát dưới bàn tay phi nhân, bất nghĩa, vô nhân tính của các hung thần CS luôn tru dập, khủng bố... hàng triệu... triệu tín đồ PGHH phải sống trong một cuộc đời “dở sống dở

chết” dưới chế độ Cộng Hoà Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam.

Hiện giờ còn những mồ chôn tập thể nạn nhân Phật Giáo Hòa Hảo dãi dầu theo năm tháng để chứng minh tội ác muôn đời của CSVN, đại lược như ở Xã Phú Thuận (Đồng Tháp) một ngôi mộ tập thể với 476 thi hài, ở Lôi Tự (Cờ Đò), ở Trường Long, Trường Thành, v.v... mỗi ngôi mộ có hàng trăm thi hài.

Sau 30-4-75, chiếm được Miền Nam, nắm trọn quyền hành, CSVN càng thẳng tay tiêu diệt Phật Giáo Hòa Hảo tận gốc bằng mọi âm mưu, thủ đoạn, dưới mọi hình thức.

Trước đại họa này, Cụ Lê Quang Liêm, sau 5 năm bị cầm tù, 1 năm quản chế, đã phải vào sanh ra tử, theo đuổi một cuộc tranh đấu đầy gian nan, nguy hiểm, tù đầy và chết chóc... để bảo tồn đạo pháp.

Đến tháng 5 năm 1999, trước sức tranh đấu quyết liệt của Cụ Lê Quang Liêm và Khối Tín Đồ Phật Giáo Hòa Hảo trung kiên, đã được thế giới tự do quan tâm, CSVN phải chuyển sang một kế hoạch mới để lừa bịp dư luận trong và ngoài nước là dàn dựng một cơ cấu lãnh đạo Phật Giáo Hòa Hảo gọi là Ban Đại Diện Phật Giáo Hòa Hảo gồm 11 đảng viên CS cầm đầu để đối kháng với cụ Lê Quang Liêm, tạo ra cái cảnh: “Duật bạng tương trì ngư ông thủ lợi”

Thế là từ tháng 5 năm 1999 đến nay, Phật Giáo Hòa Hảo có 2 cơ cấu lãnh đạo:

- Một là Ban Đại Diện Phật Giáo Hòa Hảo do cộng sản dàn dựng gọi là “Phật Giáo Hòa Hảo Quốc Doanh”, một quái thai của thời đại, vì từ xưa đến nay, từ Đông sang Tây không nơi

nào có một cơ cấu lãnh đạo tôn giáo do cộng sản cầm đầu
- Hai là Giáo Hội Phật Giáo Hòa Hảo do cụ Lê Quang Liêm lãnh đạo, gọi là “Giáo Hội Phật Giáo Hòa Hảo THUẦN TÚY” là Giáo Hội được bầu cử từ trước 30-04-1975, vẫn tiếp tục hoạt động, dù nhà cầm quyền cộng sản không thừa nhận.

---o0o---

Năm nay (2006) khối tín đồ Phật Giáo Hòa Hảo thuần túy bị nhà cầm quyền CSVN dùng mọi thủ đoạn trấn áp, khủng bố để không tổ chức được ngày lễ kỷ niệm năm thứ 67 ngày khai sáng nền Đạo Phật Giáo Hòa Hảo.

Tuy nhiên, nhân ngày kỷ niệm lịch sử này, Giáo Hội Phật Giáo Hòa Hảo vẫn họp được Đại Hội thu hẹp gồm các đại diện cốt lõi nhóm tại Sài Gòn ngày 13-06-2006 để duyệt xét lại lập trường tranh đấu của Phật Giáo Hòa Hảo hầu thích ứng với nhu cầu tình thế.

Sau khi thảo luận, toàn thể đồng thanh quyết nghị:

A- Tiếp tục tranh đấu trong tinh thần bất bạo động chống họa độc tài toàn trị CSVN đến thắng lợi cuối cùng hay đến khi thờ cuối cùng.

B- Cương quyết đòi hỏi nhà cầm quyền CSVN phải tôn trọng Quyền Làm Người và Tự Do Tôn Giáo tại VN nói chung, và Phật Giáo Hòa Hảo nói riêng. Chấm dứt mọi chủ trương, âm mưu tiêu diệt Phật Giáo Hòa Hảo.

C- Về mặt Đạo, Phật Giáo Hòa Hảo đoàn kết và hợp tác chân thành với các tôn giáo bạn trong tinh thần “Liên Tôn” để cùng phát huy đức từ bi, bác ái của các Đảng Thiêng Liêng cứu nhân độ thế trong một xã hội ám u đầy bạo quyền, bạo lực, phi nhân bất nghĩa dưới sự cai trị của đảng CSVN.

D- Về mặt Đời, Phật Giáo Hòa Hảo triệt để ủng hộ Khối 8406 Dân Chủ Hóa VN và các Đảng phái chánh trị, Hội đoàn trong nước và hải ngoại trên lập trường Dân Chủ Hóa VN. Khối tín đồ Phật Giáo Hòa Hảo Thuần Túy VN nguyện làm những chiến sĩ tiên phong hợp tác cùng các thành phần yêu nước chân thành tranh đấu loại bỏ Đảng CSVN độc tài toàn trị, hầu xây dựng một nước VN DÂN CHỦ, TỰ DO, HÒA BÌNH, THỊNH VƯỢNG, biểu dương uy danh Con Hồng Cháu Lạc với truyền thống bốn ngàn năm văn hiến.

Sài Gòn, ngày 01-07-2006
TM. Giáo Hội Trung Ương
Phật Giáo Hòa Hảo
Hội Trưởng
Lê Quang Liêm

Cùng các bạn Tập Hợp Thanh Niên Dân Chủ thân mến !

Cộng sản là mầm mống gieo rắc tội ác cho loài người; là nguồn gốc mọi tai họa cho dân tộc Việt Nam. Cho nên để đưa dân tộc ra khỏi cảnh khổ lẫm than thì, nhà nhà hãy lên án cộng sản, người người hãy góp phần giải thể cộng sản. Qua Bản công bố thành lập **Tập Hợp Thanh Niên Dân Chủ** được phổ biến ngày 08-05-2006 của Anh Chị Em đấu tranh cho Dân Chủ Việt Nam, đây là cao trào qui tụ những người con yêu của tổ quốc, những rường cột của tương lai cùng chung ngọn cờ vùng lên vận động đấu tranh đòi hỏi những quyền lợi cơ bản thiết thực của con người cần phải được tôn trọng nhất là trong thời đại văn minh.. Nay tôi, Thượng Tọa Thích Thiện Minh (Thành viên Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất) trên cương vị một nhà tôn giáo, bằng tâm huyết không một mảy, tôi luôn chia sẻ cùng các Anh Chị Em **Tập Hợp Thanh Niên Dân Chủ** trên tiến trình đòi 3 điểm chính **“tự do báo chí và xuất bản, tự do lập hội và lập đảng, tự do tuyển cử có quốc tế giám sát”** cũng như ủng hộ lời kêu gọi các thanh niên, sinh viên học sinh, các nhân sĩ trí thức và cộng đồng người Việt Nam trong và ngoài nước tích cực hưởng ứng tham gia chương trình **“Marathon”** Nổi Vòng Tay Lớn vào ngày 01-07-2006 sắp đến để biểu dương sức mạnh, ý chí và khát vọng cháy bỏng của thanh niên Việt Nam hòa khí thể thúc giục toàn dân vùng lên mạnh mẽ đấu tranh cho tự do, dân chủ và nhân quyền tại Việt Nam.

Anh Chị Em,

Nhìn lại dòng chảy lịch sử dân tộc, 60 năm đã qua đi, đồng bào Việt Nam chúng ta đã trải nghiệm bao thảm trạng đau thương, bài học lịch sử kinh hoàng “đấu tranh giai cấp” của cộng sản và đã cảm nhận sự thật nầy bằng cả máu xương, tâm lực, bằng mạng sống của biết bao sinh dân vô tội. Ngày nay những nội kết hận sâu gây ra bởi kẻ cường quyền đã hiển lộ hắc bạch phân minh, sự vi phạm nhân quyền và bá

THƯ NGỎ

GỌI CÁC BẠN TẬP HỢP THANH NIÊN DÂN CHỦ của Thượng Tọa Thích Thiện Minh (GHPGVNTN)

đạo của chế độ CSVN chẳng những đã ám ảnh gieo sâu vào tâm thức từng người dân Việt mà nó còn được vạch trần, phơi bày qua nhận định của Liên Âu và cộng đồng quốc tế. Ở đây thì tôi xin thưa cùng quý Anh Chị Em rằng: **Đảng cộng sản với Dân Tộc Việt Nam là hai thực thể hoàn toàn khác nhau;** mọi hình thái lý luận nhằm đánh đồng cộng sản với dân tộc Việt Nam là một, thì đó là điều dối trá, xảo quyệt và lừa đảo siêu bịp của cộng sản mà thôi! Bản thân tôi cũng đã trải qua liên tục 26 năm lưu đày khổ sai biệt xứ, bị lăng nhục, cực hình, bức bách qua nhiều nhà tù nghiệt ngã, vì nói lên tiếng nói của lương tâm có lẽ quá sớm chăng, nên đôi khi bị liệt kê vào diện “cầm đèn chạy trước ô tô”. Thế và lực lúc ấy chưa đủ mạnh, chưa gặp thiên thời, địa lợi, nhân hòa cho nên có kẻ bảo “cầm đuốc đốt trời”, còn ngày nay các bạn có thuận duyên hơn, tôi tuyệt đối tin tưởng và hy vọng hạnh vận hanh thông chí nguyện ắt viên thành

Thưa Anh Chị Em,

Hơn 30 năm chiến tranh tại Việt Nam, rốt cùng rồi, theo báo chí truyền thông phương Tây thì đây là **“cuộc chiến ngu xuẩn”**; là **“cuộc chiến bản thủ”**, điều mà không nhất thiết phải có và hàng triệu thanh niên của hai miền phải hy sinh oan uổng như thế! Sự hòa bình ổn định của nhiều quốc gia được Anh-Pháp trả lại nền độc lập an nhiên thoát khỏi chiến tranh ý thức hệ trong thời cận đại là một điển hình cho điều viện dẫn trên đây. Thế nhưng, cuộc chiến “nồi da xáo thịt” kia là do “đỉnh cao ngu dốt” của cộng sản mà ra cả.

1945 rồi 1975, cuộc chiến Nam-Bắc đi qua mà cơ hội vươn lên của cả dân tộc lại bị đánh mất nhiều lần. Khi bóng dáng ngoại nhân không còn, thì tiếp theo đó là cộng sản Việt Nam mở ra chiến dịch **“làm tội”** với tất cả thành phần dân tộc từ Dân, Quân, Cán, Chính miền Nam, Trí-Phú-Địa-Hào, Tôn giáo cho đến kẻ cùng đinh bản tiền cũng không chừa. Chúng tuân tỵ đưa những thành phần xã hội xuống vực thẳm đọa đày. Ngày nay nhìn lại, thử hỏi cộng sản chiến đấu cho ai? vì ai? Xét cho cùng, cộng sản đã đánh lừa được toàn dân vào mục tiêu chống Mỹ và chúng đã thành công, trong khi đó thì người dân lại chính là nạn nhân của sự lừa đảo đó mà thôi!

Trước thềm hội nghị APEC 2006, thời khắc lịch sử đã điếm, đây chính là thời cơ vàng cho **Tập Hợp Thanh Niên Dân Chủ** cũng như cho công cuộc Giải trừ Quốc nạn hiện nay. 60 mươi năm qua đi, Mẹ Việt Nam đã chứng kiến bao nỗi tang thương, thế hệ cha anh đi trước đã hy hiến máu xương để tô điếm cho non sông tươi đẹp, khúc quanh lịch sử cũng có những đoạn bi hùng, bi thống. Thì nay, thế hệ Thanh Niên các Anh Chị Em đã, đang và sẽ là miêu duệ thể hiện hào khí của Vua Hùng, đang tỏ rõ dòng giống Lạc Long để đưa dân tộc Việt Nam qua cơn tai ách này.

Cho dù, trong thời suy, thế cùng, lực kiệt đứng trước miệng hổ hủy diệt, nhưng người cộng sản bảo thủ, cũng như một số cấp tiến vẫn còn tin đảng, đang cố bày trò cứu nguy cho Đảng bằng nhiều hình thái như theo kiểu **“một lùi ba tiến”**. Với những chiêu thức mới qua các khẩu hiệu thật rôm **“Tôn trọng**

những chính kiến khác nhau” hay “**Kêu gọi hoà hợp, đại đoàn kết một chiến**” thiếu công bằng, không đồng đẳng, để đánh lừa nhân dân cũng như để giải độc dư luận quốc tế, đôi khi phân thân tung ra những hư chiêu để đánh lộn con đen. Đây là những âm mưu lôi kéo làm phân hóa và tê liệt sức mạnh của nhân dân. Cho nên là những người bạn trẻ có nhiệt tâm đấu tranh cho tự do dân chủ, Anh Chị Em Tập Hợp Thanh Niên Dân Chủ, chúng ta hãy **cảnh giác về những mô hình vàng thau lẫn lộn, một chiến lược mới của cộng sản hiện nay**, vì:

*Vàng mười, vàng chín, vàng Tây
Nếu mà lẫn lộn, e rày đồng, thau*

Anh Chị Em quý mến,

Từ cương lĩnh đến phương châm thể hiện qua Bản công bố thành lập **Tập Hợp Thanh Niên Dân Chủ** ngày 08-05-2006 của Anh Chị Em, tất cả đã thêm sức sống và làm nảy mầm xanh tươi chắc chắn sẽ gặt hái kết quả cho công cuộc đấu tranh Dân chủ hóa đất nước hiện nay. Tôi tâm niệm rằng **Giải trừ Quốc nạn cũng chính là Giải trừ Pháp nạn** vậy! Tôi tán thành và ủng hộ quý Anh Chị Em trong công cuộc vận động này! **Vì đây cũng là nội dung 8 điểm mà Hòa Thượng Thích Quảng Độ Viện Trưởng Viện Hoá Đạo GHPGVNTN đã công bố vào ngày 21-02-2001 hơn 5 năm qua và Hiến chương GHPGVNTN đã từng minh định: “Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất không đặt sự tồn tại của mình nơi nguyên vị cá biệt, mà đặt sự tồn tại ấy trong sự tồn tại của nhân loại và dân tộc”**

Trong cao trào đấu tranh hiện nay, tôi có 3 điểm mong Anh Chị Em lưu tâm:

1. Bạch hóa thông tin Giải trừ Quốc nạn, công bố đến các tổ chức quốc tế và công khai trực tiếp chính quyền Cộng Sản Việt Nam, bằng cách **“đấu tranh kiên quyết, mạnh mẽ và công khai trên tinh thần ôn hòa, bất bạo động”**, kêu gọi sự nhận thức nhạy bén của giới thanh niên (vì thanh niên là rường cột của tương lai) về món nợ khổng lồ, oan phí, vô bổ của chính quyền CSVN đối với thế giới hiện nay,

tương lai quý thanh niên có trách nhiệm phải gánh trả. **Tập Hợp Thanh Niên Dân Chủ Việt Nam** cần mở rộng giao lưu, đại đoàn kết với các tổ chức Thanh niên dân chủ, tiến bộ trên toàn thế giới cũng như các tổ chức Nhân quyền và cơ cấu Liên Hiệp Quốc để nâng cao trào lên tầm mức được sự hậu thuẫn Quốc tế.

2. Tách chính quyền ra ngoài tôn giáo, trả tôn giáo về với tôn giáo và tách Đảng ra khỏi chính quyền. Vì cơ chế cộng sản là “đảng phải thông qua tôn giáo để tập hợp quần chúng” và “mọi quyền hành của đất nước, hành pháp, lập pháp, tư pháp đều do đảng cộng sản thống soái”. Cũng thế, cơ chế tổ chức của chính quyền cộng sản buộc tôn giáo phải theo định hướng XHCN, nó làm mờ nhạt và sút giảm về mặt tâm linh, tạo mối nghi đoan cho dân chúng, cho nên cần phải tách chánh quyền ra ngoài tôn giáo và chính quyền phải độc lập với các đảng phái chính trị.

3. Cơ chế cộng sản đã ung thối, con thuyền cộng sản đã mục nát, chỉ có THAY ĐỔI TRIỆT ĐỂ mà KHÔNG THỂ CẢI THIẾN ĐƠN SƠ được nữa! Cơ chế nhà nước cộng sản Việt Nam hiện nay là hang ổ cho tham nhũng phát sinh và bắt công lan khắp. Nó ví như con thuyền đã mục nát, chỉ có **THAY ĐỔI HOÀN TOÀN** mà thôi!

Xét cho cùng,

Đảng cộng sản cũng chỉ là một thành phần của dân tộc và chỉ được hiện hữu bình đẳng như mọi thành phần, mọi tổ chức, đoàn thể dân tộc khác thông qua lá phiếu dân cử thật sự dưới sự giám sát quốc tế. Cho nên, không gì thể mà nhập nhằng chân-giả, cũng chẳng vì thế mà theo NGĂN bỏ DẠI, để phải lạc vào bẫy rập của Cộng Sản. Tôi mong quý Anh Chị Em lúc nào cũng phải phân minh “kẻ cướp với người bị cướp” và chúng ta “không thể trông chờ đũa đốt nhà đến chữa cháy được”. Hãy vùng lên và hãy đứng lên bằng chính đôi chân của mình, đồng hành cùng dân tộc cho vận hội “Marathon”, APEC 2006 này. **Cơ Hội Vàng** trong tầm tay chúng ta.

Bằng trí lực, tâm lực và nguyện lực, tôi luôn hòa mình cùng nhịp bước với Anh Chị Em và nguyện cầu toàn dân Việt Nam sớm tận hưởng mùa Xuân vinh quang của tổ quốc.

“Đèo cao thì mặc đèo cao

Nhưng lòng thương nước còn cao hơn đèo”

Cuối cùng trân trọng kính chào và chúc các Bạn Tập Hợp Thanh Niên Dân Chủ “chân cứng đá mềm”, để công hiến công hạnh của mình góp phần hộ quốc, an dân.

Bạc Liêu, ngày 24-06-2006

TT. THÍCH-THIỆN-MINH

Tin tức tiếp trang 6

Khi nhận được quyết định này, anh đã viết ở dưới đó những dòng chữ sau:

Sài Gòn ngày 3-7-2006,

Tôi cương quyết phản đối Quyết định 199/QĐ – UBND, ngày 16-1-2006, của Ủy ban nhân dân T.p Hồ Chí Minh, do ông Nguyễn Thành Tài – Phó chủ tịch ký, và Quyết định 627/QĐ – UBND, ngày 21-6-2006, do ông Trịnh Văn Thịnh - Chủ tịch UB ký.

Cả 2 Quyết định trên đều vi phạm trắng trợn các quyền căn bản của con người. Đặc biệt là các quyền Tự do thông tin và Tự do ngôn luận. Một lần nữa tôi khẳng định:

Tôi cương quyết không đóng phạt, dù chỉ là 1 đồng! Bởi vì, nếu tôi chấp nhận đóng phạt là khuyến khích cho những việc làm tội lỗi, sai trái của các cấp chính quyền ở Việt Nam!

Người viết

Đỗ Nam Hải.

Kháng Thư số 06 của Khối 8406 ngày 07- 7- 2006

Căn cứ vào các văn bản cho biết nhà cầm quyền CSVN sách nhiễu, thăm vắn, khủng bố Mục sư Nguyễn Công Chính, quản nhiệm các Hội thánh Tin lành Mennonite tại Tây nguyên (06-2006), - buộc Tín hữu Tin Lành bỏ đạo và bắt giam Chấp sự Tin Lành ở Tây Nguyên (06-2006), - đàn áp Hội thánh Phúc âm Toàn vẹn tại xã Thiệu Viên, huyện Thiệu Hóa, tỉnh Thanh Hóa (4-2006), - triệu tập, khủng bố, kết tội 6/50 Công dân Thái Bình đã ký tên vào Tuyên Ngôn 8406 (6-2006), - cưỡng chế Công dân Đỗ Nam Hải nộp phạt 20 triệu đồng (6-2006) vì Ông Hải đã thuê sao chụp 12 sách “Hãy trung cầu dân ý” do ông biên soạn, - khám nhà Ông Nguyễn Thanh Giang, rồi lục soát và tịch thu 33 cuốn sách “Nhân quyền và Dân chủ ở Việt Nam” là tập hợp các bài viết của ông liên quan đến vấn đề nhân quyền và dân chủ ở VN. (xem tiếp tr.12)

VÂNG PHỤC NHÀ CẦM QUYỀN như thế nào

Mục sư Nguyễn Huệ Nhật

(Nhan đề nguyên thủy: "Vâng phục các đấng cầm quyền như thế nào". Chúng tôi xin phép sửa lại cho dễ hiểu. BBT)

Chúa Jesus Christ phán: **"Đừng sợ kẻ giết thân thể mà không giết được linh hồn; nhưng thà sợ đấng làm cho mất được linh hồn và thân thể trong địa ngục" (Ma-thi-ơ 10:28)**

Khi đã trở về với Chúa, tôi cảm nghiệm được tình yêu thiên thượng. Tình yêu này thúc giục lòng tôi ham thích học Lời Chúa. Khi đã kinh nghiệm tình yêu Thiên Chúa, tôi nhận thức về trách nhiệm và tình cảm đối với quốc gia dân tộc mình rõ rệt hơn. Tôi tiếp nhận ơn cứu rỗi của Chúa Jesus Christ sau 1975. Thời kỳ này đạo Chúa đang bị Cộng Sản bách hại. Đức tin của tôi được thử thách suốt 18 năm trong chế độ cộng sản. Thời gian này tôi đã nghe những bài giảng về sự "vâng phục nhà cầm quyền" và những bài giảng "tôn giáo không làm chính trị" rất thích hợp với chủ trương độc tài của chế độ cộng sản. Dù không có cơ hội phát biểu điều mình đã học được trong Lời Chúa tại Hội Thánh, nhưng vì những lần bị bắt bớ, tra xét... tôi đã có cơ hội nói thẳng với chính quyền cộng sản về thái độ đức tin của tôi. Nay tôi xin làm chứng lại một vài kinh nghiệm theo Chúa của cá nhân tôi tại Việt Nam và tại hải ngoại. Loạt bài làm chứng này sẽ nêu lên cả hai phương diện mà tôi đã học được từ Thánh Kinh và với một số người Việt Nam trong giới Tin Lành quốc nội cũng như ở hải ngoại.

Đọc sách Ê-xơ-tê, chúng ta thấy Mạc-đô-chê và Ê-xơ-tê, hai anh em họ nhà I-xơ-ra-en, thuộc dòng dõi Bên-gia-min. Họ là con

dân Chúa bị lưu đày ra khỏi quê hương và bị cai trị bởi vua A-suê-ru. Họ bị bắt làm phu tù trong một xã hội ngoại đạo, ngoại tộc. Chế độ nhà vua A-suê-ru không kính sợ Đức Chúa Trời. Nhưng hai anh em họ nhà I-xơ-ra-en này vẫn giữ lòng kính sợ Đức Chúa Trời và tìm cách lèo lái, gây ảnh hưởng lên ông vua ngoại đạo này nhằm mục đích nêu cao việc lành và bình vực con dân Chúa. Ê-xơ-tê 2: 21-23 cho thấy Mạc-đô-chê và Ê-xơ-tê đã ngăn chặn việc ác toan giết vua A-suê-ru do hai hoạn quan Bich-than và Tê-rét thực hiện. Đối với việc ác của hai hoạn quan này, Mạc-đô-chê đã tố giác với vua A-suê-ru; nhưng đối với ông quan gian ác Ha-man, Mạc-đô-chê vẫn không tuân lệnh vua A-suê-ru để cúi đầu lạy lục Ha-man. Sách Ê-xơ-tê đoạn 3 cho thấy Ha-man đã căm ghét Mạc-đô-chê, vì Mạc-đô-chê không cúi đầu lạy Ha-man. Để trả thù, Ha-man đã xúi vua A-suê-ru trao quyền cho mình để tiêu diệt dân Chúa và dòng dõi Mạc-đô-chê (Ê-xơ-tê 3:1-7). Mạc-đô-chê đã tiến hành một cuộc đấu tranh bất bạo động để cùng người em họ của mình gây ảnh hưởng lên vua A-suê-ru vì mục đích giải cứu dân tộc I-xơ-ra-en là trên hết. Mặc dầu công cuộc này đầy cam go và thử thách, nhưng Mạc-đô-chê ý thức rằng nếu bản thân ông và Ê-xơ-tê không đồng lòng dấn thân thì Đức Chúa Trời vẫn có cách giải cứu dân Ngài. Nhưng ai không dự phần giải cứu dân Chúa thì kẻ đó sẽ bị hư mất (Ê-xơ-tê 4:16). Qua lời cảnh tỉnh của Mạc-đô-chê, bà Ê-xơ-tê đã nhận thức trách nhiệm của mình đối với đồng bào mình. Bà Ê-xơ-tê đã chấp nhận dấn thân vào công cuộc giải cứu dân I-xơ-ra-en dù phải hy

sinh tính mạng vì trái lệnh vua A-suê-ru. (Ê-xơ-tê 5:15-17).

Đọc tiếp các đoạn sau của sách Ê-xơ-tê, chúng ta thấy rằng Đức Chúa Trời luôn luôn có kế hoạch giải cứu dân Ngài. Mỗi cuộc đời chúng ta đã được Chúa dựng nên, được trang bị, được soi sáng để làm công việc của Ngài, ấy là giải cứu con dân Ngài ra khỏi tai họa, khỏi tối tăm, khỏi sự dữ. Nhưng ý chí, ý muốn, và hành động của mỗi người đều được tuyệt đối tự do. Chúa không bao giờ ép buộc chúng ta làm theo ý muốn tốt lành của Ngài. Ngài muốn chúng ta nhận biết điều tốt lành từ nơi Chúa và đem lòng vui mừng, tin cậy và tự nguyện làm t heo.

Mặc dầu có đủ điều kiện để hưởng thụ cuộc sống ưu đãi, nhưng Mạc-đô-chê và Ê-xơ-ra đã chọn lựa con đường cam go để làm theo ý Chúa. Họ đã chấp nhận gian khổ, tủi nhục, vì biết mình và dân tộc mình đang bị lưu đày giữa miền đất ngoại đạo. Họ bị thử thách cùng với con dân Chúa, và họ ý thức rằng Đức Chúa Trời ban thử thách để trui rèn họ, đồng thời Ngài cũng có kế hoạch giải cứu họ, miễn là họ vui nhận bài học thử thách của Ngài.

Đức Chúa Trời dùng dân ngoại như vua A-suê-ru để trui rèn con dân Ngài. Nhưng Ngài cũng dấy lên Mạc-đô-chê và Ê-xơ-tê để giải cứu họ. Đức Chúa Trời đã chỉ cho vua A-suê-ru thấy công lao của Mạc-đô-chê vào một đêm ông vua này khó ngủ (Ê-xơ-tê 6:1-2). Quyền năng của Đức Chúa Trời bao trùm trên người công bình và kẻ gian ác. Vì thế sự ác của Ha-man trở thành kết quả cho chính ông. Và điều lành mà Mạc-đô-chê và Ê-xơ-tê dấn thân thực hiện đã đem lại kết quả phước hạnh cho chính họ và cho cả dân tộc của họ.

Ngày nay tại Việt Nam, chế độ cộng sản quá tàn ác. Họ đã giết chết và bỏ tù rất nhiều người tin Chúa và nhiều tín đồ của các tôn giáo khác. Họ đã đóng cửa hàng trăm nhà thờ. Họ đã tịch thu toàn bộ tài sản văn hóa xã hội của tất cả các tôn giáo. Họ đã bỏ tù những người rao truyền đức tin chân chính.

Chúng ta nên xem lại Kinh Thánh Tân Ước có mâu thuẫn với Cựu Ước hay không? Đối với tội ác của vua Hê-rôt, Chúa Jesus Christ gọi đích danh ông ta là chồn cáo (Luca 13:32). Sách Rô-ma đoạn 13 :1-7 nói gì? Kinh Thánh dạy chúng ta tôn trọng nhà cầm quyền vì họ cũng được Chúa lập nên để cai trị. Đức Chúa Trời dùng người cầm quyền để ngăn kẻ ác và bình vực người lành. Chỉ có kẻ ác mới sợ nhà cầm quyền. Đức Chúa Trời dựng nên con người nhưng Ngài không dựng nên chế độ cộng sản vô thần gian ác. Cộng sản độc tài là do ý muốn và tội lỗi của người cộng sản. Rô-ma 13:3- 4 viết: **"Vả, các quan quyền không phải để cho người làm lành sợ, mà để cho người làm dữ sợ. Người muốn không sợ quyền phép chăng? Hãy làm điều lành, sẽ được khen thưởng; 4 vì quan quyền là chức việc của Đức Chúa Trời để làm ích cho người. Song nếu người làm ác, thì hãy sợ, vì người cầm gươm chẳng phải là vô có; người là chức việc của Đức Chúa Trời để làm ra sự công bình và phạt kẻ làm dữ."**

Thư 1Phi-e-rơ 2:13-15 đã viết cho Hội Thánh chúng ta ngày nay: **"Vì Chúa, hãy vâng phục theo mọi phép tắc loài người lập lên, hoặc các vua, như đáng rất cao, hoặc các quan, như người vua sai ra để phạt kẻ làm dữ và khen người làm lành. Và anh em làm điều lành để ngăn miệng những kẻ ngu muội dại dột, ấy là ý muốn của Đức Chúa Trời."**

Vậy tại sao tôi đã thấy một số mục sư tại Việt Nam đã sợ chế độ cộng sản Việt Nam? Nhiều người chỉ im lặng trước hàng ngàn việc ác của cộng sản. Chính mắt tôi thấy, tại Đà Nẵng, trên con đường từ Hòa Khánh đi vào thành phố, có một nhà thờ Tin Lành (toạ lạc bên tay trái của con đường) đã sửa câu **"Kính Chúa Yêu Người"** thành ra câu **"Kính Chúa Yêu Nước"** chỉ vì muốn làm vui lòng chế độ cộng sản vô thần. Câu **"Kính Chúa Yêu Nước"** đã được viết lớn treo lên tường ngay trong phòng khách nhà thờ !

Năm 1984, khi tôi bị bắt tại quận 5 Sài Gòn, ông công an Nguyễn Thế đã hỏi tôi:

- Tại sao các ông Tin Lành không chịu viết câu **"Kính Chúa Yêu Nước"** mà cứ viết câu **"Kính Chúa Yêu Người?"**

Nhờ ơn Chúa soi sáng, tôi đã trả lời:

- Câu này trích ra từ ý của Kinh Thánh Cựu Ước và Tân Ước đồng nhất: Phục Truyền 6:5, Mác 12:30-31. Đây là Lời Chúa, cả thế giới phải dịch đúng ý tứ của Thánh Kinh. Không ai có thể sửa đổi Lời Chúa được. Khi người ta yêu nước này thì có thể căm thù nước khác. Cách thể hiện lòng yêu nước của chúng ta hôm nay khác với cách yêu nước của các chế độ trước. Chúa dạy con người yêu con người nghĩa là yêu nhân loại, không phân biệt màu da, không phân biệt chế độ chính trị, không phân biệt giai cấp, không phân biệt lãnh thổ. Tình yêu của Chúa không bao giờ thay đổi, đó là tình yêu đời đời. Khi con người không kính sợ Chúa, họ khó yêu nhau lắm. Tại Do thái, ngày xưa thánh Phi-e-rơ và thánh Giăng cũng đã nhân mạnh trước các nhà cầm quyền La- mã rằng: **"Chính các ông hãy suy xét, trước mặt Đức Chúa Trời có nên vâng lời các ông hơn là vâng lời Đức Chúa Trời chăng?"** (Cv 4:19)

Phi-e-rơ và các sứ đồ trả lời rằng: **"Thà phải vâng lời Đức Chúa Trời còn hơn là vâng lời người ta."** (Cv 5:29).

Cám ơn Chúa, Ngài cứu tôi ra khỏi tối tăm giữa một hoàn cảnh đốn đau của đất nước. Ngài đã soi sáng cho tôi đi theo Lời Ngài một cách cụ thể. Tôi không sợ kẻ ác, không từng phục kẻ ác. Tôi không toa rập với kẻ ác để lập tôn giáo quốc doanh, để mở trường thần học theo tinh thần cộng sản với môn học chủ nghĩa Mác-Lênin. Tôi không cần giấy phép "Tư Cách Pháp Nhân" để truyền rao Tin Lành sau khi đã bị cộng sản tịch thu hàng trăm nhà thờ, tịch thu Kinh Thánh và tịch thu thư viện thần học. Quyền tự do tín ngưỡng, tự do truyền đạo của Hội Thánh Tin Lành Việt Nam đã có sẵn từ trong lịch sử và trong

hiến pháp Việt Nam, không ai cướp mất đi được. Ai đã ăn cướp thì phải trả lại chứ không thể cướp tất cả để nhín nhín ban cho một vài "mục sư" quốc doanh dùng làm "chậu kiếng tự do" nhằm tuyên truyền đạo đức giả. Tôi kêu gọi con dân Chúa, hãy vì kính sợ Chúa và yêu mến đồng bào mình mà nói lên sự thật để bình vực lẽ phải tại Việt Nam. Được ở trong hàng ngũ con dân Chúa, điều tối kỵ là thái độ đạo đức giả.

Cộng sản Việt Nam đã và đang sử dụng một số mục sư yếu đuối hèn nhát để trang điểm "tự do tôn giáo" giả hình của chế độ vô thần. Họ đã và đang cài người của họ vào hàng ngũ con dân Chúa tại hải ngoại. Họ sử dụng những mục sư xác thịt, loại mục sư chưa được đào tạo chính chắn như ông LVD tại Đức, Tr.M.H tại Nga để rao giảng những giáo lý chống lại tinh thần tự do dân chủ mà không ai tìm thấy trong Kinh Thánh. Đó là giáo lý Thần Chủ (Theokratie) chống lại tinh thần dân chủ (Demokratie). Họ xúi dục nhiều người bày tỏ một loại "đức tin" nồng nặc, cuồng nhiệt, đồng bóng như tinh thần "Xô-Việt Nghệ Tĩnh". Họ dám nói phạm đến các thánh: "12 sứ đồ của Chúa Jesus là 12 tên vô tín và háu ăn" (nguyên văn lời giảng của ms Tr.M.H, con rể LVD tại trại hè Loreley năm 2000!) Họ kêu gào, khóc lóc và lấy chân chà đạp lên nền nhà và hồ khẩu hiệu "chà đạp, chà đạp". Họ la lối tiếng lạ như thầy phù thủy đọc thần chú. Họ thể hiện một loại niềm tin cuồng nhiệt để gián tiếp làm sai lạc tình yêu thương và ơn tái sinh của đạo Ân Điển trong Chúa Jesus Christ.

Nếu chú ý, chúng ta thấy cách vận động tài chánh của họ rất phù hợp với lối kinh tài của cộng sản Việt Nam xưa nay. Hàng năm họ đem tiền về trong nước để "truyền giáo" mà không bị cộng sản bắt bớ. Các nhóm nhỏ trong nước do họ dùng tiền hải ngoại tổ chức ra để làm phân rẽ những hội thánh có sẵn từ lâu. (Xin đề tâm điều tra các nhóm do ông LVD tổ chức tại VN đã đem lại sự phân rẽ như thế nào!) Hãy hỏi ông LVD: Quý Phân Bón và Quý Nhựa Sống nghĩa là gì? Tại sao quan tâm đến nỗi đau thương

của dân tộc Việt Nam do cộng sản gây ra thì bị ông LVD đội cho cái mũ "làm chính trị?" Ông LVD là người Bến Tre, đã từng đóng tàu và đích thân làm tài công lái tàu vượt biên. Như thế, nếu không vì lý do chính trị thì vì lý do thu vàng người tỵ nạn chẳng? Tôi có thể chứng minh từng tên một của những người do LVD điều khiển để phân rẽ nhiều hội thánh người Việt Nam tại nước Đức, Balan, Tiệp, Nga. Phần đông, họ là những công an chính công và con của anh hùng cộng sản qua đây tỵ nạn trá hình. Vì cộng đồng người Việt tại các nước Đông Âu có mối liên hệ trực tiếp với chế độ cộng sản Việt Nam, Hà Nội đang ráo riết huy động cán bộ tôn giáo ra ngoài phá khuấy Tin Lành. Tại hải ngoại, chúng ta đang hưởng tự do thuộc linh và cả tự do thuộc thể. Chúng ta không thể im lặng trước những tội ác của loài ma cộng sản độc tài. Tôi chịu trách nhiệm điều tôi viết ra trước cộng đồng dân Chúa và cộng đồng người Việt Nam hải ngoại. Bất cứ ai cảm thấy mình bị nêu tên "một cách oan ức" trong các bài làm chứng này hãy lên tiếng thanh minh để bảo vệ sự công bằng. Tôi sẵn sàng chịu trách nhiệm điều tôi làm chứng.

Cảm tạ Chúa. Ngài đã ban cho tôi on phân biệt các thần để nhìn thấy kẻ ác mỗi khi gặp phải, tiếp xúc, va chạm, đối đầu... Buộc tôi phải nói lên thực trạng tiên tri giả, anh em giả dối đang phá hoại công việc Chúa ở trong nước cũng như ở hải ngoại. Tôi yêu cầu các tôn giáo bạn hãy lên tiếng với tôi. Nếu không ai dám lên tiếng, tôi sẽ nêu đích danh ai là tu sỹ Việt Cộng, ai là cán bộ tôn giáo của Việt Cộng hoạt động trong nước và hải ngoại!

Cộng sản đàn áp tôn giáo, nhưng nêu các tôn giáo và các giáo hội đạo Chúa tại Việt Nam có được vài trăm tu sỹ sẵn sàng lên tiếng, sẵn sàng chấp nhận vô tù, chắc chắn các hòa thượng Huyền Quang, Quảng Độ, các linh mục Chân Tín, Nguyễn Văn Lý, các mục sư Nguyễn Hữu Cương, Lê Thiện Dũng, Hồ Hiếu Hạ không đến nỗi phải bị kết án hàng chục năm khổ sai đau thương oan ức như thế đâu.

Tôi cảm thấy hàng ngũ lãnh đạo tôn giáo và đức tin đạo Chúa tại Việt Nam cũng như tại hải ngoại vẫn còn nhiều thành phần hèn nhát, khiếp nhược, vô trách nhiệm đối với dân tộc mình trước tội ác cộng sản suốt mấy chục năm qua.

Nếu tin rằng Chúa yêu dân tộc Việt Nam, chúng ta không thể chỉ giữ đức tin cho riêng mình và cứ làm ngơ trước tình trạng bắt bớ đức tin của chế độ cộng sản Việt Nam. Nếu chúng ta sẵn lòng tham gia cầu nguyện cho dân tộc mình, chúng ta không thể không cầu nguyện cho những người cộng sản đang thù nghịch bắt bớ đạo Chúa để kêu gọi họ quay lòng ăn năn trở về với Chúa. Đồng thời chúng ta cũng phải nêu đích danh những kẻ toa rập với tội ác cộng sản và cáo họ ra trước công chúng nhằm ngăn chặn loài sâu mọt đục khoét công việc mở mang nước trời trên đất. Là một cựu tu sỹ Phật Giáo, tôi biết rõ cộng sản Việt Nam đã sử dụng một số người Phật Giáo để phá hoại tôn giáo này như thế nào. Nay được Chúa cứu rỗi khỏi tối tăm, tôi biết thêm một số người cộng sản đã và đang chui rúc vào hàng ngũ những người theo Chúa để phá hoại đạo Chúa. Đạo đức chân chính là thiêng liêng và vô cùng quan trọng cho thế giới chúng ta đang sống. Vì thế, tôi không thể im lặng trước tội ác của chế độ cộng sản vô thần.

Khi có đức tin trong Chúa và lương tâm con người, chúng ta có thể nói lên tội ác của loài ma cộng sản mà không sợ ai vu khống mình làm chính trị hay không làm chính trị. Tiếc thay, còn nhiều người chưa phân biệt được hành động của một chính trị gia khác với tiếng nói lương tâm và đức tin của người dân thường. Bất cứ ai quan tâm đến tội ác cộng sản đều bị chế độ này xếp họ vào loại người phản động, âm mưu chính trị. Cộng sản luôn luôn độc quyền chính trị, họ không bao giờ muốn cho người dân trưởng thành ý thức về chính trị, văn hóa, đạo đức, đức tin. Chế độ cộng sản chỉ muốn đưa người dân vào tình trạng ngu dốt, thiếu thốn, nghiện ngập, tội lỗi để họ dễ cai trị độc tài.

Sống theo Lời Chúa là phải bắt chước Chúa và các môn đệ của ngài. Vâng phục nhà cầm quyền như Lời Chúa dạy để gây dựng điều lành và chống cự lại điều ác. Chúa Jesus Christ, các tiên tri Ê-li, Mạc-đô-chê, Ê-xơ-tê, E-sai, Giê-rê-mi, Đa-ni-ên, Phao-lô, Sila, Phi-e-rơ, Giăng, Ê-tiên đã thẳng thắn cáo trách các nhà cầm quyền gian ác và người bắt bớ đức tin, tại sao ngày nay chúng ta không dám lên tiếng sau gần 30 năm Đạo Chúa và Lễ Thật bị bắt hiếp tại Việt Nam? Nếu mãi làm ngơ trước tội ác cộng sản, ai sẽ chịu trách nhiệm thay chúng ta đối với thế hệ con em sắp đến?

Muốn thật hết lòng.

Ms Nguyễn Huệ Nhật
Mùa đông Berlin.

Tin tức

tiếp theo trang 9

Khối 8406 gồm 1.733 Công dân đấu tranh Dân chủ cho Việt Nam, cần cử vào các văn kiện nhân quyền, đã

- Cực lực phản đối nh à cầm quyền CSVN, qua các hành động đàn áp, khủng bố, đe dọa, quấy nhiễu trên đây, đã chứng tỏ việc CS xin được ký kết tham gia các Văn kiện Quốc tế chỉ là những hành động giả dối, lừa gạt Liên Hiệp Quốc để được thừa nhận trước cộng đồng quốc tế mà thôi. Còn trong thực tế, CSVN đã luôn tìm mọi cách để khống chế, áp bức, giới hạn các quyền tự do rất chính đáng và cơ bản của người Dân, hầu thực hiện chủ nghĩa và chế độ cộng sản cực kỳ hà khắc và rất độc đoán của họ, mâu thuẫn với cả Hiến pháp đã buộc Quốc hội bù nhìn thông qua năm 1992.

Các hành động này đã kéo nền văn minh Việt Nam lùi lại hàng chục thế kỷ, làm cho quyền tự do tôn giáo và thông tin ngôn luận của toàn Dân Việt Nam trong thời đại dân chủ toàn cầu này không bằng thời Thượng cổ, Trung Cổ, Đế quốc Anh và Thực dân Pháp ở Châu Âu và ngay cả tại VN. Vì cách đây hàng ngàn năm, Tổ tiên dân Việt đã tự do hơn nhiều khi sống theo tín ngưỡng – tôn giáo của mình... Rõ ràng tại VN hiện nay, quyền tự do tôn giáo và tự do thông tin ngôn luận của toàn Dân còn thua kém và tệ hại hơn dưới các triều vua chúa phong kiến và thời Pháp thuộc, vì thời đó đã có tạp chí Tiếng Dân của cụ Huỳnh Thúc Kháng, Tiếng Chuông Rê của Nguyễn An Ninh. Phong trào Đông Kinh Nghĩa Thực thường xuyên vẫn được quyền công khai diễn thuyết trực tiếp chống lại Thực dân Pháp cách ôn hoà không bạo lực... (xem tiếp trang 30).

(Chúng tôi xin phép lược bỏ một số câu hỏi ít quan trọng hơn. BBT)

VNN (Võ Triều Sơn) : Kính thưa LM, ngày 24.11.1994, LM đã công bố Bản Tuyên Ngôn 10 Điểm Về Thực Trạng Công Giáo Tại Giáo Phận Huế. Cho đến nay, 22 năm qua, thực trạng ấy có thay đổi gì không? Nếu có thì như thế nào và đáng vui hay buồn?

LM Nguyễn Văn Lý : Không phải 22 năm qua, mà là 12 năm qua. Thực trạng ấy về hiện tượng bên ngoài thì có thông thoáng hơn, như CS duyệt lý lịch chúng sinh có nới rộng hơn, Tòa GM bổ nhiệm thuyên chuyển có dễ dàng hơn, sinh viên các Tôn giáo (TG) dễ sinh hoạt chung hơn... Nhưng về bản chất thì các TG vẫn luôn bị nô lệ như trước, vì điều cơ bản nhất là mọi Công dân và mọi Tín đồ các TG, kể cả tất cả các chức sắc TG được đào tạo trong chế độ CS, đều bị đàn áp trong phần sâu thẳm nhất nơi tận lương tâm và lương tri của mỗi người là phải chấp nhận chủ nghĩa (CN) Mác-Lê như chân lý và tư tưởng HCM như kim chỉ nam cuộc sống. Không kể các học sinh phải học 2 môn này rải rác suốt 14-15 năm từ mẫu giáo, tiểu học, trung học, nguyên đại học, mỗi sinh viên phải học 2 môn này đến 300 tiết học trong 4 năm đại học. Đây là điều cả Dân tộc chúng ta ngày càng phải buồn hơn, vì chẳng những Dân thấy nô lệ mà chưa dám khước từ nô lệ, mà có phụ huynh, kể cả các chức sắc các TG còn khuyến khích các em trau dồi văn chương và lịch sử cho giỏi, tức là phải nhồi nhét các tư tưởng này hằn sâu vào trí não mà không thấy hết các tác hại của nó di truyền qua nhiều thế hệ nữa.

VNN : Rất cảm ơn LM. Đặc biệt trong Điểm 8, LM trình bày về công thức Cộng Tác trong Đề Kháng (Collaborer en Résistant của Đức Thánh Cha Gioan-Phaolô 2), thực tế ngày hôm nay những điều đó được thể hiện như thế nào đối với hiện tình Giáo Phận Huế nói riêng và Giáo Hội Mẹ nói chung?

LM NVL : Lẽ ra các TG phải thống nhất nhận thức về Chủ nghĩa và chế độ CS, rồi mới nghĩ đến mục

Phỏng vấn Linh mục Nguyễn Văn Lý

GIÁO HỘI CÔNG GIÁO và Thực trạng Quê hương VN năm 2006

*****04-07-2006*****

tiêu, đường lối và phương cách phát triển TG mình và phục vụ xã hội sao cho phù hợp. Trong thực tế ở VN trong hơn 60 năm qua và nhất là trong hơn 31 năm qua, hầu hết các TG đều làm ngược lại, nghĩa là khi chưa thể thống nhất nhận thức mà lại chỉ thích phục vụ xã hội và phát triển TG của mình, nên hậu quả rất tác hại là mỗi cá nhân Tu sĩ, Đạo sĩ, Giáo sĩ tự mình xoay xở không nhắm ĐÚNG VIỆC mà chỉ nhằm ĐƯỢC VIỆC, bất chấp việc phải thỏa hiệp với CS ngày càng phổ biến, lăm lức không còn si diệp gì nữa mà xem như là qui luật sống trong chế độ CS là đương nhiên phải thế. Vì thế, lẽ ra Résistant (hiện tại phân từ) phải là tình trạng đề kháng thường xuyên thì lại đề kháng quá yếu, có khi không hề có, còn Collaborer lẽ ra là phải xét hợp tác với CS từng việc chính đáng mà thôi (ví dụ xây bệnh viện, làm cầu đường,...) thì trong thực tế, hầu như việc gì cũng cộng tác, kể cả những điều rất giả dối sai trái như: hồ hời phấn khởi đi bầu Quốc hội và Hội đồng Nhân dân các cấp cho đồng vui, cổ vũ kế hoạch hoá gia đình bất chấp phương pháp vô luân, thi đua học tư tưởng HCM, thi đua học văn XHCN, xuất khẩu lao động,...

VNN : Kính thưa LM, trong Thư Chung ngày 17-10-1984 của Đức Giám Mục Philiphê Nguyễn Kim Điền gửi anh em LM cùng các tu sĩ nam nữ và toàn thể giáo dân Giáo Phận Huế, Ngài có nhấn mạnh một điều rất quan trọng của Thánh Bộ Giáo Sĩ là "Cấm các giáo sĩ, các LM làm chính trị, không được thành lập và tham gia các hiệp hội có tính cách nghiệp đoàn chính trị v.v..." Như vậy, việc LM cùng nhiều vị LM khác đã công bố

Các Lời Kêu Gọi cho các nhân quyền... và đặc biệt nhất là Tuyên Ngôn 8406... có phải là những hành động chính trị theo nghĩa trên không? Tại sao?

LM NVL : Chính trị đảng phái thường gây ra chia rẽ và làm cho TG dầm chân hoặc lún sâu chính trị chuyên nghiệp. Do đó Giáo hội cấm các Giáo sĩ chen chân vào, vì trong trường hợp đó, TG vừa không thi hành phận vụ thuần túy của mình, vừa làm lu mờ bản chất TG của mình, vừa không thúc đẩy sự hiệp nhất nhân loại được. Trái lại, trong thái độ chính trị Công dân, cất cao tiếng nói lương tâm để đòi hỏi Sự Thật, Lẽ Phải, Công Bằng, Tình Thương, Dân chủ, Tự Do, thì chẳng những là được phép mà còn là nhiệm vụ chính yếu của một nhà tu hành chân chính. Nhất là trong hoàn cảnh người Dân không còn đủ các tự do tối thiểu để sống theo lương tâm và lương tri, thì bất cứ ai, huống nữa là các Tu sĩ, lại càng không thể im lặng, như là đồng lõa hoặc khuyến khích gian trá, bất công và tội ác. Đã có người tự bào chữa cách nguy hiểm rằng các TG có quyền im lặng. Trong trường hợp xã hội VN như là một trường dạy nói dối, thù đoạn, bất công, đàn áp không lồ mà các TG vẫn "khôn ngoan" im lặng thì quá rõ ràng là đồng lõa và khuyến khích dối trá, bất công và gian ác rồi, làm sao yên lương tâm được! Khó 8406 không phải là một đảng chính trị mà chỉ là một tập hợp các Công dân gồm một số Nông dân, Công nhân, Sinh viên, Nhân sĩ, Đạo sĩ, Mục sư, Linh mục đang lên tiếng đòi hỏi Lẽ Phải, Công Bằng, Dân chủ, Tự Do tại VN vốn rất cần thiết và chính đáng. Từ Khó 8406 này có thể sẽ có một số

đảng chính trị đúng đắn, hiệu quả xuất hiện. Khi đó, vai trò của các nhà tu hành sẽ chấm dứt. Nếu coi việc lên tiếng này là làm chính trị thì Đức Cố Giáo hoàng lừng danh Gioan-Phalô II và các Đức Giáo hoàng khác gần đây đều là những nhà tu làm chính trị siêu hơn ai cả.

VNN : *Rất cảm ơn LM đã giải thích rõ. Vào tháng 1 năm 2001, trong dịp 26 Giám Mục VN qua Rôma viếng mộ hai Thánh Tông đồ, Đức Thánh Cha Gioan-Phaolô II đã ân cần trao tận tay mỗi Vị GM một Diển từ dài và cũng là một khuyến cáo gián tiếp của Ngài đến Nhà cầm quyền CSVN. Trong đó, Ngài đã nhấn nhủ những người có trách nhiệm trong GHCGVN về những nguyên tắc bất khoan nhượng để bảo đảm quyền TDTG của người Dân. Ngài cũng đã minh định quyền TDTG như một tài sản quý giá vừa dành cho cá nhân vừa dành cho các cộng đồng TG. Kính thưa LM, những quan tâm này của Đức Thánh Cha, trên thực tế cho đến nay, đã được đáp ứng như thế nào về phía Giáo Hội Mẹ cũng như phía NCQCSVN?*

LM NVL : - Về phía GHCGVN: Đã có một số Giáo phẩm cao cấp lên tiếng đòi thêm TDTG và các Nhân quyền khác như: Thư ngỏ của HĐGMVN gửi các cơ quan lập pháp của Nhà nước Việt Nam (NNVN) ngày 12-10-2002 cũng chính là Thư của Đức TGM Phạm Minh Mẫn gửi MTTQVN Sài Gòn ngày 22-3-2003; Thư ĐGM Huỳnh Văn Nghi tố cáo CSVN chiếm đoạt đất đai của Giáo hội ngày 01-12-2003; ĐHY Phạm Minh Mẫn trả lời phỏng vấn về GHCGVN và NCQCSVN ngày 04-8-2004; Bản nhận định của HĐGMVN về Pháp lệnh Tín ngưỡng TG ngày 30-9-2004, ĐTGM Nguyễn Như Thế trả lời AsiaNews Service phỏng vấn ngày 08-11-2004, đặc biệt là lời khẳng định của ĐGM Nguyễn Văn Hoà, đương kim Chủ tịch HĐGMVN, tại Hội nghị Liên Giám mục Á châu ở Nam Hàn ngày 23-8-2004 rằng: "Mặc dù, văn bản Hiến pháp NNVN có bảo đảm TDTG, nhưng NCQCSVN tiếp tục chính sách của họ là triệt tiêu và làm thoái

hoá có hệ thống tất cả các TG có tổ chức trên toàn lãnh thổ VN". Đáng tiếc là HĐGMVN chưa phản ứng quyết liệt, đồng loạt, toàn diện và dứt khoát đủ; nghĩa là chưa làm CSVN chú ý đủ và sợ, chưa quan tâm đủ đến các TG bạn đang gặp khốn khổ trăm bề như GHPG VNTN, GHPGHHTT, các GH Tin Lành tư gia, chưa quan tâm đến các vấn đề xã hội nổi cộm như các công nhân đình công kéo dài và đồng loạt, các tệ nạn xã hội kinh hoàng như buôn phụ nữ và trẻ em, phá thai, xuất khẩu lao động, nhất là vấn đề cốt lõi của mọi vấn đề là dân chủ hoá nền chính trị VN...

- Về phía CSVN: Đã nói rộng thêm đôi chút về các sinh hoạt TG hời hợt bề ngoài, nhưng về bản chất then chốt nhất thì vẫn "trước sau như một", nghĩa là tìm mọi cách khéo léo giới hạn các TG phát triển, cường bức và đàn áp tận lương tâm và lương tri toàn Dân là buộc mọi Công dân phải tin yêu CN Mác-Lênin và tư tưởng HCM như một chân lý bất biến.

VNN : *Trong Diển từ ấy, Đức Thánh Cha đặc biệt nhấn mạnh rằng: quyền được công khai giảng dạy đức tin và làm chứng cho đức tin bằng lời nói và chữ viết. Có nhận định cho rằng khi nhấn mạnh những điểm này, ĐTC có ý không thể tách rời quyền TDTG với những quyền Tự do chính trị (hoặc dân sự) cơ bản khác... LM nhận định như thế nào về vấn đề này?*

LM NVL : Hoàn toàn đúng như thế. Vì các quyền này chỉ là một thực thể gồm nhiều phương diện gắn chặt với nhau, không thể thiếu quyền này mà lại không thiếu quyền kia. Làm sao một TG với hàng chục triệu Tín đồ, không có một tờ báo độc lập, một nhà xuất bản, một đài truyền thanh-truyền hình, một trường tiểu học, một bệnh viện... mà gọi là Tự do được? Làm sao một Tín đồ bất kỳ của một TG nào gọi là Tự do nếu muốn dẫn thân phục vụ Đồng bào trong các hoạt động xã hội chính trị mà không biết làm sao chen chân vào các sinh hoạt ấy, ngoại trừ phải qua cửa ải duy nhất là khuất phục ĐCSVN như chủ nhân duy nhất của cả một Đất nước,

dù mặc lấy bất cứ một mỹ từ xảo trá nào như đoàn kết, Dân chủ tập trung, Dân chủ định hướng XHCN?

VNN : *Rất cảm ơn LM. "Bán Nguyệt san Tự Do Ngôn Luận" ra mắt trong Nước vào giữa tháng Tư vừa qua đã đến với Nhân dân VN như "đại hạn gặp mưa", theo nhận xét của Chiến sĩ Dân chủ Hoàng Minh Chính. Trong tình trạng NCQCSVN đang nắm chặt trong tay mọi cơ quan truyền thông cùng với bộ máy trấn áp sẵn sàng hành động, theo nhận định của LM, liệu hoài bão lớn lao của TDNL là "Góp phần tháo gỡ guồng máy độc tài và khai thông con đường Tự do Dân chủ cho Đất nước" và xác tín "Sự Thật sẽ giải thoát chúng ta", làm sao có thể đạt được trong bối cảnh áp bức nặng nề như thế?*

LM NVL : Có nhiều cách đấu tranh để giải thể CS. Nhà đối kháng nào cũng chủ quan cho rằng phương pháp của mình xem ra hay nhất. Có người ngồi nghĩ ra lộ trình 10 bước, 20 bước rồi yêu cầu CS phải thực thi và... lại ngồi đợi. Có người yêu cầu CS phải thế này, phải thế khác và tuyên bố rất kêu là toàn Dân sẽ thế nọ, sẽ thế kia... Nhưng thực tế sẽ không thể xảy ra như thế vì không có gì áp lực được CS cụ thể cả. Họ vẫn lì ra, họ vẫn không sợ Quốc tế, vì thực tế là Quốc tế chỉ có một thiểu số thích Nhân quyền, Đạo đức còn đa số lại thích buôn bán với CSTQ và CSVN. Chúng tôi cũng không chuyên về chính trị, đâu có ngồi nghĩ ra lộ trình xa xôi 10 năm 20 năm được. Xem ra thì yên bác mà lại hình như rất mơ hồ. Chúng tôi phải chọn con đường thực tế, chủ động giành từng quyền rõ ràng cụ thể, chẳng cần xin ai: - Tín hữu cần đi hành hương Đức Mẹ La Vang, cứ đi! CS không cho thì đứng ngay giữa đường hướng về La Vang hành hương cầu nguyện tại chỗ. Vài lần là CS phải nhượng bộ. - Giáo xứ cần đất canh tác, cứ giành lại đất mà cuốc! Nếu kiên trì là thắng. - CS thích bắt, nhưng lại không dám xét xử công khai. Ra toà cứ nhắm mắt im lặng cho nền tư pháp XHCN ấy bị nhận xuống bùn đen! CS đâu có dám bắt nữa. - Nay Dân cần báo độc lập để soi chiếu sự thật cho

Dân. Cứ làm! Chấp nhận bị tịch thu, bị bắt, bị xử... để cho vấn đề Tự do Ngôn luận bị bóp nghẹt lộ rõ ra hơn giữa Quốc tế. CS không dám đàn áp thì báo này ra rồi báo khác ra... dần dần Dân sẽ giành lại được quyền cụ thể ấy. - Dân cần Tự do Bầu cử thực sự. Không có thì tẩy chay! CS sợ Quốc hội ấy ung thôi ung thư quá, các Đại biểu "đương nhiên đặc cử" ấy ô nhục quá, chắc chắn CS sẽ nhượng bộ. - Dân cần đa đảng, biết đợi đến bao giờ? Các Đảng dù đông dù ít, cứ mạnh dạn xuất hiện công khai cho CS bắt, cho CS phá... để Liên Hiệp Quốc nhìn ra cho rõ, kéo chính LHQ cũng đã bị lừa mị quá lâu. Cuối cùng chắc chắn phải có đa đảng. Kiểu đấu tranh này là lấy chính sinh mạng ra chủ động tiến công liên tục, dồn CS vào thế bị động dần và chắc chắn có hiệu quả cụ thể mặc dù xem ra có vẻ "nhà què", "liều mạng", "không bài bản uyên bác" chỉ cả! Đó là phương pháp "bình dân thấp kém" của nhóm LM Nguyễn Kim Điền đã từng bước hiệu quả tí chút trong hơn 30 năm nay, hơn là cứ ngồi im lặng chờ đợi và đợi chờ... Ai có cách gì hiệu quả hơn, xin chỉ giáo cho chúng tôi với.

VNN : Kính thưa LM, Tuyên Ngôn 8406, nơi Phần Ba, trình bày về Ý Nghĩa của Cuộc Đấu Tranh, đã mình định: "Đảng CSVN vẫn còn đồng hành với Dân tộc hay không là tùy ở mức độ đảng ấy có khách quan, công bằng, sáng suốt và khiêm tốn chấp nhận các nguyên tắc bình đẳng của cuộc cạnh tranh lành mạnh hay không". Nhiều người đã cho rằng với lập trường này, Tuyên Ngôn đã phản ánh trung thực những tâm hồn VN rất bao dung, quảng đại và viễn kiến mở ra một tương lai mới cho Dân tộc. LM nhận định như thế nào về vấn đề này? LM có hy vọng gì không về thiện chí giác ngộ của đảng CSVN để có được cuộc đồng hành cùng Dân tộc như thế? Tại sao?

LM NVL: Tuyên Ngôn 8406 hiện nay đã có hàng vạn người tham gia ủng hộ, đã có tiếng vang quốc tế khá thuận lợi, nhưng CSVN biết khá rõ chỉ có một nhóm rất nhỏ cô thân cô thế chủ động mà thôi. Tại

sao CS không bắt, không dẹp? Tại sao CS không tịch thu máy móc và bán nguyệt san hầm trú Tự Do Ngôn Luận chỉ xấu xí như một xấp giấy què mùa? Trong các nguyên nhân, có thể có một nguyên nhân sâu xa là chính trong nội bộ ĐCSVN có một số người có quyền lực đang thật lòng bệnh đờ cho nhóm nhỏ liều mạng đó. Họ bệnh đờ để làm gì? Có thể vì 1 trong 2 lý do: (1) Hoặc họ muốn mượn nhóm đối kháng này để làm cho phe đối thủ của họ ngay trong ĐCSVN suy yếu thêm ; (2) Hoặc họ biết con đường Dân chủ chân chính tất yếu sẽ thắng, nên họ vừa âm thầm ủng hộ, vừa không muốn mang tội thêm với Quốc Dân, với lịch sử. Hi vọng số theo lập trường (2) này đông dần lên thì lực lượng chân thành phản tỉnh thực sự ấy sẽ vẫn có cơ hội đóng góp thành tâm này cho Tổ quốc. Chúng ta nên bao dung và lạc quan hi vọng như thế.

VNN : Trong tài liệu *Phác Thảo Chân Dung Chiến Sĩ Hòa Bình VN Hôm Nay*, nơi phần 2, trình bày về sống công bằng, trong sạch và nhân từ, LM đã mình định rằng: "Tài sản là của nhân loại, những gì mình có trong tay là của muôn người được Tạo Hóa ký thác cho mình quản lý và phân phối sao cho công minh, chứ không phải mình được toàn quyền phung phá mặc sức". Thưa LM, quan điểm này của LM có gì khác không với chủ trương "làm chủ tập thể" và "triệt tiêu quyền tư sản" của CNCS?

LM NVL : Đức Cố Giáo hoàng Gioan-Phaolô II đã nói rằng: "CNXH và CNCS không sai trong lý tưởng, nhưng sai trong phương pháp, khiến một xã hội bắt công mà lấy CNXH và CNCS để chữa trị thì làm cho căn bệnh bắt công của xã hội ấy trầm trọng hơn". Do đó, chủ trương "làm chủ tập thể" và "triệt tiêu quyền tư sản" của CNCS chỉ là một kiểu nói hoang tưởng, luôn tạo cơ cho một số ít người có chức có quyền trở thành tư sản đồ gộc cỡ bự vừa giàu vừa ác mà thôi. Còn quan niệm tôi mình định lại là quan niệm chính thống của Kinh Thánh và của các Thánh Giáo Phụ rất chuẩn xác, nó không cưỡng bức ai chấp hành

cả mà chỉ mời gọi và khai mở ra cho con người thật sự được giải thoát khỏi ràng buộc của mọi loại tài vật phù vân. Mọi tài vật chỉ có giá trị khi con người sử dụng chúng để yêu thương phục vụ tha nhân mà thôi, chúng không phải có mặt trên đời để cho con người chiếm hữu, vì con người càng tìm cách chiếm hữu thì chỉ càng bị nô lệ vào chúng mà thôi, chứ đâu có sở hữu và làm chủ chúng thực sự và vĩnh viễn được. Con người chỉ có thể đem theo công đức qua thế giới bên kia mà thôi, lấy hạnh phúc cho người khác làm hạnh phúc cho mình, thế thì lao tâm khổ trí mưu đồ thủ đắc tài sản cách phung phá, ích kỷ và bất công để làm chi ?

VNN : *Rất cảm ơn LM đã giải thích rõ. Trong tác phẩm Muối Cho Đời của Đức Thánh Cha Bênêđictô 16 lúc còn là Giám Mục Joseph Ratzinger, Ngài đã viết rằng: "Điểm quan trọng đối với tôi là không vì chiều dư luận, hoặc để được dư luận công nhận mà hy sinh chân lý... Các Giám Mục phải nói lên cái xấu, cái nguy hại của thời đại, phải nhắc nhở lương tâm những kẻ cầm quyền, những kẻ thờ ơ, hẹp hòi trước nỗi thống khổ của thời đại. Là Giám Mục, tôi thấy có nghĩa vụ phải làm chuyện đó... Chính lòng can đảm nói lên sự thật là sức mạnh lớn của Giáo Hội, mặc dầu lúc đầu nó có vẻ tác hại, làm mất vẻ dễ mến của Giáo Hội, đẩy Giáo Hội vào chỗ cô lập". Kính thưa LM, quan điểm trên đây của đấng kim ĐTC có ý nghĩa như thế nào đối với thực trạng Giáo Hội Mẹ hiện nay?*

LM NVL : Tư tưởng này rất chính xác ! Cũng như năm 1986, khi nhận Giải Hòa Bình Nobel, nhà văn Elie Wiesel đã mình thị cam kết: "Tôi thề sẽ không bao giờ im tiếng nếu ở đâu và khi nào con người còn bị đau khổ và đầy dọ. Chúng ta phải nhập cuộc. Trung lập chỉ có lợi cho kẻ đàn áp. Im lặng là khuyến khích kẻ áp bức. Do đó chúng ta phải can thiệp. Khi đời sống con người bị đe dọa, phẩm giá con người bị chà đạp, các biên thù quốc gia không còn quan trọng nữa. Nơi nào con người bị hành hạ vì lý do TG, chính trị hay chủng

tộc, nơi đó lập tức trở thành trung tâm của vũ trụ." (Trích *Tường trình Liên Hiệp Quốc về vấn đề Nhân quyền tại VN* của Ls Nguyễn Hữu Thống, ngày 22-5-2006). Bất cứ ai có lương tri đều phải suy gẫm và thực hành 2 ý kiến này, huông nữa là các Sĩ phu VN !!!

VNN : *Rất cảm ơn LM. LM nhận định như thế nào về việc bang giao giữa Tòa Thánh Vatican và NCQCSVN? Nếu điều đó xảy ra, sẽ ảnh hưởng ra sao đối với tiến trình Dân chủ hóa VN?*

LM NVL : Cảm ơn quý Anh đã tin nhiệm ra cho tôi một đề bài loại cao cấp như vậy, như thế quý Anh hỏi một chàng nhà quê nguyên lý chuyên động của vệ tinh nhân tạo địa tinh vậy. Tuy nhiên, quý Anh đã tin nhiệm hỏi, thì tôi cũng cố gắng trả bài may ra cũng không dưới điểm trung bình quá xa. Khi 2 Quốc gia hay 2 Tổ chức muốn thiết lập quan hệ ngoại giao với nhau thì tất nhiên mỗi bên nhắm lợi ích cho mình thường không trùng nhau, nhưng vì xét theo một khía cạnh nào đó, đôi bên cùng có lợi, 2 bên mới làm. CSVN chắc chắn nhắm nhờ dựa vào uy tín của Vatican để tăng thêm thuận lợi trước tiên về chính trị, ngoại giao, kinh tế, y tế, từ thiện và cả quốc phòng nữa, mà cốt nhất là cho ĐCSVN thêm uy tín để tồn tại thêm. Còn lợi ích về văn hoá, giáo dục, thể thao, Tự do, Dân chủ, hạnh phúc cho toàn Dân... thì có lẽ CSVN không hề nhắm đến đâu. Còn Vatican thì chắc chắn nhằm làm sao GHCG phục vụ và rao giảng Phúc Âm cho toàn Dân thuận lợi hơn. Dù không nhắm, khi một TG quan hệ bình đẳng với một Nhà cầm quyền dù độc tài đến đâu, TG ấy cũng sẽ làm cho Nhà cầm quyền ấy thêm nhân đạo và bớt gian ác. Do đó, dù không trực tiếp nhắm đến, nếu Vatican thiết lập được quan hệ ngoại giao với CSVN, Vatican sẽ gián tiếp hoặc trực tiếp tác động lên các Nhân quyền cơ bản của VN, không chỉ có lợi cho GHCG mà còn có lợi cho tất cả các TG và có lợi cho sự nghiệp dân chủ hoá VN.

VNN : *LM nhận định như thế nào về tương lai sắp tới của Công*

giáo nói riêng và các tôn giáo tại VN nói chung sau Đại Hội X của ĐCSVN? Nếu như CSVN xuống tay đàn áp các tôn giáo bạn và hòa dịu với riêng Công giáo thì LM có đồng ý không? Tại sao?

LM NVL : Trước hay sau Đại hội X, CSVN cũng đối xử với các TG y như nhau. Vì GHCG là một GH có tổ chức có lẽ vào loại chặt chẽ nhất toàn cầu, nên CSVN phải khéo léo đối xử nhiều khi bề ngoài có vẻ thuận lợi, không thô bạo lộ liễu quá, chứ thực ra CSVN tìm cách khống chế GHCG rất chặt một cách rất tinh vi. Ví dụ: đang khi một vài TG đã được có và đang được cấp những lãnh địa rộng đến hàng trăm hecta, GHCG chỉ có một Trung Tâm Đức Mẹ La Vang rộng 23,5 hecta mà CSVN vẫn tìm mọi cách trì hoãn trả lại, mới chỉ trao cho GH quyền sử dụng 6,5 hecta thôi. Niên khoá 2006-2007, Đại chủng viện Huế xin tuyển sinh (2 năm 1 lần) 40 chủng sinh cho 3 Giáo phận: Đà Nẵng, Huế, Kon-Tum, nhưng chỉ được phép tuyển 30 chủng sinh thôi (bình quân 5 Chủng sinh/1 GP/1 năm). 3 Giáo xứ Nam Đông, A Lưới tỉnh Thừa Thiên-Huế và Ba Lòng tỉnh Quảng Trị hơn 30 năm qua vẫn chưa có LM thường trú, chưa được phép xây Nhà Thờ. CSVN xuống tay đàn áp thô bạo các TG không phải vì là Phật Giáo, Hoà Hảo, Cao Đài, Tin Lành hay Công Giáo... mà chỉ là do địa điểm hẻo lánh nhiều hay ít, TG ấy có sức đề kháng mạnh hay yếu, TG ấy được Quốc tế biết đến nhiều hay không, cách thức đấu tranh của TG ấy phù hợp nhiều hay ít, mức độ trí thức của các nhân sự của TG ấy thế nào.... Vậy nếu CSVN lấy bất cứ cơ nào để đàn áp và triệt hạ bất cứ TG nào, thì lẽ ra mọi Tín hữu các TG khác đều có bổn phận phải coi như TG mình đang bị đàn áp, và đều có bổn phận phải liên kết hỗ trợ đấu tranh chung cách quyết liệt và kiên trì, huông nữa là các nhà đấu tranh!!!

VNN : *Xin LM một câu hỏi cuối. Qua diễn đàn này, LM còn điều gì muốn chia sẻ thêm cùng Cộng đồng Dân Chúa và đồng bào Hải ngoại không?*

LM NVL : Hiện nay, cuộc đấu tranh TDDC cho VN đã bước qua giai đoạn cuối cùng rất quyết liệt, bao trùm giành lại cả 26 quyền cơ bản của toàn Dân, mà mục tiêu cao nhất là giải thể CSVN để thiết lập chế độ Dân chủ đa nguyên đa đảng. Vậy tôi xin được phép mong ước và đề nghị Quý Vị 3 điều:

(1): Chúng ta không nên chụp mũ nhau là "cò mồi CS", "CS nằm vùng", "đấu tranh cuội"... chỉ vì một vài bằng chứng vu vơ nào đó, như thể "CS quá giỏi, đầu đầu cũng cài người vào được, còn bà con mình thì chỉ hèn hạ chạy theo lợi nhuận, chỉ thích làm ăn với CS". Nếu chúng ta thích phê phán nhau như vậy thì 30 năm nữa cũng chưa thể thành công. Mặc dù ở Hải ngoại cũng như ở Quốc nội, chúng ta đang thiếu "Nhạc trưởng", nhưng chúng ta không nên cầu toàn, chỉ cần thấy tổ chức nào tương đối tốt, chúng ta cứ tham gia ủng hộ. Theo thời gian, sẽ có sự chọn lọc tự nhiên, sẽ có Nhạc trưởng tài đức xuất hiện, sẽ có liên minh cần thiết. Trong thời gian đó, chúng ta đã giúp nhau làm được bao nhiêu việc hữu ích rồi.

(2): Hiện nay các Diễn đàn Hải ngoại đầy dẫy các thông tin không cần thiết, nhiều lời chửi mắng nhau rất xô bồ bất nháo. Các Diễn đàn nên chọn những thông tin cần, lịch sự để chuyển tải. Ở Quốc nội, hầu hết Internet qua Computer cá nhân đều chạy rất chậm. Không có giờ để hưởng thụ hết thông tin, nên hãy thấy tiêu đề là người ta không thèm đọc và xoá ngay. Chúng ta mất công đêm thức, ngày thì quá vất vả lao tâm tổn trí, nhưng hiệu quả rất thấp là vì hầu hết các thông tin đều bị thân nhân chúng ta xoá hết rồi. Vậy cần làm sạch và lành mạnh hoá các Diễn đàn may ra mới tăng hiệu quả.

(3): Kính xin Quý Vị làm mọi cách giúp thân nhân Quốc nội biết đến Bán nguyệt san Tự Do Ngôn Luận để tìm đọc, biết can đảm ghi tên tham gia Khối 8406 và mạnh dạn tẩy chay bầu cử Quốc hội độc đảng năm 2007.

Xin kính cảm ơn Ban Biên tập VNN, Anh Võ Triều Sơn, tất cả Quý Vị đã nghe và đã đọc. Trân trọng kính chào. ☎☎☎☎☎☎

Đại Hội Thế Giới

PHONG TRÀO QUỐC DÂN ĐÒI TRẢ TÊN SÀI GÒN

.....02-07-2006 * California, HK.....

LỜI TUYÊN BỐ 5 ĐIỂM ĐÒI TRẢ TÊN SÀI GÒN

Tại cuộc mít tinh trọng thể diễn ra tại TP Westminster, Quận Cam, hôm 2-7-2006, Phong Trào Quốc Dân Đòi Trả Tên Sài Gòn (do linh mục Nguyễn Hữu Lễ sáng lập và điều hành từ năm 2005) đã ra Lời Tuyên Bố, toàn văn như sau.

LỜI TUYÊN BỐ

Trong Đại Hội PTQDDTTSG ngày 02-7-2006, tại thành phố Westminster, tiểu bang California, Hoa Kỳ, PHONG TRÀO QUỐC DÂN ĐÒI TRẢ TÊN SÀI GÒN, qua Đại Hội Thế Giới ngày 2-7-2006 tại thành phố Westminster, Tiểu bang California, Hoa Kỳ xin long trọng tuyên bố.

1- PTQD/ĐTTSG nhận định rằng sự kiện chế độ Cộng sản Việt Nam đã ngang nhiên cướp tên SÀI GÒN và thay bằng cái tên Hồ Chí Minh, không những là thái độ khinh thường đạo lý dân tộc mà còn là hành vi thách thức lương tri của đồng bào Việt Nam, và đó là một tội ác ghê gớm vì đã gây ra chia rẽ và hận thù giữa các thành phần dân tộc.

2- PTQD/ĐTTSG nhận định rằng việc Giáo Hội Công Giáo Việt Nam đổi tên Tổng Giáo Phận Sài Gòn ra Tổng Giáo Phận Thành phố Hồ Chí Minh là hành động xu thời, tiếp tay với chế độ trong việc loại bỏ tên SÀI GÒN và tôn vinh tên Hồ Chí Minh, là kẻ đứng đầu chế độ vô thần. Hành động này tự làm hoen ố bộ mặt của Giáo hội Công Giáo trước mặt dân tộc VN và làm cho những người công giáo có lương tri cảm thấy xấu hổ và tủi nhục.

3- PTQD/ĐTTSG chia sẻ nguyện vọng thiết tha của dân tộc Việt Nam đang lên tiếng đòi hỏi sự công bằng cho dân tộc qua nhiều hình thức khác nhau từ trong nước cũng như tại hải ngoại. Từ những vụ biểu tình, đình công của giới công nhân, biểu tình phản đối việc cướp đất tại Hà Nội, đến sự phát triển mạnh mẽ của Phong Trào Dân Chủ qua nhiều hình thức như Tuyên Ngôn Dân Chủ năm 2006, phát hành báo Tự Do Ngôn Luận và những phong trào tranh đấu cho Nhân Quyền, Tự Do, Dân Chủ trong và ngoài nước.

4- PTQD/ĐTTSG nhận định rằng chỉ khi nào chế độ phân dân tộc bị sụp đổ, lúc đó những giá trị tinh thần và các quyền căn bản của người dân mới được phục hồi. Vì thế đòi hỏi sự công bằng cho dân tộc phải hiểu là một cuộc tranh đấu quyết liệt của toàn thể dân tộc Việt Nam quyết tâm cởi bỏ ách thống trị của bạo quyền đang đè đầu cỡi cổ dân tộc.

5- PTQD/ĐTTSG nhận định rằng sau khi các chế độ độc tài cộng sản trên thế giới thay nhau sụp đổ trong cuối thế kỷ qua, chế độ CSVN đã mất chỗ dựa nên đã quay về đánh bóng huyền thoại Hồ Chí Minh, như là chiếc phao cuối cùng để chế độ này bám vào đó mà tồn tại hầu tiếp tục hút máu hút mỡ đồng bào. Vì thế cố gắng tẩy trừ huyền thoại Hồ Chí Minh đồng nghĩa với quyết tâm tẩy trừ chế độ đang ngự trị trên quê hương.

Qua những nhận định đó, PTQD/ĐTTSG quyết tâm sát cánh cùng toàn thể dân tộc Việt Nam cương quyết đập tan huyền thoại Hồ Chí Minh, tẩy trừ chế độ phân dân

tộc, phục hồi sự công bằng và những giá trị tinh thần của dân tộc, trong đó có tên SÀI GÒN thân yêu trong lòng người Việt Nam.

PHONG TRÀO QUỐC DÂN
ĐÒI TRẢ TÊN SÀI GÒN

P.O Box 17-516, Greenlane,
Auckland – NEW ZEALAND,
P.O Box 91601, Pasadena, CA
91109 – USA

www.saignonforseigon.org
s4s@saigonforseigon.org

PHONG TRÀO SÀI GÒN, MỘT CUỘC ĐẤU TRANH RẤT CHÍNH ĐÁNG

(Phát biểu của Gs Nguyễn Chính Kết trong Đại hội của Phong trào)

Tôi là Nguyễn Chính Kết, một người đang tranh đấu cho tự do dân chủ đa nguyên tại Sài Gòn, Việt Nam, rất hân hạnh được góp tiếng nói của mình trong Đại Hội của Phong Trào Sài Gòn. Tôi xin trân trọng kính chào tất cả Quý Vị đang có mặt trong đại hội.

Tôi hoàn toàn ủng hộ phong trào tranh đấu đòi trả lại tên Sài Gòn cho địa danh Sài Gòn cũ. Nhà nước Cộng sản Việt Nam đã cưỡng ép dùng tên của Hồ Chí Minh để đặt lại cho địa danh này. Và tôi cũng hoàn toàn ủng hộ việc đòi trả lại tên Tổng Giáo Phận Sài Gòn cho giáo phận của tôi hiện nay đã bị nhóm tay sai của Cộng Sản nắm ngay trong lòng Giáo Hội Việt Nam vận động để đổi tên giáo phận Sài Gòn thành giáo phận TP Hồ Chí Minh.

Theo tôi, việc lấy tên Hồ Chí Minh đặt tên cho Sài Gòn chẳng những trái với thông lệ ngầm định của văn hóa Việt Nam về địa danh, mà còn là một việc làm thất nhân tâm của đảng Cộng sản Việt Nam áp đặt lên dân Sài Gòn. Như chúng ta đã biết, Sài Gòn là thủ đô của nước Việt Nam Cộng Hòa, là một nước theo chế độ tự do dân chủ và đa nguyên đa đảng đang trên đà phát triển về mặt chính trị cũng như kinh tế, và được thế giới gọi là “Hòn Ngọc Viễn Đông”. Sài Gòn khi ấy không thua kém gì, nếu chưa muốn nói là có nhiều điểm vượt trội so với thủ đô của nhiều nước ở vùng Viễn Đông này. Nếu không bị khuấy rối

bởi cuộc chiến tranh xâm lược và phi lý của Cộng sản Miền Bắc do Hồ Chí Minh chủ trương và lãnh đạo, thì miền Nam hiện nay, đặc biệt là Sài Gòn, theo đà tiến bộ của nó, chắc chắn đã phát triển hơn hiện nay rất nhiều, và Sài Gòn sẽ ngày càng xứng đáng với tên “Hòn Ngọc Viễn Đông”.

Trong cuộc chiến tranh tương tàn ấy, Sài Gòn đã từng bị quân đội của Hồ Chí Minh tấn công, pháo kích rất nhiều lần, đặc biệt dịp Tết Mậu Thân 1968 và từ những năm 1972, 1973 về sau, gây nên biết bao nhiêu tang tóc, đau thương cho cả nước, cách riêng cho người dân Sài Gòn. Dân Sài Gòn không thể quên được những tin tức báo chí về những vụ khủng bố dã man do quân đội của ông Hồ gây nên, như giết mìn xe đồ, xe lửa, đập mỏ, pháo kích vào các thành phố, làng mạc...

Vì thế, tên gọi của Hồ Chí Minh, mỗi khi được nhắc đến, đều gây cho người dân Sài Gòn một nỗi sợ hãi đi đôi với một niềm kinh tởm vì tội ác của ông ta. Thế mà khi chiếm được miền Nam, đảng Cộng sản đã lấy chính tên của Hồ Chí Minh, cái tên mà người Sài Gòn sợ hãi và kinh tởm ấy, để đặt tên thay cho Sài Gòn. Đối với dân Sài Gòn, đây là một sự nhục đau lòng mà vì yếu thế phải miễn cưỡng chấp nhận. Và nhục nhã hơn cả là mặc dù bất phục, căm ghét, dân Sài Gòn vẫn phải ca tụng Hồ Chí Minh. Ai tỏ thái độ bất phục hay chê bai sẽ bị lưu ý và bị ngược đãi.

Đối với Giáo Hội Việt Nam, một điều nhục nhã và đau lòng cho người Kitô hữu là phải chấp nhận Hồ Chí Minh làm tên gọi cho một tổng giáo phận của mình. Ai cũng biết ông Hồ Chí Minh là một người vô thần, hơn nữa, một người chủ trương bách hại tôn giáo, trong đó có đạo Công giáo. Không chỉ thế, như dư luận đã tố cáo, ông có một đời sống luân lý không lấy gì là gương mẫu, nếu không muốn nói là vô đạo... Thế mà tên của ông lại được đặt cho một tổng giáo phận rất lớn của mình. Còn gì oái oăm và ngược đời hơn? Nếu những người cộng sản áp lực Giáo Hội dùng tên ấy thì đành phải chấp nhận. Đàng

này lại có những Kitô hữu đã tự ý dựa vào thế mạnh của chủ nhân mới của Sài Gòn để yêu cầu Giáo Hội đổi tên giáo phận Sài Gòn thành cái tên ngược ngạo ấy. Làm như Giáo Hội nhất thiết phải gắn liền với cái tên ấy, với chế độ ấy! Nhiều người gọi cái thứ Kitô hữu nịnh bợ nhà cầm quyền bất chấp danh dự và quyền lợi của Giáo Hội ấy là “giáo gian”, quả không phải là phi lý.

Hiện nay, chế độ độc tài toàn trị vẫn tiếp tục thần thánh hóa, tô son điểm phấn cho lãnh tụ của mình một cách dối trá, đồng thời nỗ lực bưng bít thông tin về sự thật của lãnh tụ này. Nhưng qua nhiều phương tiện thông tin thời đại, rất nhiều người dân Sài Gòn đã nhận ra rằng Hồ Chí Minh không xứng đáng được lấy tên đặt cho thành phố của mình, cũng như cho một tổng giáo phận của Giáo Hội Công giáo tại đây. Vì những lý do sau đây:

– Trước hết, ông đã dùng bạo lực để du nhập vào đất nước mình một chủ thuyết ngoại lai rất tai hại là chủ nghĩa cộng sản. Chủ nghĩa này đã tạo nên một cuộc nội chiến với cảnh “nồi da xáo thịt” kéo dài hàng chục năm. Ngày nay, thế giới đều thấy hầu hết những nước theo chủ thuyết này đều nghèo nàn, lạc hậu, nhân quyền bị chà đạp, trong đó có đất nước Việt Nam của chúng ta. Tình trạng đau thương ấy hiện nay vẫn đang xảy ra cho dân tộc ta và không biết còn kéo dài bao lâu nữa. Nhiều nước trước kia lạc hậu hơn đất nước ta nay đã tiến bộ vượt xa đất nước ta hàng mấy thập niên. Hiện nay, Việt Nam đang theo đuổi nền kinh tế thị trường như của tư bản, điều ấy cho thấy ông Hồ đã chọn cho dân tộc mình đi theo chủ nghĩa cộng sản là con đường dài nhất, chông gai nhất và tốn xương máu nhất để tiến từ chủ nghĩa phong kiến đến chủ nghĩa tư bản. Những nước không cộng sản đã đi con đường ngắn hơn và dễ dàng hơn rất nhiều.

– Công giành lại độc lập và thống nhất đất nước của ông không sao sánh được với những cảnh đau thương, chết chóc mà ông và tập đoàn của ông tạo ra cho đất nước. Có thể nói ông đã mua sự độc lập

và sự thống nhất cho đất nước bằng một giá vô cùng mắc mỏ, mua bằng xương máu của hàng triệu thanh niên và hàng triệu người dân khác. Trong khi các nước cũng ở trong hoàn cảnh mất độc lập tương tự và cùng thời với nước ta cũng được độc lập, chỉ sau nước ta một vài năm, nhưng với một giá rẻ hơn gấp bội, không tốn xương máu, không làm cho đất nước bị chia cắt hàng chục năm như nước ta. Để rồi sau đó lại phải tốn biết bao xương máu để thống nhất. Và sau khi thống nhất rồi thì lại trở thành một nước tụt hậu thuộc hàng nghèo nàn nhất thế giới.

– Công cuộc cải cách ruộng đất ở miền Bắc với hàng mấy trăm ngàn người vô tội chết thảm thương một cách oan ức, chứng tỏ ông không coi mạng sống con người là gì cả. Để cải cách ruộng đất, ông đã không nghĩ ra được một cách nào tốt hơn, đỡ gây đau thương hơn và thiệt hại cho dân tộc hơn cách ông đã làm. Đàng khi một người bình thường cũng có thể nghĩ ra những cách giải quyết tốt hơn, hữu hiệu hơn và đỡ tốn máu xương hơn.

– Việc ông có nhiều vợ mà cứ phải đấu đấu điểm điểm để làm như mình là người hết mình chỉ lo cho đất nước, việc ông phũ tay vô trách nhiệm trước cái chết thảm thương của vợ mình (trường hợp bà Nông Thị Xuân), việc ông tự viết sách ca tụng mình (với tên Trần Dân Tiên)... là những việc làm mà một người thật sự có chút liêm sỉ và lương tâm thì không thể làm được.

Một người như thế mà lại được lấy tên đặt cho thành phố Sài Gòn, thủ đô cũ của một đất nước tự do, thì không gì oái oăm, ngược đời và phi lý bằng! Vì thế, tôi thấy phong trào Sài Gòn tranh đấu đòi trả lại tên Sài Gòn cho Sài Gòn là một cuộc tranh đấu chính đáng. Tôi hoàn toàn ủng hộ phong trào này.

Cuối cùng, tôi xin kính chào tất cả mọi Quý Vị tham dự đại hội Phong Trào Sài Gòn. Kính chúc Quý Vị an mạnh, và nhất là luôn vững tinh thần trong cuộc đấu tranh cho tự do, dân chủ, nhân quyền của đất nước hiện nay.

Gs Nguyễn Chính Kết

ĐÒI LẠI TÊN SÀI GÒN, HÀNH ĐỘNG ĐẤU TRANH THIỆT THỰC

(*Phát biểu của Lm Phan Văn Lợi
trong Đại hội của Phong trào*)

Kính thưa Cha Nguyễn Hữu Lễ,
vị sáng lập Phong trào Quốc dân đòi
lại tên Sài Gòn, gọi tắt là Phong trào
Sài Gòn.

Kính thưa Quý Thành viên
Phong trào Sài Gòn,

Kính thưa Quý Tham dự viên Đại
hội thể giới Phong trào Sài Gòn hôm
nay.

Cách đây vừa đúng 30 năm,
Cộng sản từ miền Bắc đã vào cướp
đi của người miền Nam nói riêng và
của người Việt Nam nói chung cái tên
Sài Gòn thân yêu sau khi đã cướp
chính thể, cướp tự do và cướp mọi
thứ tài sản của người dân trên nửa
nước.

Vốn là một chế độ độc tài toàn
trị, nên sau cái gọi là “ngày giải
phóng”, trước hết Cộng sản Việt Nam
– như mọi đảng CS cướp quyền trên
toàn thế giới – đã muốn **sửa đổi lại
việc phân chia tài sản vật chất**,
nghĩa là thu tóm mọi phương tiện
sản xuất và mọi tài nguyên vào tay
đảng, để trói buộc bao tử người dân,
đặt người dân trong sự lệ thuộc đảng
hay ít nhất không thể hơn đảng về
mặt kinh tế; thứ đến Cộng sản đã
muốn **sửa đổi lại việc phân chia tài
sản tinh thần**, nghĩa là thu tóm mọi
tự do, mọi nhân quyền vào tay đảng,
để trói buộc con tim và khối óc, tâm
tư và tình cảm của người dân, nhằm
làm cho người dân phải xem đảng
như Vị Chúa tể, như Đảng ban phát
mọi nhân quyền mà mức độ nhiều ít
là tùy thuộc sự từng phục ít nhiều của
từng thân dân; cuối cùng, Cộng sản
đã muốn **sửa đổi lại sự thật**, nghĩa
là viết lại lịch sử, xuyên tạc lịch sử
nhằm đề cao mình là kẻ chiến thắng
có chính nghĩa. Một trong những
hành vi cụ thể của ý đồ này chính là
đổi tên thành phố Sài Gòn thân yêu
bằng tên của lãnh tụ đảng (như
trường hợp tại Liên Xô trước đó).

Việc đổi tên Sài Gòn này nhằm
hai tác dụng. Trước hết, Cộng sản
muốn xoá sạch quá khứ hào hùng
của dân tộc Việt Nam trên con đường
dựng nước trong 3 thế kỷ gần đây.
Như chúng ta biết, Sài Gòn là thành
quả của cuộc Nam tiến, bao nhiêu
xương máu và mồ hôi của tổ tiên dân
Việt đã đổ ra để xây dựng nên thành
phố này và làm cho nó nổi danh cả
vùng Đông Nam Á về mặt kinh tế, văn
hóa, xã hội, xứng với cái tên “Hòn
ngọc Viễn Đông” do thế giới trước

1975 ban tặng. Nay dùng tên Hồ Chí
Minh để đặt thế vào chính là Cộng
sản cướp công tiền nhân, phủ nhận
lịch sử đất nước. Hơn thế nữa, sau
khi đất nước chia đôi năm 1954 và
hai miền theo hai chế độ, thì Sài Gòn
đã trở thành biểu tượng của tự do,
dân chủ. Dẫu hai giá trị này lúc ấy
chưa đạt mức cao như tại các nước
dân chủ tự do chân chính hiện nay
trên thế giới, nhưng cũng đã khiến
bao người miền Bắc phải ngỡ ngàng
khâm phục sau khi tìm hiểu được
cuộc sống chính trị xã hội tại miền
Nam trước năm 1975. Đó là trường
hợp của văn sĩ Dương Thu Hương và
kỹ giả Nguyễn Khắc Toàn chẳng hạn.
Nay dùng tên Hồ Chí Minh để thay
vào, Cộng sản độc tài muốn xoá sạch
cái tinh thần tự do dân chủ đã bắt đầu
chớm nở trên mảnh đất Việt Nam sau
mấy ngàn năm phong kiến và gần cả
trăm năm thực dân. Đó chính là **tác
dụng tẩy não** nhân dân Việt Nam.

Tác dụng thứ hai là **tác dụng
nhồi sọ**. Quả thế, xoá bỏ tên Sài Gòn
và thay vào tên mới, Cộng sản đã
muốn cho hình ảnh của Hồ Chí Minh
có mặt ở mọi nơi chốn, tại mọi sinh
hoạt và trong mọi tâm tư của người
miền Nam, Cộng sản muốn cho bóng
ma của Hồ Chí Minh ám ảnh trí não
người dân miền Nam vừa như một
hầm dọa và lãng nhục, vừa như một
lý tưởng và biểu tượng. Như cha Lễ
mới đây phát biểu, Cộng sản muốn
dùng một hình ảnh uy quyền để đặt
trên đầu trên cổ dân tộc Việt Nam và
làm cho dân tộc Việt Nam cảm thấy
rằng người ta không còn lối thoát nào
ngoài việc phải chấp nhận chế độ xã
hội chủ nghĩa, chấp nhận cơ cấu
chính quyền độc tài, chấp nhận tư
tưởng gia chính thống kiêm lãnh tụ
đích thực là Hồ Chí Minh. Dĩ nhiên
chế độ ấy đã phá sản toàn diện,
chính quyền ấy đã thối nát cùng cực,
tư tưởng ấy đã bộc lộ ra như một cái
gì giả trá hay nếu có cũng hết sức
khốc hại, và lãnh tụ ấy ngày càng bị
lịch sử vạch trần như một tên tội đồ
số một của nhân dân, kẻ giết giải
quán quân trong việc đem tai hoạ
xuống cho đất nước, tàn phá mọi giá
trị vật chất và tinh thần, văn hoá và
tâm linh của dân tộc. Thế nhưng
Cộng sản vẫn cần đến một miền đất
lịch sử, một hệ thống hành chánh để
in vào tâm trí nhân dân cái chân dung
đáng nguyên rủa này.

Thành ra việc đòi lại tên Sài Gòn
do Phong trào Sài Gòn chủ xướng
không chỉ mang ý nghĩa khôi phục
một cái tên thân thương quen thuộc,
hay duy trì một tập quán ngàn đời của
dân Việt là chẳng lấy nhân danh làm
địa danh, y như việc khôi phục tên Hà

Nội đã bị chính phủ Trần Trọng Kim
biến thành tên Hoàng Diệu vào năm
1945. Đòi lại tên Sài Gòn chính là đòi
lại sự công bằng cho lịch sử, cho dân
tộc, là trả lại công lao cho những anh
hùng hữu danh hay vô danh đã đeo
gọt nên Hòn ngọc Viễn Đông thuở
nào, là khôi phục cái tinh thần tự do
dân chủ đã lần đầu tiên xuất hiện
thực sự dù còn khiếm khuyết và tồn
tại khá lâu dài trên đất nước Việt
Nam.

Đòi lại tên Sài Gòn cũng là một
hành động đấu tranh thiết thực với
chế độ Cộng sản tại Việt Nam. Chế
độ này ngày càng phá sản về mọi
mặt: lý tưởng, đạo đức, văn hoá, kinh
tế, chính trị, xã hội... Nó đang có nhu
cầu dựng dậy một thầy ma thối rữa
để biến thành một lý tưởng cao quý,
một tư tưởng siêu việt, một mẫu
gương tuyệt vời. Xoá bỏ tên Hồ Chí
Minh chính là làm cho kế hoạch đảo
điên và ý đồ tâm tối đó bị phá sản.
Chủ nghĩa Mác Lê và tư tưởng Hồ
Chí Minh không được tiếp tục đầu
độc tâm trí người Việt, chế độ xã hội
chủ nghĩa không được tiếp tục tàn
phá đất nước, đảng cộng sản toàn trị
độc tài không được tiếp tục nô lệ hoá
nhân dân, thần tượng giả trá Hồ Chí
Minh không được tiếp tục ru ngủ và
lừa gạt các thế hệ, nhất là thế hệ
trẻ. Tẩy trừ tên Hồ Chí Minh chính là
cho mọi người thấy được chân tướng
đích thực của kẻ độc tài khát máu
này.

Khôi phục tên Sài Gòn và tên
Tổng Giáo phận Sài Gòn chính là một
trong những công việc cần thực hiện
để khôi phục tự do dân chủ cho toàn
thể đất nước và nhân dân Việt Nam.
Vi vận mệnh của Thành phố Sài Gòn
đã, đang và sẽ gắn liền với vận mệnh
của dân tộc Việt Nam.

Kính chúc cha Nguyễn Hữu Lễ,
các thành viên Phong trào Sài Gòn
nói riêng và mọi đồng bào trong ngoài
nước ký thỉnh nguyện thư nói chung
đạt được những mục đích cao đẹp đã
đề ra.

Xin chân thành cảm ơn Tất cả
Quý vị đã vui lòng lắng nghe tiếng nói
từ trong nước của một kẻ vừa may
vừa rủi nếm được và hiểu được phần
nào di sản tang thương và ảnh
hưởng tai hại của Hồ Chí Minh và đồ
đệ đồng đảng của ông lên dân tộc và
lịch sử Việt Nam. Nguyễn Thiên Chúa
ban phúc lành cho tất cả Quý vị cũng
như cho quê hương đau khổ của
chúng ta.

**Từ Huế, ngày 18-6-2006
Lm Phêrô Phan Văn Lợi**

Sự hình thành và phân hoá GIAI CẤP XÃ HỘI VN HIỆN NAY

.....Trần Tâm Giao.....

Sau hơn 60 năm, dưới chế độ độc tài chuyên chế của chủ nghĩa CS, xã hội VN hiện nay đã bị phân hoá thành hai thành phần, hai giai cấp rõ rệt. Là một người dân bình thường, tôi xin có một số nhận xét sau đây, mong quý vị góp ý kiến tranh luận các vấn đề tôi nêu ra, để đi đến nhìn nhận đánh giá một cách khách quan chế độ xã hội ở VN hiện nay.

I- Sự hình thành giai cấp

Một trong những yếu tố cơ bản của chế độ độc tài CS là việc tuyển chọn, sàng lọc các thành phần xã hội để đưa vào hàng ngũ cai trị, những hạt giống "Đỏ" nhằm thực thi chế độ một cách triệt để và trung thành. Việc tuyển chọn nhân sự để đưa vào đảng độc tài được diễn ra hết sức quái gở, không cần tài đức, không cần tri thức, chỉ cần có thành phần dân nghèo lạc hậu nhất của xã hội, trung thành, dễ đào tạo, dễ sai khiến, sẽ được kết nạp vào làm nòng cốt. Sau đó sẽ thực thi chế độ độc tài đảng trị cha truyền con nối.

Với cách thức tuyển lựa có tính nhất quán và kế thừa quyền lực liên tục hơn 60 năm như vậy, đảng cầm quyền độc tài đã dành cho giai cấp của mình những đặc quyền đặc lợi không thua kém gì chế độ phong kiến xưa kia. Với một hệ thống cai trị những nhiều được phân nhỏ ra để dễ bề cai trị và hưởng nhiều lợi lộc, có lẽ VN là một quốc gia có cơ cấu quản lý hành chính nhỏ bé nhất thế giới (có tính chưa bằng một hạt của nước Mĩ). Ngoài bộ máy quản lý TW, với 64 tỉnh thành được phân ra làm nhiều cấp quản lý từ phường xã, đến huyện lỵ rồi đến cấp tỉnh, như một nhà nước địa phương với một cơ cấu ban bộ không lồ có sự tham gia của hơn 3 triệu đảng viên, viên chức nhà nước (*) hưởng lương ngân sách. Ngoài việc được

hưởng lương ngân sách, họ còn lập các quỹ đen (*) chia nhau hưởng lợi từ các nguồn tham nhũng do đặt ra cơ chế, chính sách gấp nhiều lần lương.

Dần dần xã hội VN đã bị phân hoá giai cấp làm hai giai cấp rất rõ rệt, đó là giai cấp bị bóc lột và giai cấp bóc lột cầm quyền mà đảng CSVN là tổ chức đại diện. Ngoài việc nắm quyền lực điều hành nhà nước, giai cấp này còn được hưởng rất nhiều quyền lợi từ đồng thuế đóng góp tạo lên (được chuyển hoá thành ngân sách). Sau đây là những đặc quyền đặc lợi của giai cấp bóc lột được hưởng.

II- Các điều kiện để phân hoá giai cấp

1- Diện tích sử dụng công sở để làm việc là bình quân 12m²/người ; chế độ làm việc một tuần 5 ngày, một ngày làm việc 8 giờ (nhưng trên thực tế chỉ làm bình quân 5g/ngày và 4 ngày/tuần)

2- Các dịch vụ điện, nước, điện thoại công sở không mất tiền, Các tiêu chuẩn khác như chế độ bồi dưỡng ăn ca, ăn trưa, do vậy đã tạo lên một bộ mặt xã hội tập trung ở các đô thị, thị trấn, thị tứ chuyên phục vụ các bữa ăn trưa và tối (chủ yếu là trưa) để đáp ứng các nhu cầu của giai cấp viên chức nhà nước. Người ta tính thành phố Việt Trì, trung tâm đầu não của tỉnh Phú Thọ với khoảng 80 nhà hàng, quán ăn phục vụ cho các quan chức, cán bộ, có doanh số thu nhập chừng khoảng 500 triệu đồng/bữa ăn trưa. (Nếu tính chi phí 1 tháng cho 64 tỉnh thành con số sẽ là bao nhiêu? chưa kể các thị trấn huyện lỵ).

3- Cán bộ từ cấp tương đương phó huyện trở lên được cấp điện thoại di động riêng, xe riêng có giá trị khác nhau cho từng cấp lãnh đạo. Ở VN, các loại xe con lưu hành trên

đường có đến 90% là biển số xanh (nhà nước)

4- Một năm cán bộ viên chức được nghỉ phép 15 ngày, được đi nghỉ mát 10 ngày. Ngoài một số thành phố lớn như Hà Nội, Sài Gòn v.v... còn tất cả các thành phố tỉnh lỵ, huyện lỵ, các điểm dịch vụ vui chơi, các điểm du lịch nghỉ mát, các nhà hàng ăn uống v.v... đối tượng phục vụ chủ yếu là viên chức nhà nước. Các quan chức một năm được bố trí đi tham quan, công cán nước ngoài ít nhất một lần.

5- Một cán bộ viên chức được cấp diện tích đất để làm nhà ở kèm theo được trợ cấp một số kinh phí không chính thức. Các vị trí địa điểm đất được phân chia theo thứ tự vị trí quyền lực của từng cá nhân. Các khu dân cư ở VN hiện nay được chia thành hai khu riêng biệt rõ ràng.

- Phố cổ là khu dân cư buôn bán lao động thành thị được hình thành từ trước; xen kẽ những khu nhà mới xây là những căn hộ cũ kĩ, xuống cấp đột nát, đường phố chật hẹp bẩn thỉu.

- Phố quan là khu cán bộ viên chức ở, mới được hình thành với những khu nhà khang trang, kiểu cách, tiện nghi nội thất với những đồ ngoại đất tiền; đường sá hạ tầng được cung cấp chu đáo, sạch sẽ.

6- Các dịch vụ khám chữa bệnh không mất tiền, các khu khám chữa bệnh riêng biệt, cách ly với dân thường. Con em cán bộ viên chức được thu xếp học riêng trường mà người ta khéo léo gọi tế nhị là trường chuyên, trường điểm v.v...

7- Việc áp dụng pháp luật đối với viên chức nhà nước, được xem xét chiếu cố và vận dụng trên cơ sở tính đến công trạng đóng góp vào việc phục vụ trong nhà nước, các mức áp dụng vi phạm hoàn toàn mang tính chuyên chế nhà nước, không tuân theo pháp luật, như cảnh cáo, khiển trách, phê bình v.v... trừ trường hợp đem ra xử lý pháp luật, là do thanh trừng phe cánh, đấu đá nội bộ.

8- Cuối cùng là chính sách ưu đãi đặc biệt, đã tạo lên giai cấp bóc lột chuyên chế là chính sách cha truyền con nối. Một viên chức được

QUỐC HỘI ĐỘC ĐẢNG

những rào cản không thể vượt

.....**Bùi Tín - Paris**.....

** Tư trụ mới * Nhân sự mới từ đâu ra
* Hứa và làm * Rào cản không thể vượt
* Quốc hội độc đảng bất thành quốc hội*

Thế là phiên họp thứ 9 của Quốc hội khóa XI kéo dài 45 ngày đã bế mạc. Thảo luận thông qua 10 bộ luật, nghe trả lời chất vấn của thủ tướng và 12 bộ trưởng, cử và thông qua chủ tịch quốc hội, chủ tịch nước, thủ tướng mới và một số bộ trưởng... là nội dung chính của phiên họp, ngay sau khi đại hội X của Đảng CS bầu ra ban chấp hành trung ương, bộ chính trị mới và bầu lại tổng bí thư Nông Đức Mạnh. Một loạt nhân sự mới trong lãnh đạo đất nước hứa hẹn điều gì, đang là đề tài suy nghĩ, trao đổi, tranh luận của dư luận trong nước và cả nước ngoài.

Mới hay không mới

"Tư trụ triều đình" hay "bộ tứ" đã được công bố gần như chính thức và công khai từ trước đại hội X, ngay sau cuộc họp trung ương đảng lần thứ 15, vào tháng tư 2006. Một nhóm trong bộ chính trị cũ đã bao biện, ngang nhiên chiếm đoạt quyền lực của nhà nước, xóa bỏ trên thực tế quyền hạn của quốc hội được ghi trong hiến pháp hiện hành (quốc hội là cơ quan quyền lực cao nhất) để chia nhau trước 4 vị trí then chốt: tổng bí thư, thủ tướng, chủ tịch nước và chủ tịch quốc hội, ngay trước khi họ bày trò xin ý kiến toàn dân và toàn đảng về giới thiệu nhân tài lãnh đạo của đất nước.

Một số đại biểu quốc hội lên tiếng than vãn về cách áp đặt thô bạo của nhóm lãnh đạo, và đòi phải giới thiệu ít nhất 2 người cho mỗi chức danh, nhưng lãnh đạo vẫn giữ thái độ ngang ngược kiểu cường hào.

Có thể nhận rõ là hơn 1 ngàn đại biểu ở đại hội X cũng như gần 5 trăm đại biểu quốc hội không hề có một tiếng nói nào trong việc đề cử 4 vị trí cột trụ của chế độ, nói gì đến đảng viên và nhân dân. Đã có hàng vạn ý kiến xác đáng đề xuất về phát hiện, tuyển chọn nhân tài lãnh đạo nhưng đã bị nhóm lãnh đạo hoàn toàn bỏ ngoài tai.

Xét cho cùng, trước yêu cầu khẩn thiết đổi mới đường lối chính trị và nhân sự, đổi mới vừa qua vẫn chỉ là cải lương, có đổi mà không mới, nhân sự mới chỉ là do một nhóm người trong bộ chính trị cũ cử ra, "bộ tứ" mới không hề do dân, bởi dân, vì dân, vẫn hoàn toàn là do đảng, bởi đảng, vì đảng.

Điểm qua từng nhân vật

Tổng bí thư "mới" thật ra chỉ là nhân vật tạm thời khi được cử trong hoàn cảnh đặc biệt tại đại hội IX năm 2001. Ông Nông Đức Mạnh không có sai lầm cá nhân gì nghiêm trọng, nhưng cũng chẳng có một nét nào nổi trội về khả năng lãnh đạo, về ý chí chống tham nhũng, về tư duy chiến lược đột phá, về khả năng đề xuất một sáng kiến gì đặc sắc, mới mẻ. Khả năng lãnh đạo ở ông là thường thường bậc trung, là mờ nhạt, vẫn là hụt hẫng rõ rệt so với yêu cầu của tình thế đòi hỏi. Đặt ông ở vị trí số 1 của đảng CS, của chế độ thì thật là oan uổng, có thể nói là "túi hồ" cho đảng, cho chế độ! Ở trong nước, ở trong đảng CS nhiều người nói với nhau rằng nếu như không có sự lũng đoạn của 2 ông già M+A (Mười - Anh) ma quái - cựu tổng bí thư và cựu chủ tịch nước can thiệp, hoành hành công khai rồi âm thầm trong cung đình cộng sản suốt từ đại hội VII (năm 1991) đến tận đại hội X năm nay, mà nay vẫn chưa chịu ngồi yên, chưa chịu buông tha, rằng nếu 2 ông già dằng dai ấy không được nhóm bảo thủ cực đoan nhất trong bộ chính trị cũ gồm các ông trùm tổ chức Trần đình Hoan, trùm tư tưởng Nguyễn Khoa Diễm, trùm quốc phòng Trần Văn Trà... cùng bộ hạ cúc cung tiếp tay (sau lưng của trung ương, sau lưng đại hội, sau lưng quốc hội) thì sức mấy mà ông Mạnh có thể còn tại vị. Cho nên có thể nói tổng bí thư "mới" là do thế lực ma quái có những tính toán ma quái từ xa tạo nên, là sản phẩm độc đáo của một chế độ phi dân chủ, độc quyền độc đảng, không thể có ở bất kỳ một đảng lành mạnh và dân chủ nào.

Chủ tịch nước mới Nguyễn Minh Triết được coi là trội hơn hẳn ông

Trần Đức Lương, từng chỉ đạo cuộc đổi mới và mở cửa khá đặc sắc ở tỉnh Bình Dương và thành phố Sài Gòn; ông cũng từng tuyên bố ưa nghe những ý kiến ngoài luồng để tham khảo và suy nghĩ; ông vừa hứa hẹn sẽ làm nhiều mà nói ít. Theo dư luận trong nội bộ đảng, để ông Triết thay ông Mạnh trên cương vị tổng bí thư thì chắc chắn là tốt hơn, nhưng chủ ý này đã bị nhóm trên đây cản phá.

Thủ tướng mới Nguyễn Tấn Dũng tương đối trẻ, từng là phó thủ tướng thường trực nhiều năm, phụ trách các ngành dầu khí, xây dựng cơ bản, giao thông vận tải, bưu điện viễn thông, đều là các ngành thất bại nhiều hơn thắng lợi, có thể rút ra nhiều kinh nghiệm thực tế bổ ích.

Hai ông này xuất thân từ miền Nam có tư duy thực tế, thoáng đạt cởi mở, trong khi 2 vị xuất thân từ miền Bắc - tổng bí thư và chủ tịch Quốc hội - thì lại mang chất bảo thủ khá nặng, đặc biệt là ông Nguyễn Phú Trọng. Chính một đại biểu quốc hội đã nghi ngờ khả năng lãnh đạo quốc hội của ông Trọng khi nhận xét rằng ông chưa hề mở mồm phát biểu một ý kiến nào trong quốc hội và các nhà báo lưu ý công luận là thủ đô Hà Nội dưới sự lãnh đạo của ông trên cương vị bí thư thành ủy đã tụt hậu thê thảm, xếp hạng về tình hấp dẫn trong cung cách làm ăn giữa các tỉnh thành cả nước đã tụt hạng từ thứ 5 xuống thứ 37 trong năm qua!

Theo quan niệm của đảng Cộng sản, chính trị là thống soái, mọi quan niệm kinh tế, văn hóa, đối ngoại dù có cởi mở, thoáng đạt đến đâu cũng sẽ vấp phải bức tường đá vô cảm về chính trị là sự kiên trì chủ nghĩa Mác - Lênin, sự kiên trì chế độ độc đảng, là giữ cái đuôi định hướng xã hội chủ nghĩa... Cặp Mạnh + Trọng sẽ là những hậu vệ chính trị mẫn cán thừa sức cản phá cấp tiến đạo kinh tế Triết + Dũng. Tình hình sẽ có nhiều khả năng bùng nổ, trì trệ và nhiều cơ hội tốt sẽ lại bị bỏ qua.

Hy vọng nhen lên để vụt tắt

Trước đại hội X, biết bao hy vọng được nhen nhóm lên trong đảng và trong xã hội; đổi mới về kinh tế và mở cửa hội nhập với thế giới thu được một số kết quả bước đầu; triển vọng vào tổ chức thương mại quốc tế WTO thoi thụt. Biết bao ý kiến nêu lên về "thời cơ vàng", về "đổi mới bước 2", về "đổi mới nhân sự", "cử tổng bí thư mới và khung lãnh đạo mới", về "tuyển chọn nhân tài mới", về "đột phá chiến lược", về "dứt điểm 2 quốc nạn tham nhũng và tụt hậu"...

Kết quả chỉ là ngao ngán, thất vọng; người lương thiện ngay thẳng cảm thấy bị lừa; đại hội đảng bị lừa, quốc hội cũng bị lừa; mọi sự đã được quyết định, đã được tiền chế cả rồi. Một tổng bí thư cũ, mờ nhạt, nhu nhược, buông trôi, dính chặt vào vụ như nhớp PMU 18 nhưng vẫn tại vị. Một vị chủ tịch quốc hội không do quốc hội tuyển lựa, dù nổi tiếng là bảo thủ, giáo điều ngoại cỡ. Cả 6 thứ trưởng ngoại giao bị thất cử trong khi 7 bộ và thứ trưởng công an đều trúng cử. Nhiều cảnh tréo giò. Bộ trưởng ngoại giao mới chưa từng ở ngành ngoại giao đến một ngày, chưa hề biết mặt mũi LHQ ra sao. Bộ trưởng tài chính vô trách nhiệm, lỏng lẻo về quản lý ngân sách đến độ kinh hoàng, để tiền bạc của dân mất trắng hàng chục tỷ đô la, lại được đưa lên phó thủ tướng! (có dư luận là chỉ vì ông này luôn phóng túng chỉ thả cửa cho Tổng cục 2 nên được ông Đỗ Mười chấm mực đỏ khi giao danh sách cho ông Mạnh và ông Trọng). Một bộ trưởng giáo dục chưa biết nghề giáo dục, cũng chưa từng quan tâm phát biểu một ý kiến gì về cải cách giáo dục, đang làm chủ tịch thành phố, bỗng nhiên bị giao một lĩnh vực cực kỳ hệ trọng lại đang khủng hoảng gay gắt, có tài thánh mới làm nổi! Bệnh duy ý chí vẫn còn y nguyên.

Sự thất vọng càng thêm sâu, khi vụ án PMU 18 vẫn nhùng nhằng, úp úp mở mở 3 tháng ròng, kẻ trùm số Đào Đình Bình chỉ được miễn nhiệm chức bộ trưởng (dù phạm biết bao trọng tội về tham nhũng, tàn phá của công, công trình bị moi móc hàng tỷ đô la) với một lời xin lỗi nhẹ nhàng; tổng thanh tra nhà nước Quách Lê Thanh từng nhận hơn trăm triệu tiền đút lót vẫn hạ cánh an toàn; phó văn phòng quốc hội Nguyễn Văn Lâm để quên cặp chửa toàn tiền bản phi pháp, vẫn hầu như vô can, chỉ bị phê bình lấy lệ. Họ cứ nói kỷ luật nghiêm minh, nhưng thực hiện thì ngược lại.

Những rào cản không thể vượt qua

Phiên họp Quốc hội vừa qua vẫn lạm phát những lời mỹ từ, những lời tự khen, những lời hứa hẹn.

Nhân dân và công luận trong nước nay đã khác trước khá nhiều rồi. Sự lừa dối không còn nhiều chỗ đứng. Luật phòng chống tham nhũng đã bắt đầu có hiệu lực. Chức phó thủ tướng đặc trách phòng chống tham nhũng được lập nên không phải để làm cảnh. Cơ quan chỉ đạo trung ương phòng chống tham nhũng được thiết lập và sẽ không thiếu việc làm. Người dân ghi nhớ lời cam kết và

hứa hẹn của lãnh đạo: không có vùng cấm, không có ngoại lệ cho bất kỳ ai.

Trước hết hãy bắt đầu công khai xử vụ PMU18. Bọn tội phạm đã ăn cắp tiền ở đâu? bao nhiêu? bằng cách nào? đã thu hồi được bao nhiêu? bao nhiêu kẻ liên quan? đường giây quốc tế của chúng ra sao? xử theo luật hay lại cứ thậm thụt cheo chỉ thị nhỏ giọt của bộ chính trị?

Bao giờ xử hầu hết những khiếu kiện về nhà và đất của công dân như thủ tướng đã hẹn? Gần 60 vạn vụ trong cả nước, theo bộ tài nguyên và môi trường. Dân đang kêu trời về nạn "địa tặc", cướp nhà cướp đất của dân, tội phạm toàn là các quan chức mọi cấp: xã, quận huyện, tỉnh thành và trung ương.

Các vị lãnh đạo mới hãy chịu khó ra gặp bà con khiếu kiện ở vườn hoa Mai Xuân Thưởng, chỉ cách phủ chủ tịch nơi ông Nguyễn Minh Triết làm việc vài trăm mét và cách nơi thủ tướng mới Ng. Tấn Dũng còn gần hơn nữa. Chính phủ mới chớ quên hơn 200 ngư dân còn mất tích và lưu lạc thảng trước chỉ vì cơ quan khí tượng vô trách nhiệm, báo tin sai lạc đã cũ đến 12 tiếng đồng hồ, xui đại tàu thuyền đổ xô vào đúng tâm bão!

Các vị lãnh đạo chớ bỏ qua những tin tức nhỏ, lật vạt vì liên quan chặt với nền nếp cai trị cầm quyền của chế độ độc đảng. Bệnh nhân được chỉ định nhỏ răng sâu thì lại bị nhỏ chiếc răng lành; được chỉ định cắt ruột thừa thì bị cắt túi mật; được chỉ định cắt quả thận bên trái thì lại bị cắt quả thận bên phải. Cứ như chuyện đùa, chuyện bịa. Mà rồi hòa cả làng. Không ai chịu trách nhiệm và đền bù cả. Dù cho các vị không ngừng nói về luật pháp nghiêm minh, về tinh thần trách nhiệm, về xã hội công bằng, nghiêm minh.

Thiếu dân chủ, thiếu luật pháp nghiêm minh, thiếu hiệu quả trong chống tham nhũng, thiếu hiệu quả trong chống tụt hậu, chỉ vì nền chính trị độc đảng, một mình một chiếu, vừa đá bóng vừa thổi còi, không có lực lượng ganh đua trung thực, không có thể lực giám sát công minh, không lấy công luận và cử tri làm trọng tài.

Đây là thiếu sót gốc, là lỗi hỏng toang hoác của chế độ hiện hành.

Đó là cản trở không thể vượt qua dù cho người lãnh đạo mới có thiện chí, có ý định đổi mới chân thành. Vì không đổi mới tận gốc chế độ từ độc đảng sang đa đảng thì vẫn chỉ là chữa bệnh theo hiện tượng, không trị bệnh tận gốc. Mà bệnh quan liêu tham nhũng, vô trách nhiệm đã ăn sâu tận xương tủy như ung thư thời cuối rồi!

Điều này nhân dân đông đảo đã và đang nhìn ra rõ ràng, tường tận. Các anh chị em trí thức cũng nhận ra ngày thêm sâu sắc, tỏ tường. Cho đến tuổi trẻ, sinh viên học sinh cũng nhận ra. Anh chị em du học sinh càng nhận ra rất nhanh và dứt khoát. Chỉ trừ nhóm lãnh đạo chơ vò trên đỉnh chóp.

Quốc hội đa đảng mới là quốc hội thứ thiệt

Thế giới có gần 200 nước, hơn 70 nước đã là các nước dân chủ thuần thực theo chế độ nghị viện đa đảng, hơn 70 nước khác cũng đã là các nước dân chủ theo nhiều trình độ khác nhau, nhưng đều có tự do báo chí, tự do tôn giáo và bầu cử tự do, và đều theo chế độ đa đảng.

Chỉ có hơn 40 nước độc đoán, độc đảng, không có hay hạn chế tự do báo chí, tự do tôn giáo, không có tự do bầu cử (vì theo kiểu đảng cử dân bầu) như Trung quốc, Bắc Hàn, Cuba, VN, Miến điện, Angola, Libya, Zimbabwe, Ethiopia, Nigeria, Somalia, Iran... Sao ta cứ an phận mãi ở cái vị trí lạc hậu không về vang này!

Ai cũng biết 20 nước có thu nhập cao nhất thế giới, trong đó người lao động có thu nhập cao, công dân có bảo hiểm đầy đủ, có trợ cấp xã hội về nhà cửa, lao động, thất nghiệp, tàn phế, cô đơn, bệnh tật, tai nạn... đầy đủ nhất đều thuộc 70 nước có nền dân chủ đa đảng lâu đời, có Quốc hội thứ thiệt là quốc hội đa đảng, không có một ngoại trừ nào cả.

Đến bao giờ lãnh đạo đảng CS, bao giờ quốc hội VN nhận ra sự thật đơn giản và rõ ràng ấy, để trả lại xã hội ta quyền tự do lập hội, lập đảng, để nước ta gia nhập đội ngũ các nước tân tiến của loài người, để nhân dân ta vĩnh viễn thoát khỏi bất công và lạc hậu. Sự hù dọa đa đảng sẽ dẫn đến hỗn loạn là luận điệu dựng đứng vu cáo dân tộc ta, vì nhân ta thừa đủ sáng suốt và trưởng thành để chuyển sang chế độ đa đảng trong trật tự và ổn định, trong luật pháp và hòa bình. Một không khí cạnh tranh chính trị sôi nổi, lành mạnh, hấp dẫn công luận sẽ diễn ra.

Sẽ vui, và hấp dẫn hơn cả World Cup 2006 cho mà xem! Điều ấy tất yếu đang đến. Nó phải đến như chế độ vua quan phải qua, như chế độ phong kiến đã phải chấm dứt. Như đêm phải qua cho mặt trời ló dạng. Vấn đề là cổ động sự thức tỉnh của toàn dân, của tuổi trẻ cho nó đến nhanh, đến sớm để đỡ lãng phí thời gian của dân tộc ta bị phí phạm quá nhiều rồi!

Paris 01-7-2006

BỆNH THÀNH TÍCH hay BỆNH ĐỒI TRÁ?

.....Ngô Nhân Dụng.....

Nhân dịp giải Đá Bóng Thế Giới, World Cup, có người nhắc lại với giọng ngậm ngùi: Hồi 1971 có lúc đội tuyển Việt Nam mình chiếm giải Merdeka, đá bại đội tuyển Nhật Bản! Hồi đó, Việt Nam mình đi dự Seagame không sợ “thằng nào” hết! Hồi đó... Cứ nói chuyện ngày xưa ở những bàn “cà phê hồi đó” thì không bao giờ hết chuyện. Nhưng nhiều lúc tấm lòng hoài cổ vẫn thao thức khi nhìn thấy chuyện thời nay. Báo Tiền Phong ở Hà Nội mới mở một bàn tròn thảo luận về chuyện học hành thi cử, một sáng kiến rất đáng ca ngợi của báo này. Chúng ta nên lắng nghe những người tham dự nói những gì. Mà khi đọc các điều nói lên trong đó thì quả thật chúng ta thế nào cũng tưởng nhớ đến những ngày xa xưa, khi trường học là nơi đào tạo con người thật sự, khi cả xã hội chia sẻ một nền phong hóa thuần hậu với nhau.

Nhân sẵn tấm lòng hoài cổ, phải kể lại một chuyện đời xưa rất xưa, chuyện thế kỷ 18. Phạm Đình Hồ (1768-1839) viết trong Vũ Trung Tùy Bút một bài về phong tục. “Sông bến có lúc suy di, ví như cuộc đời có lúc biến đổi; phong tục cũng thế. Khi ta còn nhỏ, đương lúc thời Cảnh Hưng còn thịnh, phong tục vẫn còn chuộng trung hậu. Mọi người hàng ngày giao tiếp với nhau vẫn có ý dễ dàng, giữ thói khiêm nhường. Ai làm điều gì xằng bậy chỉ sợ người ta biết mà chề cười. Đền những kẻ hoạn quan quý thích... cũng chưa dám công nhiên làm bậy. (Có những kẻ cậy thế làm càn) thì những bậc phụ lão nhà lương gia ngầm đem những chuyện ấy răn đe con cháu... Ta thường nghe các bậc tiền bối bàn những chuyện từ đời Long Đức (Lê Thuần Tôn, 1732-1735) đời Vĩnh Hựu (Lê Ý Tôn, 1735-1740) trở về trước, cho là đời ấy phong tục còn hồn hậu hơn nữa. Tiếc rằng ta không được trông thấy.” (Bản dịch của Đông Châu Nguyễn Hữu Tiến, 1927).

Phong tục thuần hậu từ bao nhiêu đời truyền lại, bây giờ mất nhiều quá. Đau nhất là bị mất ngay trong ngành dạy học, đáng lẽ là nơi bảo vệ gia tài văn hóa của tổ tiên. Một

vấn đề “nổi cộm” trong cuộc thảo luận bàn tròn của báo Tiền Phong là nạn thầy cô giáo cho học sinh lên lớp, hết năm này sang năm khác, dù học sinh không chịu học. Vì thầy cô được cấp trên chấm điểm dựa trên số học sinh lên lớp, gọi là “thành tích.” Một học sinh 16 tuổi ở Thường Tín, Hà Tây thú nhận: “Em học rất dốt vì lười học, thầy cô vẫn cho lên lớp, bố mẹ em vẫn bắt em đi học.”

Ở trong nước mọi người đang lên tiếng tấn công cái tệ nạn này. Tôi đã được nghe một giáo viên ở Bắc Ninh nhận xét: Bây giờ học sinh lớp 12 mà biết làm 4 phép tính cộng, trừ, nhân, chia đã là quý lắm rồi. Vì đại đa số không cần học cũng cho lên lớp suốt 12 năm.

Nhưng chẩn bệnh, gọi tên bệnh như vậy cũng chưa đúng. Thi đua đạt thành tích cao là một điều tốt, không cố gắng đạt thành tích cao thì làm sao tiến bộ được? Ngay trong một quán bán hamburger như McDonald ở Washington hay Bắc Kinh, tháng nào cũng thấy họ treo hình nêu danh “nhân viên gương mẫu trong tháng.” Có thấy hãng McDonld than thở về bánh nhân thịt bò hay khoai chiên của họ bị hư, công ty họ thua lỗ vì bệnh thành tích đâu? Vậy cái gì làm cho các học sinh Việt Nam học dốt?

Căn bệnh chính không phải là thành tích, mà là dối trá. Mà một vị thầy giáo ở trường Lương Thế Vinh, Hà Nội nói: Bệnh thành tích không phải chỉ trong ngành giáo dục mà ở nhiều ngành, nhiều nghề, báo cáo tốt hơn thực tế để mong có một danh hiệu nào đó. Nghĩa là bệnh giả dối tràn lan trong cả hệ thống tổ chức xã hội. Nó bắt đầu từ đâu? Có lẽ nên hỏi vong linh ông Hồ Chí Minh, tại sao ông đi bắt chước ông Stalin làm gì?

Ông Nguyễn Văn Trấn làm chứng ông Hồ từng dạy cán bộ rằng: Bác cháu chúng ta có thể làm nhưng đồng chí Stalin không thể làm được. “Bác” đã học đồng chí Stalin nhiều thứ, từ hệ thống hộ khẩu đến cơ chế tem phiếu, phê bình kiểm thảo, chính huấn đến các trại cải tạo như Cổng Trời. Nhưng bài học tai hại nhất là thi đua nói dối về thành tích. Nó ảnh

hưởng đến nhiều thế hệ, chưa biết bao giờ tẩy rửa được.

Ông Stalin cho bộ máy đảng Cộng Sản Liên Xô sản xuất ra danh hiệu “anh hùng lao động” để bắt các công nhân noi gương làm việc kiệt hơi, đạt thành tích bằng mười, bằng trăm lần sức người thường. Ông Mao Trạch Đông và ông Hồ sao chép cái mẫu đó, sáng chế ra những anh hùng lao động lo canh, mở những chiến dịch thi đua thành tích.

Nhưng ở trên cứ ép xuống, mà sức người thì có hạn, đến lúc không thể nào nêu thành tích cao hơn được nữa. Đành phải nói dối. Cấp trên biết cấp dưới làm láo báo cáo hay nhưng nhắm mắt ngơ. Vì chính họ cũng phải báo cáo thành tích lên cấp trên của họ. Cứ thế thẳng dưới nói dối, thẳng trên giả bộ tin. Nói dối một lần được, nói lần thứ hai, quen dần dần, nói dối thành tiêu chuẩn tự nhiên trong xã hội, đũa nào nói thật là nó điên! Vì trùng thi đua nói dối được đảng Cộng Sản chích vào mạch máu toàn dân. Kinh tế là hoạt động quan trọng nhất trong xã hội cộng sản, thế mà còn nói dối, thì các lãnh vực khác làm sao tránh khỏi?

Ở Trung Quốc, thời ông Mao đã đề cao một anh hùng Lôi Phong. Ngày 5 Tháng Ba là ngày giỗ Lôi Phong, chết năm 1962, Quốc Hội Trung Quốc mới tái bản một cuốn sách tiểu sử vị anh hùng này, có hình ảnh thật. Lôi Phong vừa là một chiến binh dũng cảm, vừa là một nông dân, một công nhân gương mẫu, lúc nào cũng xả thân phục vụ nhân dân, không bao giờ nghĩ đến bản thân mình. Nhưng trong cuốn sách mới ra, có thêm nhiều hình ảnh của Lôi Phong. Nào là Lôi Phong ngồi lái máy cày (trong khi các nông dân khác vẫn lội trong bùn); tác giả cuốn sách nói cảnh đó cũng oai phong như cảnh một chàng thanh niên Trung Quốc ngày nay lái chiếc xe BMW! Lại có cảnh Lôi Phong đang ngồi trên chiếc xe bình bịch trước Thiên An Môn, anh hùng còn mặc một chiếc áo khoác bằng da và đeo cái đồng hồ bảnh bao. Những thứ đó người Trung Quốc đương thời có nằm mơ cũng không thấy bao giờ! Lôi Phong là một anh hùng thứ thiệt chứ không giống anh hùng giả đặt Lê Văn Tám ở Việt Nam! Nhưng có phải là một người xả thân vì nước hay không?

Các nhà giáo dục ở Hà Nội và Hà Tây đều công nhận cái tai hại của bệnh nói dối về thành tích. Cái phong tục đó là do những phong trào thi đua anh hùng lao động giả dối đề xuất cho cả xã hội bắt chước theo. Thầy cho học sinh thêm điểm, chính cấp

trên báo họ phải cho thêm, để cả trường có thành tích tốt! Ngôn ngữ Việt Nam có thêm một động từ: Cây diêm! Học sinh được cây diêm có ngu đến mấy cũng biết là thầy cô mình gian dối. Ông Đỗ Việt Khoa ở Hà Tây thú nhận, “Chúng tôi phải... nói dối, làm dối, trong khi đang dạy các em sự trung thực.” Chúng ta có thể tưởng tượng những đêm ông Khoa nằm khóc một mình. Một em học sinh lớp 12, Trần Hồng Hạnh, ở Hà Nội, nói: “Ngay từ lớp một, học sinh đã nói dối, vậy nên khi đến tuổi chúng em, không có gì lại không nói dối.” Tương lai các bạn trẻ này sẽ ra sao? Khi họ đi làm công chức, đi kinh doanh, họ còn tiếp tục phải nói dối nữa hay không?

Cho nên trong một bài phỏng vấn ông Trần Quốc Thuận, đăng trên báo Thanh Niên ở Việt Nam gần đây, ông Thuận nói: “Chúng ta sống trong một xã hội mà chúng ta phải tự nói dối với nhau để sống.” Nói dối đã trở thành một quy tắc sống, thay thế đạo đức cổ truyền. Ông Phạm Đình Hồ còn sống chắc cũng phải rút nước mắt. Đầu thế kỷ 19 ông viết, “Ai làm điều gì xấu bậy chỉ sợ người ta biết mà chê cười.” Bây giờ thầy giáo, cô giáo nhơn nhơn làm bậy, học sinh nhơn nhơn bắt chước làm bậy theo. Không ai sợ gì cả, thẳng nào con nào nói dối giỏi nhất thì mai mốt sẽ lên làm bí thư. Không còn ai dám cười nữa!

Nhưng cái bệnh nói dối để nêu thành tích có thể trừ được, không khó. Người ta chỉ cần bỏ, không đánh giá các giáo viên, các trường học bằng những thành tích rởm nữa. Trong mỗi trường, các giáo viên và phụ huynh học sinh có thể tự quyết định dùng hệ thống thẩm lượng nào mà ấn định ngạch trật, lương bổng các thầy cô. Không cần cả nước phải theo một cách. Các trường sẽ trao đổi kinh nghiệm về hệ thống thẩm định, xem cách nào hiệu quả tốt nhất. Người Việt Nam không đến nỗi ngu gì mà không nghĩ ra. Khi thường, phạt công minh và không cần nói dối nữa, tinh thần các thầy cô sẽ phấn khởi. Họ sẽ yêu nghề hơn, yêu công việc mình làm hơn. Học sinh sẽ yêu thương, kính trọng thầy cô hơn, các em sẽ cố gắng học thật. Phụ huynh sẽ ủng hộ bất cứ hệ thống thẩm lượng nào giúp cho con em họ học hành tấn tới. Đó là một việc làm không khó gì.

Với một điều kiện. Là cái nền phong hóa dối trá phải chấm dứt. Cả xã hội chung quanh phải nhất quyết tập sống trong sạch thẳng thắn hơn. Nói thật, bao giờ đảng Cộng Sản

quyết định ngưng không nói dối mọi người nữa, thì lúc đó mới hy vọng giảm bớt cái nền phong hóa nói dối nhập cảng từ Liên Xô (cũ) và Trung Quốc.

Có thể bắt đầu như thế này: Đảng hãy thôi ngay, không nói rằng họ đang theo chủ nghĩa Mác Lê Nin nữa. Muốn đặt ra tên một cái chủ nghĩa mới nào cũng được. Muốn đề cao ông Đỗ Mười thì gọi là chủ nghĩa Muoiism, dịch ra tiếng Anh là Tenism, tiếng Pháp là Dixisme. Vì trong thực tế bây giờ họ chỉ theo chủ nghĩa kim tiền, chủ nghĩa tư bản hoang dã chứ có ăn nhập gì đến ông Karl Marx đâu? Nhiều đảng viên cộng sản hiện đã thi hành chủ nghĩa “10 phần trăm” một cách kiên cường rồi! Đó chính là điều dối trá vĩ đại nhất. Còn tiếp tục nói dối như vậy làm sao các thầy cô

dạy học sinh được? Thế rồi họ đăng báo nói rằng quốc hội bầu ông chủ tịch nước mới với ông thủ tướng mới, nhiều tờ báo ở nước ngoài cũng loan tin theo! Nhưng trong thực tế thì cái quốc hội đó chỉ có một việc là gặt đầu thôi chứ bầu cử gì đâu? Hai ông Nguyễn Minh Triết, Nguyễn Tấn Dũng đã được những bàn tay vô hình lựa chọn từ trước Đại Hội Mười rồi. Tại sao không nói thẳng ra mà cứ phải nói dối mãi như vậy? Các thầy giáo cô giáo làm sao dạy được học sinh sống trung thực?

Cuộc thảo luận bàn tròn của báo Tiền Phong nói rất nhiều về nạn gian lận thi cử, chúng tôi sẽ trở lại đề tài này trong một bài sau.

Ngô Nhân Dụng
29-6-2006 (Nguoi-viet.com)

Phen này cộng sản . . .

Phen này cộng sản chết mi chưa ?
CHÂN TÍN GIÀ, nhưng dững có thừa !
CHÂN THIỆN, không ưa loài ác độc,
TÍN TRUNG chẳng khứng chịu đong đưa.
TỰ DO báo giấy đây thách đố,
NGÔN LUẬN truyền thông thoả ước mơ !
Tiếng nói rền vang đi khắp chốn,
Toàn dân vùng dậy chớ mong chờ . . .

. . . Mong chờ cộng sản sẽ ban cho
Hạnh phúc, an bình, lẫn tự do,
Hạnh phúc thiên đường chi xã nghĩa ?
An bình đâu đến thiếu cơm no ?
Tự do cam chịu trong lồng cũi,
Độc lập Tàu sai lũ mặt mo !
Bánh vẽ làm sao mà ấm bụng ?
Hỡi loài gian tặc, thứ vong nô !

Trần Việt Yên

**Đấu tranh hoà bình,
bất bạo động
Chối bỏ “thần tượng”
Hồ Chí Minh
Giải thể chế độ cộng
sản độc tài**

VỤ TRỘM CỔ VẬT Ở BẮC GIANG

tiếng oan dậy đất, án ngờ lừa mây !!

+++++Nguyễn Thái Hoàng+++++

(Vi bài tường thuật khá dài - 12 trang A4- chúng tôi xin phép tóm tắt số 1 và 2, chỉ đăng nguyên văn số 3, 4, 5 - BBT)

Chỉ trong khoảng thời gian 3 tháng (tháng 6-2001 và các tháng 6,7-2003), tại các xã Phương Sơn, Chu Điện, Mỹ Hà, Dương Đức, Trí Yên v.v (thuộc 3 huyện Lục Nam, Lạng Giang, Yên Dũng) trên địa bàn tỉnh Bắc Giang đã xảy ra 7 vụ mất trộm các pho tượng cổ và các đồ thờ cúng khác tại 6 nơi gồm: chùa Khám Lạng, chùa Đình Sần, đình Hà Mỹ, chùa Bền, chùa Linh Sơn, chùa Vĩnh Nghiêm. Số tài sản bị thiệt hại gồm 27 pho tượng các loại, 12 bát bửu, 1 câu đối, 1 hậu bành, 2 bộ sắc phong, 1 mâm dài, 1 bát hương, 1 chân đèn nến. Tất cả đều được xác định là cổ vật. Tổng thiệt hại đã được hội đồng định giá của tỉnh Bắc Giang định giá là 5.822.900.000đ (năm tỷ tám trăm hai triệu chín trăm ngàn đồng).

Song nực cười thay, cả 9 bị cáo của vụ trộm lại chỉ là các nhà sư đang trụ trì và các chấp tác (cư sĩ). Tất cả đều không có tiền án, tiền sự, đều có chứng cứ ngoại phạm (người đang đi học, người đến nhà dân để làm lễ cầu kinh, khâm liệm cho người quá cố, người bố đẻ ốm nặng, phải canh chừng bên bố 24/24 tiếng, người không biết lái xe...) nhưng 27 pho tượng với trị giá 5 tỷ 8 vẫn được đem đi tiêu thụ trót lọt, trong điều kiện đường làng chật hẹp, bắt kể loại xe ô tô nào cũng không vào nổi cổng chùa, nhưng xe tải Hyundai 5 tạ, 1.5 tấn, và 2.5 tấn vẫn cứ... lao đi trong cõi hồng trần như bay (!), nghêu ngهن chở tượng ăn cắp về chùa dưới đông đảo con mắt của người dân? Quả là chuyện xưa nay... hiếm (!)

Chín bị cáo gồm hòa thượng Thích Đức Chính (70t, chết rử tù), đại đức Thích Nguyên Kiên (44t), đại đức Thích Tâm Thương, đại đức Thích Đạo Sơn (26t), các chấp tác (cư sĩ) Tạ Minh Đăng (48t), Phạm Mạnh Hùng (38t), Dương Phúc Thịnh (36t), Lê Ngọc Lân (47t), Nguyễn Thuý Lan (55t). Trong đó 4 nhà sư bị toà gán tội: ăn trộm tượng Phật, cổ vật trong chùa, ba bị cáo Hùng, Thịnh, Đăng, "được" nhận tội: thuê và lái xe chở tang vật từ 6 ngôi chùa và đình của tỉnh Bắc Giang về Hà Nội và Hà Tây nhờ sư Thương và Sư Kiên cất giấu để tìm nơi tiêu thụ. Bị cáo Nguyễn thị Lan là bị cáo nữ duy nhất được "khoác" tội: Tiêu thụ 3 tượng Phật ăn trộm trong năm 2001, để cúng tế lên chùa Cả, làng Bền, huyện Hữu Lũng, tỉnh Lạng Sơn (!) Riêng các loại cổ vật như bát Bửu, hậu bành, câu đối, mâm sơn son thiếp vàng, sắc phong, bát hương, đèn, nến thì không có người tiêu thụ song vẫn được tính vào vụ án, bắt các bị cáo phải bồi thường bằng tiền với con số cả vài chục đến vài trăm triệu đồng (kết quả tuyên án tại lần xử đầu tiên: Tháng 1-2006). Như thể chia đều 5 tỷ 8 cho 9 người cùng chịu, tùy theo mức độ nặng nhẹ, thông qua việc tham gia các vụ án, số tiền được chia, số tượng bị mất mà định giá tội trạng, tiền phạt...

3. Đồng loạt kêu oan

Kể từ cuối năm 2003 đến đầu năm 2004, tất cả 9 bị cáo lần lượt bị bắt, bị nhốt tại trại Ké- Bắc Giang và bị đánh đập vô cùng tàn nhẫn (trừ bị cáo Lan là người Hà Nội, được tại ngoại sau 3 ngày giam giữ xét hỏi, điều tra) còn lại tất cả đều bị lột trần truồng, bị gí dùi cui điện vào dương vật để tra tấn, bị treo ngược người lên xà nhà trong tư thế hai tay còn bị còng số 8, buộc dây

thùng vào ngón chân cái kéo từ bên nọ sang bên kia để các điều tra viên dùng dùi cui cao su đánh đập không thương tiếc, không ngừng nghỉ (từ 24 giờ đến 36 giờ mỗi lần), ngất lên ngất xuống cho đến khi chỉ còn là khúc thịt nát bấy mới thôi... Nhờ việc tra tấn vô cùng ngoạo mục này của 4 đồng chí Thân Văn Túc, Nguyễn Quang Huy, Hà Văn Quang, Nguyễn Xuân Nam với đồng bào mình mà các bị cáo lần lượt khai ra các tội trạng việc làm của mình, trên cơ sở đó ra đời cái gọi là "Bản kết luận điều tra" của cơ quan cảnh sát điều tra Bắc Giang và "Cáo trạng" của Viện kiểm sát nhân dân tỉnh Bắc Giang do đích danh viện trưởng Nguyễn Việt Hùng ký.

Ngày 19-6-2006, sau 3 năm mòn mỏi, kiệt quệ trong nhà tù của nhà nước xã hội chủ nghĩa Việt Nam (uru việt gấp triệu lần Tư bản!) Toà án nhân dân tỉnh Bắc Giang tiến hành xử phiên thứ 2, sau vài lần hoãn đi hoãn lại. Trong suốt 5 ngày xử án, các bị cáo đều lần lượt phản cung, với lý do hết sức... thuyết phục: Bị đánh đau thì phải nhận, phải khai, cốt bảo toàn mạng sống, rồi ra toà sẽ tính sau, kéo cứng đầu, cứng cổ như sư Hường (tức Chính) bị đánh chết trong quá trình điều tra do nội tạng bị thương tổn phù nề, bầm dập, nát bấy thì... oan này còn một, kêu toà nhưng xa (!)

Chủ tọa Giáp Văn Hán (người thấp, trán thấp, nhờ chông tiền đây, tiền cao hơn người mà vất vèo ở ghế chủ tọa), liền tiếp tung ra các câu hỏi cho các bị cáo, được công tố viên Nguyễn Xuân Nam (mặt doi, tai chuột) ủng hộ bằng cách trích dẫn ra các bút lục trong quá trình lấy cung của từng bị cáo. Nào đọc lại lời khai do các điều tra viên ghi, nào đọc lại lời khai do chính tay các bị cáo viết, nào đọc lại lời cam đoan của từng bị cáo ghi dưới chữ ký và ngày, tháng, địa điểm, thời gian lấy cung: "Tôi xin cam đoan mọi lời khai trên đây là đúng, nếu sai xin chịu trách nhiệm hoàn toàn trước pháp luật" hồng đôn các bị cáo vào mép tận cùng của luật pháp XHCN do điều nọ, luật kia, nghị định số... quy định.

Con giun xéo mãi cũng phải quặn, con người bị đánh đập tra tấn dã man đến hồng người, cũng phải vùng lên tố cáo cho bằng được việc... bàn tay của các đồng chí điều tra viên nhuộm máu mình và đồng phạm của mình trong suốt ba năm trời giam giữ... Vì thế bao lần buộc tội của chủ toạ, bao lần trích dẫn bút lục của công tố viên đều bị bẻ gãy trước ý chí sắt đá của cả 7 người: Vì "được" treo ngược lên sà nhà trong bộ cánh Adam, bị đánh đập tàn tạ, khiếp đảm như thế nên bao nhiêu lời mớm cung, ép cung, buộc cung, sơ cung hay chặt cung của các ông, chúng tôi cũng nghe hết. Ý các ông là ý... của quý Satăng. Báo ký là phải ký, báo viết cam đoan xuống phía dưới, hay phía trên, bỏ cách cả đoạn trắng để các điều tra viên viết thêm vào cũng thế, dù biết mười mươi mình tự buộc tội mình, hoàn toàn trái sự thật... cũng phải viết, không chỉ 1 lần mà cả tất cả các lần buộc án gán tội dài ngắn, lớn nhỏ khác nhau. Báo khai 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 người đồng phạm chứ khai cả 83,5 triệu dân Việt Nam (cả trong nước lẫn ngoài nước) là đồng phạm cũng khai luôn, cốt được ra toà, thuê luật sư bào chữa sẽ tính.

Bị cáo Nguyễn Quý Đoàn, tức đại đức Thích Đạo Sơn - nguyên nhân của vụ điều tra mở rộng này - mỗi khi được dẫn ra vành móng ngựa đều chấp tay lạy sòng các đồng phạm của mình: Xin lỗi bà Lan, xin lỗi sư ông, xin lỗi anh Hùng, anh Thịnh, anh Đăng, anh Lân (tức Hoà) v.v... tại con bị đánh đau quá nên phải khai bừa, nhận ầu, thực tình con không biết mọi người là ai cả, trừ sư Thương là anh em của con...

Bị cáo Lê Văn Thương, tức nhà sư Thích Tâm Thương, tuy bị đánh đập tra tấn chết đi sống lại (trung bình mỗi ngày ngất 3-4 lần) rờng rã suốt cả 6 tháng trời lấy cung, song trước khi ký các bản khai còn đủ tỉnh táo mình miễn đề cố viết các từ: AD hoặc BC bên cạnh các lời khai của mình. Đó là các chữ viết tắt của hai từ "Áp đặt" hoặc "Bức cung".

Bị cáo Phạm Mạnh Hùng - trong cáo trạng viết rõ là lái xe chở

tang vật đi tiêu thụ - tham gia cả 7 vụ (được chia 2 triệu đồng), song trước toà khai rõ là bản thân chưa hề biết lái xe, nhà nghèo, vợ yếu, con nhỏ, cũng chẳng lấy đâu ra 200 triệu để đặt cọc thuê xe mỗi lần. Còn ảnh chụp, cáo trạng hoàn toàn do công an và kiểm soát viên dựng lên. Cụ thể ngày được dẫn ra hiện trường để thể hiện trình độ điều khiển xe tải đi ăn cắp, Hùng được 2 điều tra viên áp giải 2 bên, lăm lăm dùng dùi cui gõ để hể Hùng có ý chống cự gì là đánh chết không tha. Khi đến gần chiếc xe, Hùng còn chưa kịp cúi người bước vào lòng xe đã bị dùi cui của 2 đồng chí mình đánh liên liếp vào đùi, cùng mệnh lệnh vô cùng đanh thép:

- Vào xe đi, vào nhanh. Vào. Muốn chết hả? Đ.M... Vào!

Sau đó là liên tục các mệnh lệnh: Mở chìa khoá điện, đặt tay vào vô lăng, cho chân vào bàn đạp v.v... Hể chưa kịp làm, đã có "thầy giáo" là ông Nguyễn Văn Sáu, thô bạo túm tay, túm chân bắt phải làm theo. Khi ánh đèn plat loé sáng có nghĩa là đã thực hiện trót lọt một khâu quan trọng của vụ án. Mỗi lần ánh đèn flat loé lên cũng là mỗi lần đim cuộc đời Hùng vào sâu hơn trong bóng tối của trại giam, của luật pháp XHCN, nếu không có phiên toà xét xử công khai này. Lần xử trước, Hùng đã bị buộc tội thuê xe chở tang vật của cả 7 vụ án, và phải nộp phạt 80 triệu đồng cùng 7 đến 8 năm tù giam... Cũng vì "tiếng oan dậy đất án ngờ loà mây" mà động lòng đến cả thiên đình, hạ giới. Sự lòng dân bức xúc quá hoá liều, nổi loạn giữa phiên toà, đánh đập cả chủ toạ lẫn công tố viên, như đã từng có vài trường hợp xảy ra trước đó trong địa bàn cả nước, các bồi thẩm đoàn trong cả cái gọi là "hội đồng xét xử" toà án nhân dân Tỉnh Bắc Giang mới cho phép gia đình bị cáo được quyền thuê luật sư riêng để bào chữa cho người thân của mình. Vì thế bao nhiêu nút thắt, nút buộc của bản kết luận điều tra phía công an, cáo trạng của viện kiểm soát nhân dân, đều được luật sư cởi gỡ trước sự tham gia đông đảo của hàng nghìn người tham gia tố tụng tại phòng xử của toà án...

Bị cáo Dương Văn Trung, tức Thích Nguyên Kiên là người bị đánh đập tàn bạo nhất (sau sư Hường đã chết) vì không chịu nhận tội bản bạc và chứa chấp các tang vật của vụ án đem đi tiêu thụ đã đành, còn vì là người... nguyên trính, chưa vợ, nên ngoài việc bị các điều tra viên Túc, Quang, Huy thay nhau dí dùi cui điện vào đầu dương vật cho giật nảy người lên, còn bị ép sát vào tường để các đồng chí mình dùng cạnh của dùi cui vuốt ngược dương vật lên cho đến khi toé cả máu lẫn tinh mới thôi. Cảm nhận đầu tiên sau mỗi lần tinh dậy là cả gương mặt phù nề tím tái, sưng vù cùng thân hình trần truồng của mình dính đầy bã chè, nước rửa cốc chén uống chè của các điều tra viên trong phòng giam. Khi cuộc hỏi cung kết thúc cũng là lúc nhà sư được phép... bò bằng 4 chân để trở về buồng của mình. Kết quả sau 29 tháng giam cầm, tra tấn, đánh đập, từ thân hình to khoẻ, nặng 75 kg, sư Kiên còn... hơn 30 kg, từ đi bằng hai chân phải bò bằng cả 4 chân, lê lét chậm chạp hơn cả đứa bé 7 tháng lần đầu tập bò vì cái bụng trương cứng, do bộ phận sinh dục đã bị thương tổn nặng nề, niệu đạo sưng tấy không có lối thoát nên cả tuần, cả nửa tháng không đi tiểu được, trong khi đã bị phạt cấm không được uống nước, ăn muối.

Bị cáo Tạ Minh Đăng - đồng phạm cùng Hùng trong việc chở tang vật của vụ án đi ăn trộm, trong suốt quá trình bị giam giữ, đánh đập tra khảo cũng buộc phải để lại nhà tù 1 chiếc răng cửa, do bị lột trần truồng, treo ngược người lên xà nhà, bị đánh bằng dùi cui cao su suốt 24 giờ, khi toàn thân đã tê dại cảm giác, phải dội nước lạnh để tỉnh lại... Vừa kịp há miệng để thở thì bị điều tra viên Hà Văn Quang thọc sâu chiếc dùi cui vào cổ họng ngoáy lộn tung phèo, phải oằn người, rên lên ằng ặc như con thú bị thương, vừa kịp ngất đi vì đau đớn lại được tên súc sinh Quang này dùng dùi cui đánh liên tiếp vào cằm, vào miệng đến toé máu rụng răng, lung lay cả hai hàm mới thôi, đã tưởng không bao giờ còn được nhìn thấy gương mặt người nữa ngoài ba gương mặt

quý của ba tên điều tra viên súc sinh này... thì may mắn làm sao, trời kia còn có mắt, để lập lại lẽ công bằng ở đời theo lời nguyện của dân gian: Người trị kẻ ác, trời trị mưu gian. Hơn một tháng trời sau, khi bọn quỷ phát hiện ra một chiếc răng của người bị chúng tra tấn đã vĩnh viễn nói lời tạm biệt với miệng thì chúng lại dờ dờ đem biên bản và dùi cui xuống dụ dỗ tra tấn: Mày phải viết vào đây là mày đi ra nhà vệ sinh bị trượt chân ngã gãy răng, nếu không chúng tao đánh cho tuốt xác. Vừa kịp ôm miệng thốt lên: "Tôi không bị ngã bao giờ cả", thì hình ảnh lũ ác quỷ với địa ngục trần gian giữa nhà tù XHCN Việt Nam lại hiện lên, Đảng đành phải ký kèm lời cam đoan: Đã khai đúng sự thật, do tình nguyện ký, tình nguyện khai chứ không bị dùng nhục hình tra tấn ép cung, mớm cung gì hết.

Khi công tố viên Nguyễn Xuân Nam hỏi vặn: Tại sao trong bút lục lại khai như thế? Nếu đã tự nguyện khai, sao ra trước toà không thành khẩn nhận tội, không chịu trách nhiệm trước những gì mình khai, còn cố tình lật lọng, bịa đặt, kéo dài thời gian luận tội của hội đồng xét xử...?? Bị cáo đã đồng dạng trả lời:

- Trờ hề do chính các ông tự biên tự diễn bắt chúng tôi phải nhập vai do các ông đạo diễn, giờ lại lỗi bút lục ra để tra hỏi, vịn vẹo có phải nực cười không? Bút lục do chính các ông đề ra bắt chúng tôi phải khai, phải ký, làm sao khác được. Nếu chúng tôi không khai, không ký, liệu còn giữ được mạng mình đến ngày hôm nay không? Nếu pháp luật được tôn trọng thì người đứng trước vành móng ngựa là các ông, là toàn bộ điều tra viên, cùng hội đồng xét xử ngày hôm nay, chứ không phải chúng tôi...

Bị cáo Dương Đức Thịnh, vốn là người chuyên xây hòm non bộ và bán cây cảnh cho các nhà chùa, cũng "vinh dự" trở thành đồng phạm trong vụ án oan dầy đặc, loà trời này. Đứng trước toà, Thịnh thành khẩn khai báo: Bản thân Thịnh bị đánh đập tra tấn dã man như tất cả các đồng phạm (chưa hề quen biết) của mình và buộc phải nhận tham gia 5 vụ, chở tổng cộng

24 pho tượng trên chiếc xe tải loại Đại U 5 tạ đi, về trên địa hình Hà Nội - Bắc Giang - Hà tây (từ ngày 3-6-2003 đến 23-7-2003 - dù từ bé chưa biết lái xe bao giờ). Song đã được các điều tra viên thay mặt hội đồng xét xử cho bãi miễn 1 vụ vì lý do, hôm xảy ra vụ án đầu tiên của năm 2003 (ngày 3-6) lại chính là ngày bố đẻ chết. Cả nhà chỉ có một mình Thịnh là con trai nên suốt cả thời gian dài trước và sau đó phải bên cạnh bố nâng giắc hầu hạ, tang ma, cúng giỗ nên không thể tham gia ăn cắp được... Nói phải củ cái cũng nghe, lương tâm của quỷ Satãng động lòng trắc ẩn hay vì sợ "đường đi hay tối, nói dối hay cùng" nên đã vui vẻ xoá bớt vụ đầu tiên cho Thịnh sau khi hể há tuyên bố: "Thôi nhé, vì bố mày chết, cho nên chúng tao bãi miễn cho mày một vụ. May mà mày khai đúng, chúng tao đi điều tra thấy đúng nên mới được bãi miễn một vụ để còn 4 đây con a..." Trước đó, khi Thịnh tỏ ý muốn được xem kỹ các văn bản viết về tội trạng của mình trước khi ký, đều bị các tên Túc, Huy, Quang lần lượt: "Mày có tội đêch đầu mà đòi xem, cứ ký đại vào là khỏi bị đánh, biết không?"

4. Nhà báo dân thân, luật sư nhập cuộc

Có lẽ chưa khi nào (từ khi thành lập tỉnh Bắc Giang đến nay) lại có một phiên toà nào sôi động cuồng bạo đến thế. Ngay sau lần xét xử đầu tiên tại toà án nhân dân thị xã, các bị cáo bị tuyên phạt tổng cộng hơn 60 năm tù, đền bù thiệt hại gần 600 triệu đồng (người ít nhất là Sư Kiên 28 triệu, người nhiều nhất là chú Tiểu Đoan 184 triệu), không khí đã nóng lên âm ỉ, nhất là sau khi các bị cáo lần lượt phản cung, cả phòng xử lúc ngập chìm trong nước mắt, lúc bùng bùng phần nộ...

Vừa ra khỏi phòng xử, người hô:

- Bàn tay các đồng chí nhuộm máu đồng bào mình rồi bà con ơi, phải cướp tù thôi!

Người chửi:

- Cha tiên sư bố lũ ác ôn chúng mày, ăn tiền của dân, mặc áo của

dân mà lại hành xử ác ôn thế à? Không sợ luật báo ứng nhân quả sao?

Người gào:

- Ôi trời cao đất dày ơi! Thời này là thời nào mà nó dám nhục mạ tra tấn các nhà sư như thế? Lũ súc sinh khốn nạn, ăn cháo, đá bát, mong sao cho vợ chồng, con cái chúng mày đui què sút mẻ cả lượt, cho chúng mày sáng mắt ra. Mù luật còn sửa được, chứ mù lương tâm đạo lý làm người thì cả họ hàng hang hốc cùng chịu quả báo, chết cả nút con ạ!

Người kêu:

- Đề nghị treo ngược ba thằng điều tra viên lên đánh cho học máu, sung gan như nó đã từng tra tấn phạm nhân.

Người bảo:

- Cởi quần chúng nó ra, xem chúng nó có biết nhục khi hành hạ người khác không.

Người đã đảo:

Hoan hô công an Đảng ta

Đánh giặc thì dốt, đánh ta rất tài

Người gọi:

- Phải tự xử thôi bà con ơi, phải xử luật rừng với chúng nó, cho chúng nó biết thế nào là bị đánh đập, tra tấn, mớm cung, nhục hình... Mẹ kiếp!!!

Dù lực lượng bảo vệ canh gác dầy đặc, được trang bị dùi cui, súng ống, công số 8 lần chó béc giê, vẫn không sao ngăn được sự bức xúc kim nén của người dân Bắc Giang, Hà Nội, Hà Tây, Hưng Yên, nơi các nhà sư trụ trì và thân nhân người bị hại. Sợ một giọt nước sẽ làm tràn cả cốc nước, cái gọi là toà án tỉnh sẽ bị san bằng, thẩm phán, công tố, hội đồng xét xử, công an, điều tra, chẳng còn giọt nào mà uống... Vì vậy tại phiên toà xét xử lần thứ 4 (sau hai lần hoãn liên tiếp vì sự cháy toà, vỡ toà), toà án tỉnh đành để cho các nhà báo và luật sư dân thân nhập cuộc. Ngay sau ngày đầu tiên (19-6-2006), phóng viên Thuý Hoa, trưởng ban bạn đọc báo Tiền Phong đã đưa tin trên báo nhà, mô tả vắn tắt vụ việc và không khí căng thẳng tại toà: Luôn luôn phải dừng lại vì nhiều lý do, mà lý do đáng kể nhất là các bị cáo quyết liệt phản cung đến cùng, chống đối đến cùng,

dù nói xong có phải chết ngay tại toà cũng xin được nói rõ sự thật.

Tiếp đó là các số báo ra ngày thứ hai và thứ ba (26, 27-6) với tiêu đề chạy dài: "Vụ án ăn trộm cỗ vật ở tỉnh Bắc Giang: Sự thật phải được làm rõ" và "Vụ án trộm cỗ vật ở Bắc Giang: Chứng cứ gỡ tội có ngay trong hồ sơ" do hai tác giả Thuý Hoa và Lê Anh chấp bút. Bên cạnh đó là một loạt các bài đăng trên báo Đại đoàn kết, Công lý, mạng internet v.v... tố cáo về việc dùng nhục hình ép cung các bị cáo, cách hỏi cung, luận tội vòng vo tại phiên toà.

Trong suốt 5 ngày xét xử, chưa khi nào các luật sư Hà Nội, Hải Phòng, Bắc Giang lại có sự đoàn kết, thống nhất, sáng suốt, sắc bén và kiên trì đến vậy. Cho dù chủ tọa Giáp Văn Hán (bà con quen gọi ngược là Giáp Văn Háp (tức Háp) luôn to tiếng nhắc nhở các luật sư không được luận tội dài dòng, phải đi thẳng vào sự việc chính tại phiên toà, tập trung vào việc bào chữa cho bị cáo của mình, song tất cả cùng chung mục đích: một người vì tám người, tám người vì một người, cớ được tội cho người này, cũng là gỡ tội cho người kia. Cụ thể bị cáo Nguyễn Thuý Lan (33 Hàng Giấy) tuy là nhận vật phụ, được tại ngoại trong suốt quá trình điều tra, bị gán tội tiêu thụ 3 trong số 27 cỗ vật bị mất cắp, chỉ bị kết án 9 tháng tù án treo tại phiên toà xét xử trước, lại không phải nộp 1 đồng nào, song lại chính là đầu mấu của vụ án. Bởi nếu gỡ tội cho bị cáo Lan, không hề tiêu thụ đồ ăn cắp, không hề quen biết, liên lạc hội họp hay trả tiền mua tượng cho các bị cáo Thương trong 2 vụ án 1, và 2 tại chùa Khám Lạng ngày 5-6-2001 và 17-6-2001 thì làm gì có người ăn cắp ba pho tượng trên? Và lập tức 2 vụ án của năm 2001 sẽ phải bị xoá!

Bị cáo Thích Nguyên Kiên, bị toà gán cho tội thiếu tụ 5 vụ còn lại của năm 2003, cũng được các luật sư Hà Đàng, Mỹ Hà chứng minh về việc hệ thống đường làng của thôn Phương Quế trong năm 2003 rất hẹp, tất cả vên vện từ 80 cm đến 1,2 mét, lại ngang dọc công rãnh, xe tải dù là loại Đại U 5 tạ hay 1.5 tấn, 2.5

tấn không thể vào được. Hơn nữa chùa lại nằm giữa làng, xung quanh chùa có rất nhiều con nhang, đệ tử bán hương hoa, vàng mã cho các tín chủ 10 phương tìm về cúng lễ, các quán ăn phục vụ khách thập phương cả ngày lẫn đêm, nên không thể vận chuyển trót lọt cả 5 vụ liên tiếp mà không có người phát hiện! Đồng thời sư Kiên lại là người đứng ra bỏ tiền tổ chức cho những người mộ đạo trong thôn làm tượng Phật để công đức cho các chùa khác trong cả nước, tại sao phải tiêu thụ đồ ăn cắp? Từ "cây nhà lá vườn" (giá cả phù hợp, chất lượng đảm bảo, đúng ý) lại bỏ tiền mua đồ ăn cắp đem đi công đức theo kiểu "cây nhà lá chợ", chẳng hoá nhà sư bị "Tẩu hoả nhập ma" ư?

Bị cáo Nguyễn Quý Đoàn bị tra tấn đến mê mụ, bị gán buộc đủ thứ tội. Nào là làm giấy tờ giả, nào lừa đảo chiếm đoạt tài sản của công dân, nào ăn cắp tượng Phật, lại thêm sự hối hận vì mình không chịu nổi đòn tra tấn của cơ quan điều tra nên đã khai lung tung, khiến tất cả 7 bị cáo khác phải chịu tội lây, theo kiểu "điều tra mở rộng"... Cho đến ngày thứ 4 vẫn dính ninh mình mắc 2 tội trên (làm giấy tờ giả và lừa đảo tài sản công dân); riêng tội thứ 3 thì không mình chứng được vì mồ côi cha mẹ từ nhỏ, ở trong chùa chỉ quen dùng ngày âm... được luật sư Lê Hùng cung cấp, đưa ra các con số về ngày tháng dương lịch, trích dẫn điều nọ, luật kia trong văn bản tố tụng, hướng dẫn lời khai v.v... cuối cùng đã gỡ được tội cho mình ở những giây phút cuối cùng của đợt xử án. Ấy là tại vụ trộm thứ 7 (xảy ra vào chiều và tối ngày 23-7-2003 tại chùa Vĩnh Nghiêm, xã Trí Yên, Yên Dũng), Đoàn thay mặt sự cụ trụ trì chùa vào nhà chị Vũ thị Yên (thôn Công, xã Mão Điền, huyện Thuận Thành, tỉnh Bắc Ninh) đến tận 9 giờ tối mới về chùa ngủ cùng bố già tên là Nguyễn Văn Sơn và cháu nội của cụ. Điều này chính chị Yên và hai người nhà của chị Yên là em dâu và bác chồng đã tự nguyện đứng ra làm nhân chứng khai trước toà. Riêng hai việc trên chỉ là sự hiểu lầm chứ chưa đủ căn cứ để cấu thành tội phạm. Bản thân

Đoan khi mượn xe máy của gia đình ông Nguyễn Đình Tuy và bà Phạm Thị Sỏi (thôn Lưu, xã Khám Lạng, huyện Lục Nam, Bắc Giang) để về chùa của mình tại Bắc Ninh lo công việc thì chỉ giữ xe có 6 ngày, trong thời gian này có điện thoại về nhà ông bà Tuy, Sỏi nói rõ lý do; song ông bà không có nhà, người nghe điện thoại lại quên, không chuyển lời nhắn nên đã phát sinh hiểu nhầm. Vậy mà trong cáo trạng viết thành... 56 ngày (từ 25-7-2003 đến 21-9-2003). Kết quả nhờ các luật sư vào cuộc mà gia đình ông Tuy, bà Sỏi tuyên bố: "Tôi không có ý định kiện tụng ai cả" mà Đoàn gỡ được tội thứ 2 cho mình, còn tội đầu tiên "làm giấy tờ giả mạo" thì tuy có đưa 3 triệu (hai lần) để sư Thương làm giấy tờ, chứng chỉ hành nghề, song khi phát hiện ra giấy tờ không có con dấu chứng nhận, lại là giấy viết tay nên đã đem nộp cho công an xã ngay 12 tiếng đồng hồ sau đó.

Kết quả sau 5 ngày luận tội, không khí phiên toà nóng lên chưa từng thấy, lượng người đổ về từ các tỉnh miền Bắc, thủ đô Hà Nội và cửa ngõ thủ đô (Hà Tây) đông chưa từng thấy, tạo thành áp lực nặng nề cho phiên toà, cùng sự biện hộ sắc bén, công tâm của các luật sư (tự nguyện đứng ra bào chữa, không nhận một đồng bạc nào của thân nhân bị cáo), sự dấn thân, nhập cuộc của một số phóng viên báo Đảng (tự vượt qua hàng rào phẩm cách để làm thư ký trung thành của phiên toà). Nói ra những điều bức xúc của cả nghìn người tham gia tố tụng, nỗi khổ sở tột cùng của các bị cáo trong tay các đồng chí công an (đánh cho sợ, tra tấn bắt sự khai). Sự tù mù, phi lý trong bản cáo trạng, cách điều hành vô cùng mất dân chủ của cả hội đồng xét xử. Sự độc tài, trắng trợn trong việc "bảo vệ" phiên toà (dày đặc chó hai chân và chó 4 chân)... Tất cả sẽ cộng gộp gây nên một trận... động toà vô cùng khủng khiếp... vì suốt năm ngày trời, không hôm nào toà xử xong mà không có sự cố. Nào bao vây nhân chứng, nào chất vấn công tố viên, nào chửi bới công an, nào biểu tình trước trụ sở công an, uỷ ban nhân dân tỉnh v.v... Sau 4 ngày

ngộ án (từ chiều thứ 23 đến sáng 28-6) hội đồng xét xử dành phải tuyên bố... huỷ toàn bộ hồ sơ, vụ việc để tiến hành điều tra lại. Tất cả 8 bị cáo đều được... tạm tha, sau 10 điều công bố là thiếu sở cứ của chủ tọa Giáp Văn Hán, trong tiếng hò reo hê hã, kích động của lòng người, tình dân...

5- Thay cho lời kết

10 giờ sáng ngày 28-6, ngay sau khi toà xử xong, cả đoàn xe lớn nhỏ 20 chiếc, từ xe du lịch 65 chỗ đến xe NêVa 16 chỗ ngồi, xe taxi... cùng hàng trăm chiếc xe máy rùng rùng nối đuôi nhau về trại giam Kê, thúc hối công an trại giam nhanh chóng làm thủ tục thả phạm nhân về với mỗi gia đình. Những nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt bệch bạc vì đau khổ chờ đợi lâu ngày của thân nhân bị cáo, nước mắt lăn nghiêng về phía nụ cười của các con nhang đệ tử, bấy lâu theo hầu nhà sư, ăn mày của Phật, tiếng sụt sịt khóc vì cảm động của người dân xung quanh trại Kê chứng kiến cảnh đoàn tụ trùng phùng của các bị cáo với gia đình. Hàng nghìn cánh tay giơ lên vẫy vẫy, hàng rừng quạt giấy tung về phía nhà sư, và thân nhân bị cáo chưa đủ, các nhà sư thuộc các chùa Phương Quế, Khúc Tranh, nơi sư Thương và sư Kiên trụ trì còn bị cả rừng người kéo vào phòng riêng để phát tâm công đức, người 20 nghìn, người vài hộp sữa, người chai nước v.v...

Vụ án đã khép lại nhưng lòng dân chưa dừng lại. Tất cả còn mong muốn mở lại phiên toà để xét xử sư Thích Thiện Văn, phó chủ tịch Hội Phật giáo Bắc Giang, người điều hành quản lý cả vài chục ngôi chùa lớn nhỏ trên địa bàn tỉnh Bắc Giang, cũng là người biết rõ đường đi, lối lại, các góc ngách trong chùa, chỗ để tượng Phật cổ vật quý giá, chỗ để chìa khoá, để làm tay trong cho bọn trộm chuyên nghiệp... Người vốn đã giàu ức vạn vì tiền của tín chủ mười phương cúng tế (mỗi ngày sóc, vọng lại thu cả bao tài tiền công đức trong các ngôi chùa), còn giàu gấp trăm ngàn lần các nhà sư chân chính khác vì số tiền buôn lậu thuốc phiện (từng bị công an bắt rồi lại thả vô điều

kiện). Đã thế còn có con rơi con vãi đến mức xông cả vào lớp con học để dẫn mặt giáo viên chủ nhiệm, giang tay tát cô giáo ngay trên bục giảng, trước sự chứng kiến của cả lớp và công khai thách thức cả ban giám hiệu nhà trường, cũng là người bị quần chúng tố giác là đã mua công an trong vụ trộm cổ vật này với giá hàng trăm triệu để giữ lại cái ghế phó Hội Phật giáo cho mình, đồng thời để công an yểm bùa, phù phép, hô biến cho các tên đạo chích chuyên nghiệp trong vụ này. Tất cả mọi người tham gia phiên toà đều "chúng khâu đồng tử" nhất nhất đòi đem tên sư gian tặc này ra xét xử trước toà để làm rõ trắng đen, công tội, để tránh cảnh tượng: người ăn cắp, kẻ chịu tội, từ đó bắt sư Văn và công an phải bồi thường thoả đáng cho thân nhân của họ cả về danh dự, nhân phẩm, sức khoẻ tiền bạc.

Ba tên súc sinh: Thân Văn Túc, Nguyễn Quang Huy, Hà Văn Quang và công tố viên Nguyễn Xuân Nam, những kẻ có công đầu trong việc bắt các bị cáo nhận tội, thay đổi cả hình thể, dáng người, tâm hồn, tính nết... từ người vô tội thành có tội, từ 60-70 kg còn trên dưới 30 kg, từ khoẻ mạnh thành ốm yếu thương nội tạng, thiếu răng, sung gan, thừa sẹo, thậm chí hổng hóc cả bộ phận sinh dục, từ vô tư bình thường thành ngây dại, thất thần, lơ hoảng. Dù đã được thả giữa vòng tay người thân gia đình mà nét tủi buồn, mặc cảm đau đớn còn hằn rõ trong từng tia nhìn khoé mắt, đến mức vợ con trào nước mắt, vì những ý nghĩ ngờ ản hiện trong óc, như thể trước mặt mình và các con là 1 người hoàn toàn khác, một tên tội phạm thực sự chứ không phải người chồng khoẻ mạnh đẹp trai vui vẻ, hết lòng vì vợ vì con trước đó. Công lao của các tên này sẽ được ghi lại trong trang sử vàng truyền thống của lực lượng công an nhân dân, để lòng dân muôn đời ghi khắc. Những kẻ luôn đề cao tư tưởng Hồ Chí Minh, luôn nêu khẩu hiệu "sống và làm việc theo gương bác Hồ vĩ đại"... nhờ trộm cướp mà vinh thân, vì nhân dân mà đánh đập... cũng phải được đưa ra xét xử trước sự chứng kiến của nhân dân.

Dù toà án nhân dân tỉnh Bắc Giang không bao giờ và không thể nào đứng ra xét xử phiên toà đặc biệt này đúng người đúng tội, thì lương tâm của hàng triệu người dân Việt nam sẽ phán xét. Chỉ vương đạo mới tồn tại vĩnh viễn còn bá đạo sẽ sụp đổ theo thời gian.

Những kẻ hôn quân, ám chúa, tàn bạo tại Tỉnh Bắc Giang nói riêng và triều đình Cộng sản Việt nam sẽ được thể nghiệm, ném trái chân lý sống này..

Bắc Giang - Hà Nội 30-6-2006

Tin tức tiếp trang 12 Sydney hỗ trợ Phong Trào Dân Chủ 8406

Hôm 08-7-2006, tại Freedom Plaza, Cabramatta, khu thị trấn đông người Việt nhất tại Sydney, Úc Châu, từ 10g sáng đến 2g chiều, 2,000 chữ ký đã được thu thập để hỗ trợ phong trào dân chủ trong nước.

Điểm son của buổi mít-tinh này là cuộc điện đàm trực tiếp giữa Kỹ sư Đỗ Nam Hải, Linh mục Nguyễn Văn Lý và 2 trong 3 Dân biểu đại diện Quốc Hội Úc tham dự. Dân biểu liên bang Michael Hatton, đảng Lao Động, đã hứa với Lm Lý rằng ông sẽ nêu chi tiết về phong trào dân chủ đang nở rộ trong nước, các khó khăn và sự tham gia ngày càng đông của người dân từ mọi thành phần và sẽ kêu gọi sự hỗ trợ của Quốc Hội Liên Bang Úc. Ông David Clark, dân biểu NSW, đảng Tự Do, đã hứa với Lm Lý rằng ông sẽ nêu vấn đề với TT John Howard (cùng đảng) để tìm cách hỗ trợ phong trào. Cả hai ông M. Hatton và D. Clark đều hứa với Lm Lý và 500 đồng hương đang tham dự buổi mít-tinh rằng hai ông (cùng Db Laurie Ferguson) sẽ luôn hỗ trợ và sát cánh với phong trào dân chủ tại Việt Nam mà các ông rất khâm phục vì lòng can đảm và sự sáng suốt trong giai đoạn quyết định này.

Danh sách Công bố lần 7 ngày 08-7-2006, dịp kỷ niệm 03 tháng TN 8406, gồm 1.735 CSHB & 420 gia đình quốc nội & 20 ngàn Tín hữu Cơ Đốc Phục Lâm & 2.003 CSHB & 8 Đại diện CĐNVTD hải ngoại (2.011 CSHB) & 136 Chính khách Quốc tế & 1028 cựu chiến binh HK ủng hộ & bảo trợ TN 8406, chưa kể hơn mấy chục ngàn CSHB ủng hộ trên các trang Web.